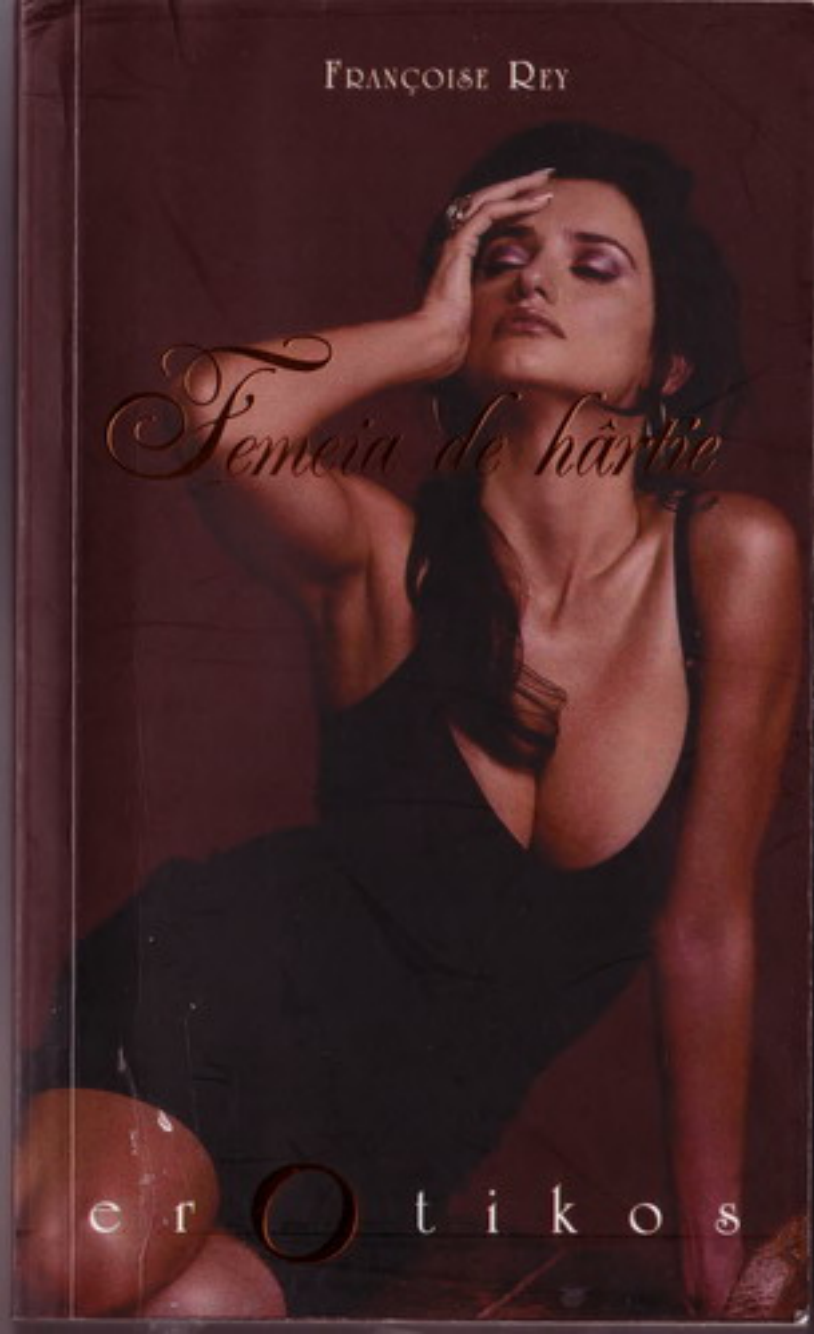
Françoise Rey
Femeia de hârtie
erotikos

De origine italiană după mamă, FRANÇOISE REY s-a născut în 1951 într-un sătuc din Isère, Franța. Și-a petrecut copilăria și adolescența la Grenoble, a studiat literele și a devenit profesoară de liceu mai întâi în Vendée, apoi în Beaujolais. În 1989, a publicat *Femeia de hârtie*, roman întâmpinat elogios de critică și care, în scurtă vreme, a cunoscut un mare succes atât în Franța, cât și în străinătate. *La rencontre* (1993), *Nopți de cernealâ* (1994, Editura Nemira, 2009) și *Le gouvgandin* (1996) au consacrat-o drept „specialista romanului erotic de moravuri".

Căsătorită, mamă a trei copii, Françoise Rey predă în prezent la un mic liceu de țară, unde continuă să se dedice adevăratei sale pasiuni – profesoratul.

FRANÇOISE REY

Femeia de hârtie

Traducere din limba franceză
DIANA MORĂRAȘU

NEMIRA

Nu ne vom mira, aşadar, dacă la capătul acestui itinerar răsturnat vom afla o dedicaţie care, într-o altă carte, ar fi trebuit să figureze pe pagina de gardă...

I

La vremea aceea eram o amantă timorată, iar tu, un amant convenţional, prea adeseori grăbit, prea adeseori pătruns de acest rol pe care îl credeai privilegiul tău: cel al distribuitorului de plăceri mereu reînnoite.

Altceva căutam eu: aveam chef de seducţie tandră, nu de asalturi frenetice. Dinamismul tău arzător mă obosea. Rezerva mea te dezamăgea.

Ne-am întâlnit, apoi ne-am aparţinut unul altuia, banal. Ne pregăteam să ne părăsim şi mai banal încă, dacă întreruperea unor relaţii episodice destul de puţin armonioase, după cum deja am spus, poate fi numită „a se părăsi"...

Ce impuls bizar – tristeţea bruscă şi, fără îndoială, deja clarvăzătoare de a te pierde fără a fi încercat nimic sau poate orgoliul de a-ţi demonstra, măcar pe hârtie, că sunt în stare să fac dovadă de îndrăzneală? –, ce impuls bizar şi impudic, aşadar, m-a împins să îţi dedic, apoi să îţi scriu această primă scrisoare?

Iubirea mea interzisă,
Tovarășul meu de plăcere,
Prietenul clipelor mele de veselie,

Vino, te conduc într-o divagație de femeie blândă și visătoare, cu inima tandră și pântecele pustiit. Te iau cu mine pentru că mă vei inspira, dar și pentru că pari interesat de propunere. Mă pregătesc să fiu lizibilă, dar dacă nu voi mai fi deloc astfel, să nu fii supărat pe mine, va fi numai și numai din vina ta...

Dă-mi mâna, mâna ta pătrată, mai mare decât a mea, dar și mai caldă, mâna care nu a avut niciodată răbdare să învețe să fie îndeajuns de blândă... Urmează-mă în camera asta călduță, intimă, aproape obscură, în care ne poartă incomprehensibilul hazard pe amândoi, fără a avea de dat socoteală nimănui, fără grija timpului care trece. Dar și fără prejudecăți; căci așa cum ți-ai fi putut deja imagina, nu suntem aici pentru ceea ce ne reunește de obicei și ne ține loc de complicitate! Dovadă sunt chiar eu, care, iată, m-am abandonat voluptății pe un fotoliu amețitor de moale, unul dintre acele fotolii minunate atât de mari pentru o persoană, dar înguste pentru două. Și dau un telefon. Nu știu cui, care îmi spune nu știu ce, nu are nicio importanță, spun din când în când „mda!", pentru că vocea interlocutorului meu are un puternic efect soporific, iar tu ești acolo, așezat la picioarele mele, și mă mângâi peste ciorapi, foarte neglijent, cu vârful degetelor, ca și cum te-ai gândi la altceva. E mai curând o atingere ușoară, decât o mângâiere, dar, Dumnezeule, cât de bine este,

aș sta ceasuri întregi să îți ascult degetele care redesenează, printre nodurile nailonului complice, gleznele mele, pulpele, genunchii... Și ce să mai vorbesc despre scobitura din spatele genunchilor!... Cred că am gemut la telefon!...

Ce abile sunt mâinile tale, în seara asta! Ce bine rătăcesc pe mine! Uite una, care se aventurează mai sus, sub fustă... Nu... Coboară din nou... Ajunge la talpă, nici acum nu e rău deloc, o simt mișcându-se la celălalt capăt al meu. Putem juisa prin tălpi? Ah! Încă o mână. Asta e mai îndrăzneață, deși nu pare, se strecoară încetișor între coapsele mele. Aș vrea să îi urez bun venit, să depărtez puțin picioarele, dar fusta e prea strâmtă. E un supliciu delicios să vrei să te deschizi și să fii împiedicată. Obstacolul sfârșește prin a deveni la fel de excitant ca și mângâierea, și totuși, mângâierea devine din ce în ce mai precisă... Nu îndrăznesc să mă mișc pentru a-mi scoate fusta, pentru că e posibil să stric totul... Dar nici nu îndrăznesc să îmi condamn tot trupul la nemișcare. Începe să se zvârcolească într-un mod pe care l-aș califica drept indecent, căci capul mi-e în continuare rece, cu toate că celelalte au început să mi se încingă. Și rămân acolo, ascultând acest telefon care nu mai tace, privindu-mi fusta întinsă la extrem (va crăpa, asta e sigur!), pentru că genunchii mei au o furioasă nevoie de a se separa. Cât despre mâinile tale, care și-au înțeles de mult puterile, profită în mod clar de situație... Vezi, mă faci să îmi curbez șalele, iar

fesele mele se contractă într-un mod caraghios. Lucrurile încep să devină critice.

Acum un sfert de oră, ignoram cu desăvârşire că aveam un sex. Ei bine, acum nu-l mai pot uita. E cald, acolo, în chiloţel, şi mi se pare că zvâcneşte în toate direcţiile. Ca o gură care suge, ca un animal viu care respiră, ca o inimă care bate. Am un motoraş în partea de jos a abdomenului, care pompează de capul lui. E vibrant, e umed, solicită o atingere mai directă, o mângâiere mai concretă. Sunt obnubilată de forma mea, care capătă viaţă sub degetele tale. Devin brusc conştientă de vidul meu, de orificiile mele, de toate cutele mele...

Cum mi-aş mai putea petrece cea mai mare parte a timpului fără a-mi da seama că acolo, jos, sunt străbătută de un hăţiş voluptuos care nu cere decât să se deschidă, o fantă umedă, foarte lungă, de la pântece până la fundul care aşteaptă, bineînţeles, să participe la sărbătoare? Îl simt şi pe el palpitând, în acelaşi timp cu cealaltă gaură; se înţeleg bine cele două în privinţa porcăriilor, te asigur. Nu mai am nimic de spus, bat la unison, se crispează şi se dilată împreună, o sarabandă infernală, spune şi tu, ar trebui să fac ceva...

Nu contează că fusta mea e şifonată. De bine, de rău, o ridic cu o singură mână (cealaltă e în continuare pe receptor!). Ah! Am o curea caraghioasă de pliuri în jurul taliei, dar picioarele libere. În timp ce îmi ridicam fesele pentru a mă elibera de strânsoare, mi-ai apucat ciorapul. Foarte bine! Ştii să profiţi de ocazii! Respir mai bine... E un fel de-a spune, căci în acelaşi timp

răsuflarea mea îşi ia o serie de libertăţi. Acum nu mai controlez nimic, nici bazinul, care îşi continuă mişcările de du-te-vino cu o splendidă lipsă de pudoare, nici plămânii care încep să îşi facă de cap. E cu adevărat un moment adecvat pentru a vorbi la telefon. Dumnezeule! E drept că există încă chilotul! De ce m-oi fi îmbrăcat aşa de bine de dimineaţă? Totuşi, nu pare a te deranja prea mult, te joci cu elasticul în jurul picioarelor. Ţi-ai strecurat cele două arătătoare sub danteluţă şi urmăreşti cu vârful degetelor drumul jalonat. Ah! Apreciez în cel mai înalt grad această simetrie! Porneşti de la scobitura vintrelor, îţi simt unghiile alunecând peste firele mele de păr, şi ajungi pe sub fese. Apoi urci iar. Dacă ai fi întins puţin degetele, mi-ai fi putut atinge fofoloanca. Sunt sigură că te-ar înşfăca, e dezlănţuită rău. Sau poate anusul? Dar nu vrei, e clar că nu te interesează, în ciuda tuturor avansurilor pe care ţi le face corpul meu, rămâi stăpân pe situaţie, pe cadenţă şi pe mişcare.

Probabil voi fi bâiguit lucruri de neînţeles la telefon, căci mi se cere să repet. Nu, opreşte-te, chiar nu mai ştiu ce să spun, ar trebui să mă redresez, să mă ghemuiesc în fundul fotoliului, să încrucişez cu demnitate picioarele. În loc de asta, am venit într-atât în întâmpinarea mâinilor tale, încât m-am sprijinit de vârful feselor, la marginea fotoliului, cu bustul pe jumătate ascuns în întunecimile lui, şi cu picioarele! Oh! Ce oroare! Nu puteam consimţi mai mult, nu mă puteam oferi mai evident... Muream de ruşine măsurând spaţiul

dintre picioarele mele, acolo unde tu te-ai cuibărit în mod inteligent. Și cel mai oribil amănunt, tălpile mele nici măcar nu atingeau pământul, ci erau întinse, crispate pe vârfuri. Știam din instinct că așa participă la ofranda mea și că astfel sunt și mai deschisă încă.

Nu! Ce spectacol trebuie să dau! E enervant de excitant... Din fericire, mai am pe mine chilotul, care îmi mai ascunde ceva din secrete. Dar nu pentru multă vreme, de altminteri, căci tu te distrezi trăgând de partea dintre picioare când la dreapta, când la stânga. E un gest care îmi alungă și ultima rămășiță de pudoare și care îmi pune pisicuța pe jar. Dar scoate, scoate-mi slipul ăla și uită-te la mine! Uită-te la mine, cea care palpită, cea care nu mai poate... Nu vezi? Ce vezi? Vezi gura asta care te cheamă, care te cere cu impetuozitate? Știi, se mișcă singură, nu e eu, eu nu mai sunt deloc! În străfundurile pântecelui meu există ceva care împinge și care aspiră și care se enervează! Nu, nu pune degetul acolo! E un punct prea sensibil, nu vei ști să îl atingi cum trebuie, e un clitoris exploziv, îl simt cum se sumețește puternic, dacă ai să-l atingi voi juisa și mă voi simți pustiită pentru că tu nu te-ai deșertat în mine.

Știu ce îmi trebuie! Mădularul tău, repede! Și când te gândești că nici prin gând nu îmi mai trecea că tipul ăsta avea și o sulă! Ce ți-e și cu uitările astea! Doar când mă gândesc la ea pisicuța mi se strânge, se face mică, smintită... Vino, vino! Arată-mi-o, descheie-te! Nu, nu-i momentul să mă tachinezi, ai să mă faci să plâng de spaimă! Ah, și nenorocitul ăsta de telefon! Te dai

îndărăt cu maliţiozitate și îmi scapi. Dar am și picioare. Dacă îmi plasez piciorul între ale tale și îți mângâi testiculele, nu te mai îndepărtezi, nu? Prin pantalon, îți simt mădularul vârtos... Ce extraordinar poate fi un picior, pricepe o groază de lucruri... Aha! Am agățat un nasture de la nădragi. Nu, nu voi lăsa telefonul, am senzația că dacă închid se risipește tot farmecul... Al meu ești! Nasturii, fermoarul, mai merge cu o mână, dar restul!... Dar ai să mă ajuți tu... Nu ai chef să mi-o tragi? Spune? Uite!

Asta e, mâna mea dreaptă a lăsat pantalonul pentru a se deda unei exhibiții imposibile. Situația e prea urgentă ca să mai am timpul sau puterea de a-mi scoate de tot chilotul. Dar cum nu e prea strâmt, îți aranjez eu o cale de trecere, nu vrei? Pe-o parte. La dreapta sau la stânga, ai vreo preferință? Spune? Aha, pari a capitula, ți-ai lăsat în jos pantalonul, slipul, ești tot în genunchi în fața mea. Uau! Ce nostim e mădularul tău! E drept că sunt îndrăgostită de el. Am chef de el, un chef nebun. Am să ți-l înfulec, am să ți-l storc, am să-l înghit cu totul... Aș vrea să-l ating, dar dacă întind mâna, ar trebui să las chilotul, iar calea de trecere s-ar închide. Aha, am să sprijin telefonul de umăr. Așa, voi avea o mână pentru chilot, una pentru mătărânga ta. O înșfac, nu mai e așa de sălbatică... Apropie-te, apropie-te! Te distrează să mă faci să tânjesc, e foarte rău. Nu te joci în halul ăsta cu o femeie excitată, udă toată, care se dăruiește atât de deschis!... Îți simt mădularul care se mișcă în mâna mea. Mi-e o foame teribilă,

mi se pare că sunt mică de tot, flămândă, iar biberonul e acolo, la nici zece centimetri. Sunt deopotrivă un animăluț inocent sfâșiat de o dorință nevinovată și o bacantă depravată și lubrică.

Trupul meu, care e pe punctul de a-și pierde puterile, se dedă la obscenități de nerostit și mă trimite la plimbare dacă încerc să îl controlez. Piciorul meu drept celebrează anarhia așezându-se pe brațul fotoliului, stângul va face la fel pe celălalt braț, numai că e puțin cam departe. Dar poate la o a doua încercare... Degetele mele, care îndepărtează chilotul, se aventurează la intrarea în fofoloancă; îți croiesc un drum regesc: e neted și fin, bine lubrifiat, și reacționează rapid, te rog, crede-mă. Și mădularul tău are chef, în sfârșit iată-l... atenție, încet, până la capăt, te rog! L-ai pus, cald, între buzele mele, și acum te distrezi în fața mea, cea care te cheamă. Încă puțin, vino! Și cum pari a avea de gând să te retragi, înaintez cu vioiciune în întâmpinarea ta și îți înghit sexul pe jumătate, cu un strigăt de bucurie care țâșnește din toată ființa mea. Dar tu ești în continuare foarte stoic și menții o cadență fermă și lentă, foarte regulată, insuportabilă.

Mi-a scăpat telefonul. Mâna mea stângă ți-a înșfăcat mătărânga de la rădăcină pentru a-i aprecia mai bine rigiditatea și mișcările, pentru a le însoți, pentru a le încuraja, pentru a le accelera, pentru a le frâna, nici nu mai știu pentru ce. Dreapta, pe care de atâta amar de vreme mi-am reținut-o, a zburat și s-a lipit de detonator: un clitoris excitat care stătea să urle. O mare,

un ocean de plăcere își izbește valurile enorme în fofeaza mea, în întregul meu sex, și nimic nu ar putea schimba ritmul acestui flux și reflux, chiar dacă implor „mai tare!" sau „mai repede!". Îți simt mădularul care mă inundă și apoi se retrage. Îi cunosc forma, volumul, îi recunosc prin milioane de terminații nervoase capul fin, rotund, dar și fanta, apoi banta prepuțului care îl dezgolește, lungimea sa. Știu că ai să te retragi până ce aproape vei ieși din mine, iar eu voi fi alarmată, îngrijorată până la durere, și după aceea vei reveni, mai puternic, mai gros, mai semeț. E un balet extraordinar, pe o muzică pe care amândoi o auzim, și întregul meu trup e transportat de această armonie. Ia te uită! Tot căutând, piciorul meu stâng a găsit celălalt mâner. Am impresia că sunt răschirată până în adâncul sufletului. Sunt a ta în întregime, dacă m-ai lăsa acum, aș muri. Simți cum îți aparțin? Cu o mână înfiptă în părul tău, cu cealaltă, fanatică, pe clitorisul meu, cu totul abandonată posedării de către tine, cu toate mucoasele mele dornice și primitoare, supuse legii tale, nu doresc altceva decât mădularul tău care mă regulează, îl doresc cu pasiune. Ia-mă, ia-mă, ia-mă cu totul, regulează-mă și privește-mă, ascultă-mă cum mă dau ție... E ceva ce vine din străfunduri, de departe, de foarte departe: eram o femelă a cavernelor și tu mă aveai deja, iar eu îmi arcuiam fesele sub penetrarea mădularului tău enorm. Ai toate puterile asupra mea, trage-mi-o, trage-mi-o, regulează-mă, pune-mi-o,

înșurubează-te în mine, ai să mă ucizi și ai să mă redai lumii, din nou...

A fost un orgasm demn de o epocă preistorică... Fără îndoială, am urlat lucrurile pe care îți place să le auzi, iar animalul pe care l-ai dezlănțuit în mine urla fără voia lui, și curva în care îmi place să mă transform uneori știa foarte bine ce spunea.

A fost bine, foarte bine, mulțumesc. Și tu? Ah! Asta e deja o altă poveste! Data viitoare, îți jur că te voi stoarce până la măduvă, te voi face să-ți scuipi sămânța și, cine știe, poate te voi face chiar să țipi!...

Nu e interzis să visezi...

2

Ți-am dat această primă misivă în mână, fără a o încredința poștei, ca și cum astfel mi-aș fi asumat pe deplin responsabilitatea. Mi-ai înapoiat-o peste câteva ore, cu ochii în flăcări. Ți-am susținut eroic privirea: răsplata mea a fost interesul pe care l-am citit în ea...

– E un mod de utilizare? m-ai întrebat politicos. Și în acea clipă am știut că de acum înainte îmi va fi ușor să domesticesc bunele tale intenții...

– Incomplet... am răspuns.

– Atunci, aștept cu nerăbdare urmarea! ai spus.

Între noi s-a născut astfel un nou raport, mult mai pasionant... Curiozitatea ta mă flata. Mi-am propus să nu o dezamăgesc.

Era o zi miraculoasă, când mă gândeam la tine fără a îndrăzni prea mult să te aștept. Miraculoasă, pentru că ai nimerit exact la picioarele patului meu, tocmai când o lungă reverie se cocea sub soarele fantasmelor

mele. Puloverul tău verde a făcut camera, pe care o dimineață ploioasă o lăsase în penumbră, să strălucească. Licărirea ochilor tăi, mai galbenă ca niciodată, m-a luminat toată.

Te-am dorit imediat... Te-ai dezbrăcat și mă întrebam dacă voi avea puterea de a te aștepta, dorința de tine mă făcea să freamăt sub cearșafuri. Când mi te-ai alăturat, îți era puțin frig, ți s-a părut că eram încinsă și chiar așa era, ardeam. Ce fină era pielea ta, ce trup înnebunitor aveai!... Mi-ai întors spatele; pântecele meu se desfăta lipindu-se de fesele tale, mângâindu-te astfel, apăsându-și de spatele tău sânii excitați, pubisul, coapsele. Mi-am strecurat picioarele printre ale tale, le-am înnodat în jurul tău, iar sexul meu, care se desfăcuse în îmbrățișare, se zdrobea de pielea ta. Brațele mele ți-au înconjurat talia și, pe pântecele tău, mâinile mele s-au dedat unor nerăbdătoare căutări. Ți-am găsit mădularul, fără a vedea din tine altceva decât grumazul gros, spatele tău atent și acest fund insolent care uneori mă făcea să regret că sunt femeie.

Vergeaua ta, captivă între degetele mele, palpita puțin, dar deloc rebelă, deloc vindicativă, așa cum învățasem să o cunosc. Și mâinile mele se mirau de această nouă langoare, iar corpul meu se enerva, pufnind dezamăgit... M-ai auzit gândind, ai spus ceva despre oboseală, poate despre o gripă. Cuvântul m-a provocat: dintr-odată, mi-a venit cheful să te fac să arzi tot...

Fie ca toate curvele din lumea asta să mă inspire! Oare voi fi capabilă să găsesc cuvintele, gesturile,

ritmurile care te vor transforma într-un mascul gâfâind, înnebunit de dorință? Voi ști să inventez mângâierile, să regăsesc arta de a iubi a curtezanelor de odinioară, care îi purtau pe bărbați până în al nouălea cer? Această pasivitate atât de tandră, de neobișnuită, pe care am căutat-o de atâtea ori zadarnic la tine și pe care, iată, mi-o oferi astăzi, este o provocare, o lovitură de bici pentru vanitatea mea feminină, pentru dorința mea. O contradicție! Nu te mai vreau indolent și abandonat, te visez puternic, sălbatic, solicitant, cu un mădular precum o coloană, iar eu voi fi adoratoarea acestui monument și mă voi lăsa trasă în țeapă închizând ochii, ruptă în două și copleșită, martirizată, fermecată, sfâșiată între durere și juisare. Sunt în străfundurile religiilor falice: mă voi face preoteasă, voi celebra cultul tău cu mâinile mele, cu gura mea, cu găoaza și cu fundul meu, cu întregul meu trup. Vreau să te aduc la o măciucă formidabilă, care își amintește de zoologiile mitice, în care om și cal erau una.

Ai înțeles cât de hotărâtă sunt? Te lași de bunăvoie în seama atingerilor mele, iar curiozitatea pe care o citesc în ochii tăi mă încurajează. Știi că am hotărât să fac din tine cel mai puternic bărbat din univers? Uită-te bine, uită-te cum crește între picioarele tale această măciucă monstruoasă care te va face egalul faunului, al satirului, al zeului pe care pădurea mitică îl ascundea în hățișurile ei: când ieșea din tufișuri, măciuca îl preceda de la o asemenea distanță, încât semăna spaimă în pântecele femeilor și dorința sub tunicile bărbaților.

Te-am mângâiat îndelung, doar aveam în fața mea o eternitate; sunt prima femeie din lume, cea mai frumoasă, cea mai abilă, prima curvă, iar această poveste a șarpelui, care se tot vehiculează, a fost falsificată în mod caraghios, crede-mă. Să-ți spun ce s-a petrecut de fapt: erai acolo, în fața mea, primul și unicul meu bărbat, oglinda mea, dublul meu, cu o mică diferență. Când am atins diferența aceea a ta, ea s-a emoționat. Am vrut s-o încânt, am flatat-o îndelung cu o mână, apoi cu amândouă. Am tras-o, am palpat-o, am masat-o, am zguduit-o; cu cât se umfla mai mult, cu atât mă fascina mai tare. Eu am inventat șarpele!... Și iată-ne aici, câteva secole mai târziu, pentru un remake, atât de asemănător cu versiunea originală.

Sunt în genunchi între picioarele tale, servitoarea ta, umila ta sclavă și totuși amanta ta, iar mâinile mele își amintesc de veacuri întregi de îndemânare, de aducere de plăceri. Se plimbă peste tine, se separă, se unesc... Cu câte o palmă pe fiecare dintre coapsele tale, urcă amândouă cu aceeași viteză și se regăsesc sub testiculele tale, subliniindu-le forma rotundă și cuprinzându-le într-un gest de rugăminte și ofrandă; testiculele tale par a fi făcute pentru a se odihni în căușul palmelor mele. Cu toate că „a odihni" nu pare un termen prea adecvat, căci le simt mișcându-se în palmele mele, întărindu-se puțin, ca și cum s-ar coace sub efectul unei alchimii puternice. Și mădularul, pe care îl prefir printre degete, se întărește. Îl las pentru a coborî puțin pe coapsele tale, pe care le strâng puțin, apoi mă întorc

la el, ocolind puțin prin crăpătura intimă care îți desparte coapsele, îl prind, îl strâng cu putere, mă distrez cu mișcările lunecoase care, în mod vizibil, îl străbat. Dar îl vreau mai gros, mai rigid, mai imperios. În gând, chem în ajutor toate gheișele Japoniei lubrice, toate maseuzele unui Orient legendar, chem micile curve chinezoaice cu degete atât de fine, fetele de la Hamburg, Amsterdam, din Berlin, sugativele, muistele cu gesturi lipsite de scrupule, cu orduri demonice, parașutele din Saigon care se lasă luate pe la spate, toate vicioasele, toate coardele a căror meserie e bărbatul, apelez la știința lor, la arta lor, la cunoașterea lor... Ce a făcut Calypso, nimfa buclată, de a reușit să îl rețină pe Ulise atâta vreme pe insula ei, punându-i coaiele pe jar? Era magiciană, cunoștea incantații și formule. Pe altarul ei, eroul abstinenței era prizonier, îmbătat de pioșenia care, grație ei, țâșnea din străfundurile pântecelui lui. Pentru tine mă voi preschimba în Calypso, te voi face să uiți totul, în afară de teribila amețeală a unui mădular enorm, cât pe ce să plesnească de umflat, care se zbate să-și găsească eliberarea.

Și tu te zvârcolești, vrei să penetrezi, dar am început și eu să învăț tehnica de a face un pas în spate de fiecare dată. Ți-am luat-o în gură, dar abia te mai ții, te agasez cu limba și cu buzele, iar mâinile mele te zgâltâie în timp ce te sug.

Te voi mulge, Ulise, Tristan cel care a băut poțiunea magică și va rămâne în erecție până la moarte... Am să te aspir, să te storc, dar nu încă... Îmi placi mai

mult, și mai înnebunit, și mai încins! Fie să se deștepte în tine rutul smintit al maimuțelor uriașe ale Africii, al coloșilor negri, al tuturor giganților creației... Vezi elasticul ăsta de pe măsuța de toaletă? Am să-ți leg cu el mădularul, am să ți-l sugrum, până ce congestia va deveni insuportabilă, până ce vergeaua ta va fi gata să explodeze. De trei ori, de la rădăcină, te simți strâns? Privește: nu îți mai aparține, dansează singură un dans smintit. Ce umflată e! E prima dată când te văd umed. Uită-te, e ca un fruct enorm plin de sucul care se scurge la soare. Ai o vergea vegetală: o rădăcină formidabilă, torturată, noduroasă, stacojie, obscenă și delectabilă. Ce erect ești așa! În ambele sensuri ale cuvântului. Dar eu sunt mai avidă de plăcerea ta decât de a mea. Mă cauți, ai vrea să te urci pe mine, să mi-o tragi, iar mădularul tău, bolnav de dorință, își face de cap pe pântecele meu. Nu! Eu te voi călări, eu voi face dragoste cu tine, eu te voi regula. Te predai, nu mai poți din cauza acestui falus gigantic care nu cere decât să se strecoare nu contează unde, într-o gaură, de care să se frece, în care să explodeze. Nu mă voi atinge nici măcar o clipă. Sunt perfect stăpână pe situație: mă cufund încet în țărușul tău, foarte încet, apoi urc la fel de lent. Am arcuri de oțel în coapse și un aspirator în fofează. Nu te mișca! Aș putea să te regulez așa o oră întreagă, dacă vrei. NU te mișca, îți spun. Simte totul cât mai bine: scula ta înfundată până la rădăcina părului în pisicuța mea, suptă, aspirată, apoi eliberată foarte încet, foarte, foarte încet. O oră, dacă vrei...

Nu, în doar câteva secunde ai abandonat lupta. Ai cabrat șalele, ai închis ochii. În clipa aceea, am fost atât de mândră, încât am uitat să îmi duc degetul la clitoris...

Ai fost puțin dezamăgit, considerând că ai trăit un fel de înfrângere, neglijând să celebrezi victoria mea... Bărbat odios, iubirea mea dragă, când vei pricepe oare că această capitulare a ta mi-a fost mai dragă decât vârtoșenia mădularului, și că păstrez în mine amintirea plăcerii tale ca pe aceea a unei emoționante mărturisiri?

3

— Foarte interesant, foarte, foarte interesant... Aveai zâmbetul acela al tău de puștan ironic și un soi de nerăbdare a întregului tău corp mare, pe care păreai a face un efort considerabil pentru a-l constrânge la nemișcare.

– Atunci? Pe când?...

Întrebarea asta eliptică și scânteia din privirea ta maliţioasă, dar și focul pe care-l simțeam clocotind în tine mi-au smuls un hohot de râs.

– Așteaptă, mai așteaptă!...

În chiar acea seară, ți-am scris a treia mea scrisoare.

Dragul meu omuleț pervers,

Ce te-ar mai putea interesa la o femeie pe care ai dezbrăcat-o, a cărei pudoare a capitulat sub privirile tale, care a gemut sub mângâierile tale, a țipat în îmbrățișările tale? Dincolo de toate gingășiile, de toate sărutările, de toate ofrandele ei, de toate cuvintele pe care ea

va fi îndrăznind să le rostească, de toate gesturile pe care va fi îndrăznit să le săvârșească, ce-i mai rămâne unei amante cuminți ca să își atragă și mai mult amantul?

Rămâne un secret la care, firește, el râvnește: ceea ce ea nu a avut niciodată curajul nici să spună, nici să facă, ceea ce îi sclipește fugitiv pe sub pleoapele pe care, la apropierea plăcerii, le ține cu obstinație închise, ceea ce, în ceasurile de delir și de febră, îi bântuie capul de femeie cumsecade, de altminteri rațională...

Vrei imagini, cuvinte, povești care te vor excita cu atât mai mult cu cât le cunoști autoarea; și cum eu nici nu am altă pretenție în afara acesteia (nici nu trebuie să am), iată:

Va veni o zi în care tandra noastră complicitate, pasiunea noastră comună pentru ciudățenii și fantezie și poate și câteva pahare de șampanie ne vor duce mai departe decât aș putea eu să bănuiesc, pe tine, cel care mi-a explicat de câteva ori că „accesoriile" în materie de amor nu te-au excitat niciodată și pe mine, cea a cărei rezervă (îți interzic să zâmbești) s-a opus oricărei provocări...

În acea zi anume mă întorceam din G., unde, ca de fiecare dată când mă duceam acasă, jefuisem dulapurile bunicilor mele. De data asta adusesem o pradă mai neobișnuită, lenjerie Belle Epoque. Cum îți enumeram eu conținutul valizei, tu ți-ai exprimat regretul că nu includea faimosul portjartier care înnebunise bărbații anilor cincizeci. Pentru că tocmai îți manifestaseși, pentru întâia oară, un vag interes pentru un obiect

„libertin", mi-am propus să îți demonstrez că bunicile noastre, la vremea lor, nu aveau niciun motiv să invidieze creaturile marca „Paris-Hollywood" care îi aduceau la erecție pe tații noștri.

Pentru început, ele purtau, direct pe piele, o „cămășuță de zi", o tunică micuță, prea scurtă pentru a ascunde esențialul, ale cărei bretelițe păreau făcute pentru a aluneca nonșalant pe umeri. Cea pe care am tras-o pe mine a sfârșit prin a-mi enerva sfârcurile cu dantela decolteului. Pantalonul, la o primă vedere, părea mai decent, pentru că ascundea coapsele și se încheia deasupra genunchilor cu două șnururi foarte pudice. Corsetul, extrem de rigid, și pe care te-am rugat să mi-l legi strâns la spate, îmi evidenția talia, dar respecta, sau mai curând accentua, curbura șoldurilor, oricum avântată prin chiar natura ei, și mă făcea să semăn cu o femeie din alte vremuri, rătăcită în secolul XX. Cât despre piept, rigiditatea armăturii, subliniată de un dublu șir de șnururi, îi exagera rotunjimea și aroganța, și cred că ai vrut imediat să muști merele astea oferite în coșulețul lor de dantele. Astfel împopoțonată, puteam trece lesne drept una dintre acele gravuri strengărești de la începutul veacului, care au făcut atâția venerabili muschetari să tremure de dorință. Cât despre tine, tu păreai amuzat, poate puțin îmblânzit, dar deloc tremurător... Atunci ți-am arătat obscenitatea care se ascundea în chiloțeii mei. Am pus piciorul pe un scaun și ți-am spus: „Privește!" În albeața lenjeriei, firele mele de păr pubian păreau și mai negre. Am îndepărtat cu

o mână fanta binevoitoare a veșmântului pentru a-ți permite să vezi bine totul și, cu vârful degetelor, am îndepărtat și fanta mai intimă, din partea de jos a pântecelui meu. Iar tu, deja încins, ai contemplat acest joc telescopic al fisurilor, al albului din jurul negrului, și al negrului servind drept lăcaș trandafirului, mai viu, mai sidefiu, mai palpitant. Degetele mele se distrau cu rolul lor de ghid turistic, îți deschideau cale de trecere în interiorul acestui fruct delicat și zemos, primitor ca o piersică dată în pârg sub razele soarelui, vibrant ca o cochilie al cărui secret a fost străpuns.

Te-ai ridicat; aveai un aer ciudat... M-ai prins de umeri și m-ai întors către oglinda dulapului. „Uită-te și tu!" De multă vreme te obișnuisem cu supunerea mea, așa că m-am uitat. Ce delicioasă ameteală să te surprinzi așa, în plin desfrâu! Stau în picioare în fața oglinzii și „veșmintele" mele mai mult mă dezbracă, decât mă îmbracă! Sfârcurile sânilor mei, de un roșu ceva mai întunecat, sumețite, punctează un dublu feston de broderie și, în despicătura pantalonului, pe care piciorul meu ridicat pe scaun o poate lărgi după bunul lui plac, se întrezărește un animăluț ciudat, pe jumătate blană, pe jumătate carne vie. Ești în spatele meu, mă privești privindu-mă, iar lucirea din ochii tăi are ceva care aproape că mă înspăimântă...

M-am întors de la dublul nostru reflex pentru a căuta în tine dovada acestei emoții care îți colorează în galben pupilele de diavol lubric. Mădularul tău nu e încă dezlănțuit, dar îți umflă în mod elocvent partea

din față a pantalonului. Ce repede îți arunci hainele de pe tine! Iată-te gol, cu o vergea sălbatică în partea de jos a abdomenului, care ne barează imaginea în oglindă ca un arogant semn de exclamare. Mă prinzi cu hotărâre în brațe, te așezi pe scaun și mă atragi spre tine cu spatele.

– Deschide-te bine și spune-mi ce vezi.

Asemenea vocii, gestul care mă trage în țeapa ta vârtoasă e la fel de imperios. Picioarele tale, pe care se odihnesc coapsele mele, se desfac. Ce văd? Oh! Oare îmi voi putea găsi cuvintele?... Văd o femeie crăcănată, cu fofeaza larg deschisă, îți văd testiculele sub fundul meu, și mădularul tău înfundat în pizda mea atât de umedă, că la fiecare mișcare se aude un fel de clipocit. Îmi văd mâinile înnebunite care încearcă să mă deschidă și mai tare, le văd pe ale tale conducându-mi-le spre testicule și cerând mângâierea, îmi văd dansul dezlănțuit care te înghite și te rejectează cu o cadență de piston bine uns, îți văd mătărânga dură, groasă, apoi n-o mai văd, o văd, n-o văd, o văd, n-o mai văd... Cine a inventat oglinzile? Cine a avut primul ideea de a se descoperi, de a juisa în fața propriei imagini, de a se regula în fața oglinzii, de a se regula cu propriul reflex? De la Narcis încoace, psihopați există în toate bordelurile lumii, iar astăzi le înțeleg motivația, savurând dubla plăcere a actorului și a voyeurului, juisarea tulburătoare care mă încearcă privind filmul porcos a cărui vedetă sunt chiar eu, împreună cu tine. Expresia care îmi inundă obrazul e și mai înnebunitoare decât

jocul fofezei mele care îți suge mătărânga. Da, eu sunt, eu sunt creatura asta concentrată la limita durerii, năucită de plăcerea care o invadează, extaziată, delirantă, cu ochii ăștia înnebuniți, rugători, cu pletele astea vâlvoi, de parcă ar fi scăpat dintr-o furtună, cu gura asta care imploră, care spune „da" și „nu", și „încă", al meu este capul ăsta de iapă mușcată de armăsar, și care întinde grumazul așa cum iapa întinde crupa?...

Desfătarea mă face să mă înalț o ultimă dată, cu șalele bine sumețite, cu coapsele încordate la limită, în fofeaza mea nu mai e acum decât vârful sulei tale, care îmi dă un ultim frison... Când eram pe punctul de a suspina ușurată pentru a marca finalul rundei, te-am simțit, la fel de rebel, căutând o intrare mai secretă în mine. Nici nu am vreme să protestez cu adevărat, că deja mi-ai găsit anusul pe care îl pedepsești cu capul ciocanului tău care este un băgăcios extraordinar și se vâră deja peste tot. Îmi îndepărtez fesele cu ambele mâini și îți croiești drum, smulgându-mi un țipăt. Gata, ai intrat. Stau să explodez de plină ce sunt, durerea și voluptatea se confundă și, împotriva vrerii mele, mă zvârcolesc în sulița ta. Plăcerea care nu fusese desăvârșită își reia drepturile: sunt plină de tine, cu senzația asta sfâșietoare de a trebui să te resping, și care mă face să te împing, și să te doresc mai adânc, mai departe, și care mă face să strâng fundul și să mă înfig, cât mai mult cu putință, în sulița ta. Pântecele meu e locuit de un demon, sunt a ta mai intim decât oricând, îți dau totul din mine, iată că am ajuns la această demență

în care se amestecă aur cu noroi, iubire cu rahat. Singur ai ales această cale a corpului meu care nu e decât o cloacă, ai vrut de la mine darul pudorii mele, cel al secretelor mele, și dărâmarea ultimei bariere, așa că hai, pompează-mă și pe la spate, și iartă-mă dacă mă copleșesc divagații delectabile în care pornografia se îmbină cu scatologia. M-a apucat un chef nebun, divin, să mă cac, și poate tocmai asta înseamnă a juisa, o continență reținută, hotărâtă, organizată până la explozie.

Oglinda e tot acolo, așa că îmi fac curaj și ridic privirea asupra imaginii mele trase în țeapă, asupra golului din fofeaza mea. Degetele mele febrile nu vor putea umple golul imens pe care l-ai săpat acolo, străpungându-mă prin altă parte. Mai curând decât metoda, instinctul și nevoia sunt cele care m-au făcut să găsesc această lumânare pe măsuța de toaletă. Tu nu ai văzut nimic, tu stai în continuare pe scaun, iar spatele meu îți ascunde oglinda. Nu ești preocupat decât de anusul meu care te aspiră și de comentariile pe care mi le soliciți. Așa că îți voi spune: sunt pe punctul de a-mi regula pizda cu lumânarea asta care a picat la țanc și sunt pe punctul de a răsturna sensul ridicolei expresii „a ține lumânarea", și care înseamnă a asista fără a participa. O pot simultan ține, și, pentru Dumnezeu, te asigur că o țin bine!, dar și participa! Urmăresc din priviri, fascinată, ritmul incredibil al acestei scule din ceară pe care pizda mea o înghite și o scuipă, și simt în străfundurile mele, printr-un perete despărțitor elastic și vibrant, șocul lumânării mele cu mădularul tău. Ah! Nu

de flacără duc lipsă, crede-mă! Ba aș putea spune că șocul ăsta a fost cel care m-a dinamitat...

Explozia a fost dantescă. Cred că și în ceea ce te privește a fost destul de reușită...

Spune-mi, crezi că dacă bunicile mele m-ar putea vedea de pe undeva, le-ar face plăcere să își recunoască desuurile?

4

Imediat după aceea lucrurile au început să se precipite. Fiecare dintre întâlnirile noastre a devenit un fel de operă de artă pe care și unul, și celălalt ne străduiam să o rafinăm.

Din scrisorile mele, tu ai reținut ce recompensă îți pot aduce răbdarea și perseverența. Iar eu m-am convertit la plăceri de o sfântă violență, bine orchestrată, consimțită și uneori așteptată...

Înaintam unul în întâmpinarea celuilalt cu o curiozitate infinită a gesturilor, a cuvintelor, a situațiilor care ne rămâneau încă de descoperit, cu o pasiune febrilă de colecționari, cu înțelepciunea ambiguă de a ne limita preocupările comune la descoperirea voluptății.

De acum încolo, ne plăceam suficient de mult pentru a trăi împreună o istorie frenetică, stranie, onirică...

A venit ziua în care nu ți-am mai putut refuza nimic. Pentru că ea manifestase deja un interes mai mult decât

măgulitor pentru tine, și pentru că nici nu te lăsa indiferent, m-am trezit, în acea faimoasă zi de miercuri, singură cu ea, așteptându-te. Era pentru prima dată când conjugam verbul „a aștepta", un verb atât de familiar totuși, la persoana întâi plural. Acceptasem din complezență, din lașitate, din curiozitate, dar și din prudență. Căci știam că într-una din zile oricum vei face dragoste cu ea.

Paradoxal, gelozia m-a determinat să aprob, ba chiar să organizez această întâlnire în trei. Toți geloșii din lume îți vor spune același lucru: cea mai mare parte a suferințelor lor sunt pricinuite de imaginație. Așa că preferam să văd, chiar să acționez, decât să îmi imaginez. Nu respingeam deloc ideea de a participa, spunându-mi că nu vei ști niciodată cui îi vei datora plăcerea, ei sau mie. Îndoiala asta era deja o consolare. Am hotărât așadar să fiu mai mult decât tolerantă, să fiu eficientă.

Când rememorez acea zi, mă încearcă o adevărată delectare când îmi amintesc jena voastră. Cu mine, ea a fost la început tăcută, apoi aproape ostilă. Când ai apărut tu, a devenit de-a dreptul confuză. Tu însuți, foarte încurcat, vorbeai mult, cu gesturi ample, grimase și râsete, și îmi plăcea modul tău de a fi timid pe care îl cunoșteam bine, dar care nu o încuraja deloc pe ea. O clipă, m-am simțit tentată să mă las în voia unei inerții diabolice, pentru a vedea... Dar apoi mi-am spus nu! Ar fi fost o dovadă de neîndemânare din partea mea să te dezamăgesc, când era atât de ușor să te uimesc. Am avut curtenia de a-ți lăsa onoarea loviturii

de deschidere. Te-ai așezat pe canapea, ne-ai prins pe amândouă de talie, de o parte și de alta, și ai spus:

– Sunt un bărbat-obiect, folosiți-vă de mine cum credeți de cuviință.

Eram de-a dreapta ta, dar ea era cea care îți auzea bătăile inimii. Aerul ei languros mă agasa. Aș fi dorit-o mai latină, mai brună, mai pletoasă, mai pasionată, mai directă. Totuși, când curvulița asta ți-a pus mâna pe mădular, m-a încercat pentru o clipă dureroasa tentație de a o pălmui...

...Dar în nici câteva minute, emulația ne ținea loc de complicitate: nu avea la dispoziție decât mâna stângă, iar eu – dreapta. Doar noi două am venit de hac pantalonului, apoi slipului tău și, sinceră să fiu, nu mai știu care dintre noi a pus stăpânire pe scula ta pe care mângâierile noastre îngemănate păreau a o fi emoționat cu adevărat...

A început un mic joc: ea te-a prins între buze, apoi s-a retras. Am imitat-o, incitată de privirea pe care mi-a aruncat-o. Apoi a fost rândul ei, și iar al meu. Manejul a durat îndelung: te-ai abandonat fără rușine, ba chiar, cum ți-ai pus mâinile pe capetele noastre, ne orchestrai într-un mod foarte ritmat acest du-te-vino. Mă încerca o dublă plăcere, pe undeva extrem de ambiguă: cea de a te suge, dar și cea de a mânca după ea. Sexul tău nu era ca de obicei. Avea aceeași formă și consistență, aceeași putere evocatoare, aceleași tresăriri sub gâdilăturile limbii mele, dar avea un alt gust, o altă manieră de a mi se strecura printre buze. Linsă, dorită de

o altă femeie, scula ta devenea simbolul unei mize, dar și liniuța de unire, magică și voluptuoasă, între gurile noastre, între saliva noastră. Am sorbit, ea și cu mine, din același fruct, și brusc am devenit conștientă că juisarea se înmulțea cu trei: cea pe care ți-o procuram, cea pe care noi o resimțeam și cea pe care o ofeream Celeilalte, Celei de-a Doua, Rivalei; de câte ori o scăpa din mână, ea vedea cum i se întoarce îndărăt o măciucă mai groasă, mai excitată de gura concurentei...

Dintr-odată, mi s-a părut mai importantă plăcerea ei decât a mea: i-am cedat locul, pe care l-a acceptat imediat. S-a strecurat singurică între picioarele tale unde a îngenuncheat, rămânând totuși suficient de accesibilă pentru a o putea mângâia pe sub fustă. Ce înseamnă o convenție tacită! Și ce bine se pot înțelege uneori femeile, care știu să se urască alteori atât de pătimaș! Când am început să le ating, coapsele ei erau de o finețe suavă. Iubisem odinioară o femeie, și mi-era tare dragă amintirea îmbrățișărilor în care ne-am contopit. Mâinile mele au început să își amintească, pe măsură ce redescopereau, rotunjimile feminine, atracțiile lor, elasticitatea pielii mătăsoase și catifelate, căldura suplă și îmbătătoare a țesuturilor delicate, umezeala tulburătoare a unei anumite văi...

Ea a rămas în genunchi, cu spatele întors la mine, dar ușurându-mi sarcina prin sute de amabilități, depărtându-și coapsele, cambrându-și șalele, oferindu-se complet mângâierilor mele în timp ce le practica pe ale ei, căci te sugea în continuare, iar tu aveai la picioarele

tale două sclave cumva legate una de cealaltă, una dedicată slujirii mădularului tău, iar cealaltă, mai umilă, supusă celei dintâi.

Am început să o scap de haine. Fusta a cedat fără probleme: s-a răsucit ca să pot ajunge la chilot. Era cald, avea picioarele goale, purta niște sandale încântătoare care îi luminau cu o notă vie partea de jos a corpului, complet dezgolită. Avea mai ales un fund foarte excitant, rotund și mobil, obraznic. M-am lipit de ea pe la spate și am luat-o de talie. Ce fierbinte era! A răspuns presiunii mele întinzând fesele și mâinile mele au început un delicios balet pe trupul ei, a cărui coregrafie se datora mai curând intuiției decât tehnicii. Au alunecat pe sub tricoul pe care îl purta direct pe piele, fără sutien, i-au găsit pieptul, l-au cuprins, l-au evaluat, i-au adus omagiile cuvenite. Sânii erau umflați, ascuțiți, și atât de fremătători! Îi simțeam sfârcurile întărindu-se sub degetele mele, zvâcnind regulat; am început să le ating încet, cu palmele larg deschise. Plăcerea a fost împărtășită întru totul, această mângâiere cu podul palmelor a devenit atât de sugestivă, de tulburătoare, încât mi-am descoperit brusc o imensă sete de ea. Alunecam peste ea ca peste o chitară, un instrument sensibil care vibrează genial sub degetele unui muzician îndrăgostit. I-am părăsit sânii pentru a-i găsi șoldurile, pentru a-i apuca fesele. Mă abandonam de la o rotunjime la alta... Ah! Da, mai mult din intuiție decât din tehnică, dar mai mult decât de intuiție, gesturile îmi erau dictate de dorința mea, o dorință nebună

de a o poseda, de a o copleși, de a o seduce, de a o face să juiseze. O doream, o doream intens, voiam s-o iau, s-o regulez, s-o mănânc și s-o beau, să-i descopăr cele mai intime gusturi și mirosuri, să-i stârnesc în pântece o furtună de plăceri. Am devenit rivala ta când ea a încetat să mai fie a mea, și am încercat să depășesc în farmec și talent această sculă imensă care creștea mereu și pe care ea o venera în continuare, în genunchi în fața ta. Tu îi umpleai gura, eu îi gâdilam fofoloanca. Și te rog să mă crezi că munca mea de apropiere, savantul dozaj de violență și blândețe nu rămâneau fără efect. Se umecta sub degetele mele ca o fântână și, încetul cu încetul, genunchii i s-au desfăcut pentru a-mi facilita investigațiile. O atingeam cu amândouă mâinile, complet, cu conștiinciozitate. O despicam cum despici un fruct zemos în plină vară, rătăceam de la un capăt la altul al fantei ei, îi simțeam chiar și anusul care mă chema, palpitând sub degetele mele. S-a ridicat puțin, nu mai stătea în genunchi, ci era ghemuită, așa că mi-a fost ușor să o penetrez foarte profund, simetric. Am introdus simultan cele două arătătoare în fofeaza ei și au alunecat ca unse, și cele două degete mari în fundul ei, care se dăruia atât de imperios. Era fierbinte și pe dinăuntru, și pe dinafară, arzătoare, delicioasă, excitată la maximum. M-am distrat ciupind și lovind ușor în peretele despărțitor care îmi separa degetele. Am alunecat în fundul ei cu fermitate, cu regularitate, i-am lărgit vaginul cu mișcări circulare foarte lente, foarte blânde.

Mâinile mele erau de o inteligență nebună, o transportau cu totul, apoi, pe măsură ce plăcerea o inunda, se lăsa tot mai grea peste încheieturile mele. În acel moment eram mai puternică decât Atlas însuși, iar povara pe care o purtam pe brațe – o femeie în delir, dar bine-crescută, care nu țipa cu gura plină – era mai importantă decât întregul univers. A avut câteva mișcări rapide și verticale: ca un căluț de lemn la carusel, și am avut grijă să o însoțesc în extazul ei ținând-o strâns; apoi a încremenit, încordată, rigidă, pe culmile plăcerii pe care i-o dăruiam.

În extazul ei, a lăsat mătărânga ta, și cred că asta ți-a declanșat reacția, violentă și savuros de imprevizibilă... Erai, la rândul tău, gelos, iar această dublă putere a mea pe care mi-o descopeream dintr-odată, de a o copleși pe ea și de a te lăsa pe tine în umbră, mă umplea de o mândrie extraordinară. Dar nu am avut vreme să îmi savurez victoria. Deja ai tras-o în țeapă, cu un gest ferm și precis. Ai întors-o, ai așezat-o peste tine, peste scula ta încăpățânată, iar eu, care nu mă mișcasem, m-am trezit dinaintea și la picioarele voastre. Acum era cu spatele întors la tine și cu fața la mine. Coapsele ei îndepărtate îmi dezvăluiau tulburătorul spectacol al uniunii voastre. Îți vedeam mădularul înfundat în ea, testiculele tale ușor zdrobite sub fesele și sub sexul ei căscat, ud de valul care o inunda, sidefiu, lucitor, ezitând între roșul cel mai întunecat și rozul cel mai tandru. O scrutam pierdută, aș fi vrut ca privirea mea să o ardă, și fără îndoială o ardea, căci își ținea cu

încăpățânare ochii închiși. E foarte nepoliticos, doamnă, să nu privești oamenii în față! E foarte nepoliticos și e și o prostie, căci nimic nu e mai delicios decât rușinea, în anumite momente. Hai, surioară, deschide ochii și privește-mă privindu-te. Citește în pupilele mele, pe fața mea, ceea ce văd eu, aici, la douăzeci de centimetri distanță. Descifrează-mi tulburarea și dorința, voluptatea de a te contempla așa, femeie lubrică și despuiată de secrete. Rana ta este profundă, netă, precisă. Firele de păr care o înconjoară o subliniază, fără a o proteja. Am învățat pe de rost toate petalele florii tale, spuma cochiliei, îți cunosc, fără a-l atinge, clitorisul sumețit, mărit. Te scormonesc din ochi, te cântăresc, te savurez, mă holbez la tine fără scrupule. Te văd pompată de mascul, îți văd fofeaza contractându-se în jurul mădularului lui, văd sucul care țâșnește din tine cum îi udă încetul cu încetul testiculele, e fascinant și dezgustător, și uit dimensiunea reală a acestui spectacol, pătrund într-un univers fabulos în care viața nu e decât acuplare, un univers mitic, milenar, antediluvian: sexele voastre sunt moluște, incerte, moi, midii, scoici, echidne cu sevă marină, cu carne gelatinoasă și elastică, un melc straniu, un limax vâscos...

Sunt hipnotizată de uniunea voastră: inima și pântecele mele bat la unison în ritmul acestui balet vechi de când lumea. Privește-mă, curvištină care ți-o tragi, care te lași trasă în țeapă și nici măcar nu îndrăznești să ridici pleoapele! Ți-ai deschis fofeaza în cele patru vânturi, dar ai strâns ochii peste o veche rămășiță de

pudoare, ipocrito, curvă ce eşti, fata mea dragă care suferi şi că te dai, şi că te reţii! Dacă mă priveşti, dacă îndrăzneşti să deschizi ochii şi să priveşti umila martoră a acestei căsătorii intime şi captivante, te sug. Mă auzi? Te sug şi te expediez mai sigur şi mai repede şi mai departe decât scula asta imensă care îţi izbeşte pisicuţa pe nevăzute!

A avut doar o bătaie de gene, pe care era tentant să o iau drept o încercare de a privi. Mi-am lipit gura de ea şi am băut de la sursă. Era bună ca o piersică, călduţă, suplă, zemoasă şi parfumată. Mirosea deopotrivă a femeie şi a bărbat şi în acelaşi sărut am îmbrăţişat ambele voastre sexe, pentru că tu o pompai în continuare, ridicând-o şi coborând-o din talie, în cadenţa capriciilor tale. Făceam dragoste cu buzele şi cu limba, cu dinţii, cu o creatură caraghioasă, hibridă, şi femeie, şi bărbat; îţi lingeam sula care ieşea din ea, şi crăpătura ei, când mădularul tău revenea şi o înţepa. Era bizar şi pasionant, tu aveai gust de fofează, iar ea, gust de mătărângă. Eraţi uzi amândoi, transpiraţi, lucioşi, şi mi-am amestecat saliva cu sucurile voastre, atentă şi pentru prima dată cu urechea ciulită la zgomotele smârcului, la clipoceli, la sugere, o întreagă simfonie impudică şi sugestivă a organelor cleioase.

A juisat din nou, tot fără să ţipe, crispată la extrem, cu pântecele împins în faţă, iar plăcerea asta ne-a reunit şi pe noi doi, cei separaţi de precedentul ei orgasm. Reuşind împreună să aducem aceeaşi femeie la

orgasm, ne-am unit mai intim decât dacă eu aş fi fost în locul ei, răstignită în suliţa ta.

În ziua aceea, am acceptat această pace tacit semnată şi ne-am despărţit fără a fi cedat unei plăceri facile, tu, care te-ai fi vrut, ca de obicei, un erou în materie de rezistenţă şi eu, care nici măcar nu mă dezbrăcasem. Ne-am despărţit îndrăgostiţi şi complici în faţa acestei copilişte, a acestei femeiuşti care, deşi se desfătase cu noi, era încercată de tulburătorul disconfort de a se fi simţit bine.

5

Ai fost adeseori brutal cu mine, la limita sadismului. Profitând de forța ta și de slăbiciunea mea de femeie, de femeie îndrăgostită, care încă este îndrăgostită, mi-ai impus de multe ori poziții inconfortabile, ritmuri nebunești, mângâieri dureroase, mii de mici umilințe provocate de mâna stăpânului, mii de mici umilințe pe care le-am suportat ca o sclavă devotată până la tristețe, până la durere, mii de mici umilințe la care am consimțit cu bucuria dezolată și cutremurătoare a martirilor creștini. Ceea ce nu m-a împiedicat nici să mă plâng, nici să le denunț, iar tu mi-ai răspuns de fiecare dată: „Dar trebuie să te răzbuni!"

Iată, a venit ceasul!

Aveam un chef ciudat de tine, un chef cu adevărat ciudat. Am spus: „Astăzi mă răzbun. Ai să-mi plătești!" Ai făcut greșeala de a-mi răspunde: „Dacă vrei tu, dacă vrei tu..." Nu ar fi trebuit... Mai întâi, trebuia

să accepți regulile jocului, în mod absolut, fără condiții, o dată pentru totdeauna... Căci îți cunoșteam prea bine toate promisiunile falacioase de supunere, de pasivitate totală, și bruștele tale revolte de ultim moment, trișările, reaua ta credință. Te-am avertizat: „Va trebui să te leg." Pentru că vocea mea puțin altfel, puțin anxioasă, ți-a stârnit curiozitatea (acesta e marele tău punct slab, curiozitatea!), ai abdicat: „Cum vrei tu, cum vrei tu." Nu ar fi trebuit!... Te-ai trezit răschirat între cele patru colțuri ale patului, legat, țintuit. Pregătisem șnururi pentru încheieturi și pentru glezne, totul fusese perfect premeditat. Situația ți se părea picantă, erai intrigat, dar în ochii tăi luminoși a trecut o umbră întunecată, o licărire aproape furtunoasă, și am știut că undeva, în străfundurile tale, îți este teamă. Îngrijorarea asta a ta era neprețuită, căci ea mă excita mai mult decât corpul tău masiv și gol fără apărare, la bunul plac al represaliilor mele.

– Poți tremura liniștit, să știi, am să te duc acolo unde nu ai fost niciodată, și nu te vei întoarce decât sfâșiat, spart, fermecat, îngrozit... Pentru prima dată, eu sunt căpitanul navei, eu te invit la călătorie, în furtună, în iad... Te iubesc atât de mult, încât în seara asta voi învăța să te urăsc, să te disprețuiesc, să mă folosesc de tine, să te reduc. Te voi face să urli de suferință, de teroare, de revoltă...

Sting lumina, am nevoie de întuneric ca să arunc ancorele, complicitatea nopții îmi va alimenta himera și te va aduce acolo unde vreau eu, iar pe mine mă va

transforma în ceea ce visez să fiu preț de-o clipă, de-o fantasmă, de un coșmar...

Iată-mă lipită de tine, goală la fel ca tine, și mă pregătesc pentru început să te recunosc, în profunzimea tenebrelor, căci noaptea aceasta este una fără lună, fără nicio licărire, mă pregătesc să îți recunosc corpul cu mâinile și cu gura, domeniul meu. Îmi plimb mâinile peste tine, te citesc cu palmele deschise, te descifrez ca pe o scriere pentru orbi, cu vârful degetelor. Iată pavilionul puțin cam scurt al urechii, ridul profund pe care o grimasă l-a imprimat de-a lungul anilor în bărbia ta voluntară, iată gâtul tău puternic și umărul tău rotund, partea interioară a brațului tău, atât de fină, că pare comestibilă, așa că nu mă jenez, o ling și o mușc, și iată și subțioara ta, călduță și parfumată, ale cărei efluvii le-aș recunoaște dintr-o sută...

Mă plimb pe pieptul tău neted, pe abdomenul tău tânăr și elastic. Mă strecor sub fesele tale care îmi umplu palmele cu o carne tare, fermă, dinamică. Cu obrazul, cercetez căldura pubisului tău, vegetația întunecată și deasă, deja barată de vergeaua ta, care tresare sub chipul meu. Ce repede și puternic te exciți! Este perfect, astăzi va trebui să te exciți cu disperare, mai mult ca oricând, să te exciți ca și când ai dansa, ca și când ai suferi, ca și cum te-ai ruga, ca și cum ai țipa. Cu dosul palmei îți ating coapsele, prelungi și musculoase, păroase și fine ca două animale frumoase, rasate, le urmez conturul, le recreez, și frisoanele pe care ți le generez îți smulg mici gemete de voluptate. Din instinct,

știi ce îmi place și ce aștept de la tine. Fii foarte atent, ascultă tot ceea ce am de spus, tot ceea ce îți vor povesti mâinile mele care te caută în întuneric, unghiile mele care te zgârie încet, gura mea... E o poveste teribilă. A fost odată... A fost odată un bărbat care se plângea încetișor pentru că era fericit. În întuneric, cineva răbdător, cineva abil, demonic, îl mângâia cu geniu, așa cum mângâi o operă de artă, un tablou de maestru, o mobilă de lux, un fruct catifelat. Și sub gura și degetele acestui artist diabolic, bărbatul cabra spatele, ridica fesele, se zvârcolea cu o lascivitate fără de nume și își oferea mădularul umflat, perlat de o licoare sugestivă.

A început să geamă și mai tare când a simțit că i se lingeau testiculele cu o limbă nebunește de inspirată, o limbă foarte caldă, foarte suplă, dat uneori ascuțită, o limbă foarte umedă, învăluitoare, imprevizibilă, savantă, nesperată. Apoi a ghicit buze pe firele lui de păr, buze care se distrau încercând să le descâlcească, să le desfacă, să le tragă atât de încet, atât de metodic, încât a crezut că înnebunește. Pielea de pe testicule îi devenise arzătoare, carne crudă, mai receptivă ca niciodată, și cumva retractilă, căci în acest înveliș gâdilat cu atâta genialitate avea impresia că i se coc doi nuclei foarte denși, foarte tari, gata să explodeze de plăcere... Și apoi totul a dispărut, firele de păr, pielea, nucleii, totul a fost înfulecat, înghițit de o gură dementă și nemăsurat de avidă; s-a trezit astfel supt, băut, înghițit până în străfundul sufletului și al mădularului său care a început să zvâcnească nebunește, sacadat,

căutând în întunericul cavernei o gaură de care să se frece și să moară...

Așa ne vedeam, pe tine, în postura de victimă fermecată, extaziată, umilă prin forța supliciilor, iar pe mine, artistul, călăul care promite și nu cedează, demonul... Se spune că îngerii nu au sex; în clipa aceea, am intuit că nici demonii nu au unul sau, mai curând, că le este atribuită o sulfuroasă androginie împreună cu demoniacul ce îi caracterizează. În densitatea acestei nopți în care te zvârcoleai chemându-mă, nu m-am mai simțit femeie. Odinioară, ghidată de instinctul puternic al pântecelui meu prea gol, m-aș fi așezat repede pe acest mădular sălbatic și incandescent pe care abia ce îl puteam cuprinde cu mâna și, chiar legat fiind, ai fi rămas masculul, cel care agresează și penetrează, cel care invadează totul, brațul care profanează și scuipă, iar eu, deasupra ta, chiar liberă în mișcări fiind, aș fi fost încă o dată femela, golul de umplut, gaura de astupat, gura pe care o forțezi și o adapi...

Numai că în seara aceasta îmi voi ignora organele și feminitatea. Pântecele meu nu zvâcnea nebunește, nu aștepta loviturile ciocanului tău, nu fremăta de dorința de a te înghiți. Tot trupul meu a dispărut, eram o vrăjitoare sau, mai curând, un vrăjitor; s-au dus contururile mele prea delicate, prea vagi, s-au șters rotunjimile sânilor și ale coapselor mele, s-au aneantizat pulsațiile acestei cochilii marine din partea de jos a pântecelui meu care trăiește și respiră udă ca o moluscă. Și în timp ce tu mă chemai prin glas și prin mișcări –

o voce foarte blândă, neobișnuită, supusă și răgușită, și o mișcare care te ridica și te cobora ritmic în pat – eu asistam la acest miracol straniu pe care mi-l dorisem atât de mult. Te-am văzut devenind femeie, în timp ce pe mine mă părăsise toată feminitatea. Dar să nu mă înțelegi greșit: nu erai efeminat, împuținat, cuprins de moliciune, mititel. Erai femeie, cu tot cu vergeaua ta până la cer și coapsele tale înguste, cu picioarele tale nervoase și catifelate, cu brațele tale puternice. Erai femeie în delirul tău, în nevoile tale, în murmurele și legăturile tale, erai femeie pentru că erai supus, pentru că erai răschirat, erai femeie pentru că erai ispititor, pentru că erai nebun, pentru că erai vorbăreț și nerăbdător. Erai femeie asemenea luptătorilor uriași ai lui Hannibal, femeie asemenea marinarilor, militarilor, prizonierilor care, din cauza singurătății și a tandreței eșuate, își seduc vecinul de celulă, tovarășul de cușetă. Femeie ca un soldat doborât de spaimă în spatele tranșeelor, care preferă să se lase regulat de un camarad pentru a uita de moarte, de suferință, de mizerie. În baletul tău amoros, în chemările tale exista grația tulburătoare a eroilor din filmele tulburătoare: erai deținutul care căuta, pe pielea altui deținut, evadarea pe care Expresul de la Miezul Nopții nu o va aduce; fără văl, erai această creatură cu farmece hermafrodite, ai cărei ochi albaștri, pe fundalul deșertului Arabiei, au emoționat și au sedus o întreagă generație de cinefili: erai învinsul, umilitul care își coplește cuceritorul cu o privire ambiguă, cu un sărut pe gură. Ascultându-ți

lamentația, zdrobindu-ți carnea înnebunită, mi-au revenit în memorie toate frumoasele figuri ale acestor brute rafinate, toate aceste trupuri virile, musculoase, armonioase și masculine, toate mimicile, toate gesturile, toate dansurile lor. Te-am descoperit astfel femeie în felul lor, și m-am vrut bărbat. Am închis ochii și am cedat minunatului, deliciosului, abominabilului vis de a fi mai curând iubitul, decât iubita ta. Trupul meu nu mai exista decât în fantasma mea, am devenit puternică, foarte puternică, mi-a crescut o măciucă formidabilă, ascultându-te cum gemi și te zvârcolești în întuneric...

Ți-am căutat cu brutalitate fundul. Pe el îl doream, era singura ta intrare secretă, ascunsă, încă nepângărită. Mă înnebunea gândul că pe din dos erai încă fecioară, că eu voi fi primul pentru tine și că îți vei aminti multă vreme de asta... Înțelegându-mi planul, te-ai cabrat, ai protestat, ai strigat de multe ori „nu!" cu febrilitate. Oh! Cum te-am mai iubit atunci, cum ți-am iubit spaima în clipa aceea, frica și groaza de durere! Căci te-am penetrat fără nicio precauție, cu două degete deodată, cu furie, unghie lângă unghie, fără să îmi fac probleme că te-aș putea zgâria, chiar sperând confuz că te voi răni, îți voi lăsa semne, da, să-mi semnez violul cu o zgârietură arzătoare, poate însângerată...

Îngustimea ta, îmbătătoare, ca o ultimă barieră, a dezlănțuit în mine o dorință răutăcioasă de a te nimici, de a te rupe. Te-am lărgit cu amândouă mâinile, degetele mele mari lucrau în orificiul tău ca în mijlocul unui fruct prea verde care refuză să explodeze, iar celelalte

erau înfipte în fesele tale, care tresăreau de spaimă. Te-am crăcănat și mai mult, ți-am terorizat revolta cu amenințări ordinare: am să te zdrobesc, am să-ți sparg cloaca, am să intru în tine adânc, foarte adânc, am să mă afund în mizeriile tale și am să-ți scriu pe trup graffiti obscene cu rahatul pe care îl voi aduna de acolo. Am să te dau în vileag, să te descopăr, să îți explorez măruntaiele, am să te umilesc, bărbat care scuipă jăratic, atât de mândru de virilitatea lui, atât de sigur pe toate puterile lui, la sfârșit ne vom da seama amândoi că nu ești decât o fabrică de rahat!... Te voi reduce la copilărie, la bătrânețe, la infirmitate, la incontinență! Te deschid atât de mult, că nu mai poți ține nimic în tine, nu te mai poți strânge, nu te mai poți închide asupra celor mai intime secrete... Ești obligat să împărtășești cu mine ceea ce ai fost învățat să ții doar pentru tine. Și chiar ți-o iau înainte și simt sub degetele mele lucruri de care tu nu ai încă habar, lucruri ignobile, foarte moi și foarte calde, deșeurile tulburătoare ale celei mai ascunse alchimii ale tale...

Gura mea nu a tăcut decât pentru a se duce să verifice ceea ce deja știam, în timp ce mâinile mele te desfăceau în continuare: durerea nu ți-a redus excitarea, din contră. Ating cu buzele glandul tău enorm care se smucește ca un nebun, întins să plesnească, străbătut de o crevasă profundă și netă, care palpită și ea. Aha! Te excită așadar să te ia cineva pe la spate cu amândouă mâinile, ia spune, scârbosule? Oricât ai țipa și te-ai zbate, ești poponar până în măduva oaselor, acum o

știi. Îți place, ia spune? Îți place ce fac degetele mele? În clipa asta, îmi aparții cum nu mi-ai aparținut niciodată. Degetele mele au înnebunit cu totul, sunt pe punctul de a te rupe, iar tu mugești și te zbați, dar șnururile rezistă, iar tu ești într-o erecție din ce în ce mai puternică. Ce-ai pățit? Nu știai ce bine e să ți-o tragi pe la spate, nu? Crede-mă, se poate și mai bine... Da, tremură! Tremură tare, urlă și speră! Ți-am adus ceva foarte nostim, cu care am să te duc departe, foarte departe. Uită-te, vezi, e o sulă, exact ca aceea pe care o simt sub pântece în clipa asta, foarte groasă, cu capul perfect conturat, bine umflată, imitată cu acuratețe... Ah, am uitat, tu nu o poți vedea, e întuneric! Nici nu o poți atinge, ești legat... Am să ți-o plimb peste obraji, peste buze, peste coapse... E cel mai gros model pe care l-am găsit, degetele mele nu o pot cuprinde, ai să ajungi în al nouălea cer cu asta. Dă-mi fundul. Dă-mi-l, nu te mai zvârcoli, nu te mai strânge, dacă nu cooperezi te izbesc cu ea... Îți ordon să te deschizi, îți ordon să te dilați și să o aspiri!... Dar deschide anusul ca să ți-o bag, pentru Dumnezeu, ai să pricepi și tu ce înseamnă s-o iei! Relaxează-te, încă, încă, împinge, încă, înghite-o... Ajută-mă, sau te găuresc cu ea de nu te vezi! Simți? Intră? Ah, am senzația că te penetrez cu scula mea! Ah, ce bine e! Deschide-te, desfă-te, fii femeie, fii curvă, fă-mi drum, te vreau, vreau să intru în tine, vreau să mă pierd în fundul tău, foarte adânc, în pântecele tău, acolo unde îți bate inima, acolo unde îți distilezi resturile imunde și fascinante. Dă-mi totul din tine,

moliciunea ta, mirosul, îngustimea, pudoarea ta. Mai ales pudoarea! Înaintez, fă-mi loc! Nu! Nu mă împinge, chiar dacă te doare... Vreau să te doară, să ai colici atroce și o nevoie teribilă de a te ușura, te vreau torturat de o nevoie imperioasă de a te căca și, când presiunea va fi la culme, îți voi masturba mătărânga, și tu nu vei mai știi dacă juisezi sau dacă ai murit deja...

...Am intrat cu totul în tine, sunt un mascul victorios care te domină și te posedă până la capăt, sunt perechea ta, tipul tău, iar tu ai scula mea cea groasă, cea enormă în fund și nu mai poți. Simte-mă bine, profită bine, ești poponarul cu cea mai erectă sculă din lume, iar eu nu am trăit până astăzi decât ca să te iau pe tine pe la spate. Acum, că ai înghițit-o, am să-ți iau în mână măciuca groasă și am s-o scutur, am s-o zgâlțâi până storc totul din tine... Nu, nici măcar nu pot scoate sula din fundul tău, chiar dacă implori, pentru că ți-am vârât-o cu totul. Nu o mai țin, a dispărut cu totul în fundul tău, dacă vrei să scapi de ea va trebui să te descurci singur, va trebui s-o împingi afară din tine... Nu va fi ușor, pentru că forma ei e proiectată în așa fel încât să intre pe la un capăt, nu să iasă pe la celălalt. Descurcă-te, nu mă mai interesează, nu mă mai ocup decât cu zgâlțâitul acestei măciuci imense și zemoase, apoplectice. Împinge în timp ce te masturbez, împinge-o afară din tine, cac-o singur, eforturile tale au ceva disperat, atroce și sublim. Ai să juisezi eliminând un imens monstru din plastic, am să-ți aprind lumina, pentru că doar la gândul de a-l vedea apărând

între fesele tale încep să tremur de plăcere, dar și pentru că vreau să adaug la calvarul tău supliciul de a fi văzut astfel, în plină rușine, sfâșiat între juisare și suferință, răschirat între șnururile pe care le-ai acceptat, asistat într-o naștere straniu de obscenă de o creatură pe jumătate femeie, pe jumătate bărbat care îți scutură cu frenezie scula și care își savurează răzbunarea, sfâșiată între plăcerea ta de bărbat care ejaculează cu jeturi mari și plăcerea ta de animal în sfârșit eliberat, în sânge și rahat...

Ai înțeles acum cât de mult țineam la tine, cu toată cruzimea mea docilă și exigențele mele nerușinate?

6

Mi-ai promis, pentru următoarea noastră întâlnire, o surpriză foarte drăgălașă. Te așteptam cu nerăbdare, dar și cu o anumită teamă, căci îți cunoșteam caracterul, îndrăgeai imprevizibilul, fantasticul, straniul, interzisul...

Când ai ajuns, ceva voluminos îți umfla buzunarul hainei. Cadoul părea de o formă nedefinită, era viu, molcuț și, pe legea mea, mișcător. Căci l-am văzut mișcând ușor sub stofă înainte ca tu să-l scoți, triumfător: era un pisoi, un mâț adorabil gri cu alb, cu trufa roz, cu blană pufoasă, care a început să mă adulmece toată și și-a înfundat boticul sub pletele mele, după ureche, când l-am cocoțat pe umăr. Ofranda asta ascundea în mod sigur un gând ascuns nu foarte ortodox...

Când m-ai dezbrăcat cu răbdarea și cu grija care te caracterizau (ceea ce înseamnă că hainele mele zăceau claie peste grămadă cu o liniștită nerușinare în mijlocul camerei), m-ai cuprins de umeri și m-ai împins fără

urmă de blândețe peste pat. M-am prăvălit pe spate, cu picioarele atârnând și cu torsul spânzurat, știind din experiență că e inutil să mă împotrivesc când ai decis o dată pentru totdeauna asupra unei situații...

Cu o mână fermă ai înșfăcat mățul care bântuia pe cuvertură și cu cealaltă, nu mai puțin fermă, mi-ai desfăcut genunchii. Ascultătoare, m-am deschis și te-am auzit spunând:

– Ai să vezi ce știe să facă!...

Aproape ghicisem, dar când te-am văzut scoțând din celălalt buzunar un mic tub de smântână, m-am simțit brusc copleșită de o confuzie teribilă:

– Nu, nu, nu asta, te rog mult, nu asta!

– Ba bineînțeles că da!

Apoi ți-ai înfipt colții în ambalajul de carton și l-ai rupt cu o mușcătură canină, foarte sigură. Ce rece era smântâna în fanta mea călduță! Rece, dar fină, și curgea încet (era Fleurette, o Chantilly specială, o folosisem în repetate rânduri în scopuri mai oneste!...), foarte încet pe partea de jos a abdomenului meu, dându-mi un lung și delicios frison, care nu avea nimic de-a face cu pofta de mâncare, sau poate era vorba despre o poftă foarte specială?...

Mica fiară, pe care o țineai de după ceafă și ai pus-o apoi pe coapsele mele, nu a mieunat prea mult. Flerul ei infailibil a îndreptat-o spre mine și a început imediat să mă lingă cu gesturi mărunte, ale limbuței ei aspre. Senzația era divin de nouă... Pentru început, s-a oprit asupra firelor mele de păr pubian, unde era

smântână din belșug. Mă curăța cu conștiinciozitate, mi se părea că renasc sub mângâierea ei, că mă nasc centimetru cu centimetru, păr cu păr. Mă simțeam împușcată foarte delicat, foarte regulat, și fiecare părticică din pielea mea, astfel solicitată, începea să vibreze sub atingere.

După ce pubisul meu a fost curățat în mod convenabil, după ce nu a mai rămas niciun strop de cules, animăluțul și-a vârât nasul între coapsele mele. Îmi țineam răsuflarea, eram atentă la respirația lui, atât de ușoară și tulburătoare, care abia ce îmi înfiora mucoasele cu un aer mai răcoros, mai fierbinte, nici nu mai știam. Cert e că în scurt timp am început să mă simt incandescentă și în zona aceea. Pisicuța, imperturbabilă, prospecta în continuare, cu lipăituri mici, la limita suportabilului. Ajunsese la labiile mele, moment în care am avut senzația că mă rup, acum era prezentă pe clitorisul meu. Îmi venea să urlu de plăcere. Pentru a-i face mai mult loc și a-i asigura mai multă libertate de mișcare, am ridicat picioarele care încă îmi atârnau pe jos și mi-am pus tălpile pe pat. În fața mea, tu îmi ofereai un regal de voyeur, cu ochii înflăcărați și cu o expresie de animal la pândă, dar chiar nu-mi mai păsa de asta. Eram pe punctul de a avea parte de cel mai drăgălaș, cel mai finuț, cel mai eficient, cel mai bine numit lipăit din lume.

Blana mătăsoasă a acestui mâț drăgălaș îmi gâdila interiorul coapselor, boticul și mustățile lui mă adulmecau peste tot, dar miraculoasa lui limbă micuță era

cea care mă înnebunea. Se afunda în profunzime, îmi mătura clitorisul, îl înfuleca, îl învăluia, îl abandona pentru a-mi explora mai departe fanta, apoi revenea la el. Aveam impresia că îmi crește un clitoris enorm, mai țeapăn și mai excitat ca niciodată. Mă zvârcoleam puțin, dar încercam să îmi păstrez totuși controlul, căci nu voiam cu niciun preț să sperii mica fiară care mă trimitea cu atâta inocență în al nouălea cer. Eram concentrată la maximum, nu mai eram decât un sex, foarte deschis, foarte umed, foarte viu, palpitând de extaz sub ochii unei feline avide, ale cărei plescăituri de limbă răsunau în mod atât de erotic...

Nu, serios, ai uneori niște idei!... Cred că tresăririle mele ți se păreau foarte grăitoare în privința recunoștinței și admirației mele, iar când m-ai invadat cu un nou val de smântână, pentru că se pare că pisoiul o dăduse gata pe toată, m-am desfăcut cât am putut, pentru a-l primi cât mai profund. Aș fi vrut să mă pătrundă complet, să se insinueze în toate pliurile mele, să-mi înece fofeaza și anusul, iar această creatură încântătoare, înnebunitor de dulce, să vină să se adape direct din pântecele meu...

Docilă, ea și-a reînceput rondul. Toaleta pe care mi-o făcea îmi ascuțea nervii dincolo de limitele imaginabilului. Blănița ei se amesteca acum cu a mea, buzele ei cu buzele mele, limba ei cu clitorisul meu, nici nu mai știam unde se termina ea și unde începeam eu, iar imaginația mea în delir inventa acuplarea a două fiare fantastice, cu blana electrizată, cu răgete nebune.

Pisicuța mea era pe punctul de a face dragoste, de a se freca impudic de orice băț din jur, mi-aș fi dorit orice vagabond jegos de pe la periferie, un pic respingător, un pic vulgar, un pic jegos, un pic brutal... Pisicuța mea se umfla, eliberată de consimțământul meu, și se deschidea fără rușine pentru a chema masculul. Mai aveam puțin și începeam să miorlăi.

Drăgălășeniile animăluțului gri cu alb, care totuși m-au încins, mi s-au părut dintr-odată prea slăbuțe. Brusc, m-a încercat nevoia diabolică de a fi puțin brutalizată. Nu a fost nevoie să te chem, căci ai și căzut peste mine cu gura, cu mâinile. Animalul a fost trimis la plimbare fără regrete, iar tu ți-ai asumat sarcina de a-i continua lucrarea, trebuie s-o recunoaștem, cu mult mai multă autoritate.

Ai început prin a mă înșfăca de coamă cu mâinile pline și a mă deschide așa, fără niciun fel de menajamente. Mă trăgeai de părul pubian spre buric, și îmi simțeam tot sexul urcând, fofeaza se mișca pe verticală, fanta mea se alungea. Apoi ai început să tragi de cele două părți ale buzelor, mă separai ca pe cele două jumătăți de curmală pe care vrei s-o desfaci, iar eu m-am trezit oferită la maximum, cu fofeaza încordată să plesnească, cu labiile desfăcute. Apoi m-ai tras spre tine, ținându-mă în continuare de păr, și eu aveam impresia că sexul meu respira, că se umfla de aer, iar clitorisul nu mai era protejat, o furtună îl amenința și, curios, asta îl excita și mai mult...

După ce m-ai nimicit astfel, trăgându-mă în continuare de părul pubian, ai început să mă sorbi cu sorbituri largi și puțin crude. M-ai mușcat cu un dinte ușor, dar oțelit, iar eu eram sfâșiată între spaimă și voluptate. Era acolo, cotoiul dorit, fiara fără scrupule, fără delicatețe, care adulmecă femela, o mușcă, o face să sângereze... Incisivii tăi se jucau cu clitorisul meu care, suicidar, dezgolit, excitat și umed dansa inconștient pe firul oțelit al dinților tăi și îi sfida nebunește. Aveam un chef nebun să mă înfuleci, să mă paști, să mă mesteci, să te hrănești din mine. Aș fi vrut să exhalez toate mirosurile femelelor în călduri, aș fi vrut să găsești în tufa mea, în blana mea savoarea mosculuí, a stufărișului, a amoniacului, a vizuinii. Aș fi vrut să fiu vulpea care tremur sub vulpoi, scroafa siluită de un mistreț crud, puternic și hidos, capra care își amestecă copitele cu cele ale țapului. Invidiam vaca ce își întinde crupa murdară limbii taurului, cățeaua în călduri pe care un vagabond îndrăgostit o linge voluptuos, obsesiv, impudic. Eu, care de multe ori mă îngrijorasem: „Sunt destul de curată? Cel puțin miros frumos, nu miros prea tare a femeie?", acum mă excitam când mă gândeam că mă respirai, că mă savurai, și poate și la gândul că dorința nebună care mă copleșea și sucul pe care nu îl mai puteam reține va mirosi puternic a iubire, a mare, a maree... Când iubește, ființa umană redevine creatura primitivă care a fost odinioară, deopotrivă varec și moluscă, pește incert, iar în aceste momente,

mirosul său intim își amintește de timpurile străvechi care au văzut-o triton sau poate sirenă...

Ce gust aveam în seara aceea? Eram, oare, sub gura ta, destul de murdară, de coaptă, de sălbatică, de picantă? Eram îndeajuns de suculentă pentru buzele tale pofticioase pe care le simțeam sugându-mă savant, metodic, ferm? Ce efect avea asupra ta faptul că, iată, mâncai după un pisoi, și mă simțeai fremătând și cocându-mă sub buzele tale, și mă auzeai gemând? Te exalta la fel de mult ca pe mine, când îți înfulecam scula? Aveai chef, asemenea mie în astfel de momente, să devii genial, diabolic, să îmi induci o voluptate magică, un delir incontrolabil?...

Mă cambram spre limba ta, înnebunitor de persuasivă, de mobilă, de animalică, spre buzele tale atât de posesive, și mă abandonam puțin câte puțin acestui delir faimos care amintește de febră, de boală, de vis și de viziune... Da, eram vizionară, dar și bolnavă de plăcerea atât de bine oferită, primită și magistral orchestrată.

– Iubirea mea, înfulecă-mă, înghite-mă toată, suge-mi năsturelul ca o bomboană, sunt o caisă în gura ta, o caisă caldă, moale, din care curge o miere tandră, sunt o smochină foarte coaptă pe punctul de a exploda: nu, eu mă transform, devin o cochilie imensă, vie, ascultă marea sub scoica mea, mănâncă-mi toată molusca, soarbe-i spuma... Nu, sunt o cățea, o cățea în călduri, și mirosul meu înnebunitor atrage toți dulăii din cartier, iar tu ești cel mai puternic și mai dezgustător din haită, îmi lingi fundul înainte de a mi-o trage, iar când

mă salți, îți simt colții în ceafă, ghearele tale mă zgârie pe flancuri, atacurile tale îmi îndoaie crupa. Mă cauți, apoi măciuca ta de câine găsește intrarea, vom rămâne agățați multă vreme, iar eu voi întinde spinarea și îmi voi deschide anusul sub vergeaua ta tare și vom rămâne agățați așa, noi doi, pentru eternitate, într-o îmbrățișare fierbinte, sălbatică, mirositoare și umedă: delectabilă...

Imaginându-ne așa, în patru labe unul peste altul, unul în altul, voluptuos de slinoși și de obsceni, nepăsători la cele omenești și în întregime acaparați de febra rutului, am izbucnit sub limba ta cu o juisare puternică, cu arome oarecum zoologice.

Chiar, bună idee, pisoiul acesta!

7

L-am revăzut zilele trecute, printr-o fericită întâmplare – căci credeam că părăsise regiunea noastră de multă vreme – pe simpaticul J. Ba da, trebuie să îți amintești de el! Nu se poate să nu îți amintești, doar alături de el am încheiat, în mod memorabil, o seară de adio înaintea vacanței mari din 198...! Nu îți spune nimic?

Traversam o arteră foarte aglomerată la Lyon, la o oră de vârf, când o siluetă din față, înecată în mulțime, dar depășind-o cu vreo cincisprezece centimetri în înălțime, mi-a atras atenția. Mersul său grațios, ușor săltat, nu părea deloc afectat de trafic, pe care părea a-l ocoli în mod miraculos. A fost cât pe ce să strig, să îl chem, să alerg la el și să îi spun:

– Mă recunoști? Ce mai faci? Ce s-a mai întâmplat cu tine?

Dar am preferat să îl las să se depărteze cu pasul lui mare, elastic, și să păstrez pentru mine – pentru noi –

fără a o întina cu veşti prea proaspete, prea concrete, frumoasa amintire pe care ne-a lăsat-o în seara aceea...

Era sfârşitul lui iunie, iar noi aveam iluzia că suntem liberi preţ de-o noapte, o noapte măreaţă, extraordinară, o noapte de sărbătoare, de vin, de prietenie. După aceea, fiecare o va apuca pe drumul lui, iar noi nu dispuneam decât de această seară pentru a anestezia melancolia despărţirii, anuală, dar de fiecare dată dureroasă. Speram vag că zorii ne vor reuni, pe noi doi, pentru ultima oară înaintea unor lungi săptămâni, ceea ce nu m-a împiedicat să mă abandonez desfătărilor unor libaţii pe deplin împărtăşite. Am mâncat puţin, am dansat şi am râs mult, am băut enorm.

Chiar înaintea zorilor, trebuia să organizăm întoarcerea, şi nu a fost deloc un lucru uşor. Printre cei care părăsiseră deja petrecerea şi cei care nu mai erau în stare să o facă pe picioarele lor, numărul şoferilor şi al maşinilor era mai mult decât critic. În cele din urmă, ne-am înghesuit amândoi în spatele nu ştiu cărei maşini, pentru că tu o împrumutaseşi pe a ta nu mai ştiu cui (şi cred că nici tu nu ştiai prea bine).

J., la rândul lui, ne-a cerut găzduire, pentru că tocmai îşi dăduse seama că îşi uitase cheile în bordul maşinii care era, firește, încuiată. Trebuia să se întoarcă acasă şi să caute dublura în trusă. Aventura, deşi banală, ne-a smuls hohote de râs.

Şoferul nostru, şi el ameţit atât cât se cuvine, a demarat cam sec şi a fost cât pe ce să rateze prima curbă pe care a încercat să o ia cu o singură mână, căci cu

cealaltă scotocea fără ruşine pe sub fusta însoţitoarei sale. În hurducătura rezultată în urma acestei manevre imperfecte m-am trezit aruncată în braţele lui J. care, foarte prevenitor, a amortizat şocul luându-mă de talie. Momentul nu a fost neplăcut, contactul cu trupul lui mi-a generat o senzaţie de tandreţe şi de siguranţă pe care mi-ar fi plăcut să o prelungesc. Mă simţeam subţire şi micuţă în braţele lui puternice care mă înlănţuiau, dar şi destul de tulburată. Dar cred că tulburarea era pricinuită de o amorţire a conştiinţei care, printre aburii alcoolului, încerca să se impună amintirii mele.

De bine, de rău, am reuşit să îmi analizez jena. Atitudinea mea languroasă pe umărul lui J. risca să te agaseze, să te supere, să te facă gelos, şi nu voiam cu niciun preţ să stric o escapadă atât de plăcută. Am hotărât aşadar să mă sustrag strânsorii lui indiferent de costuri şi să m-am dezlipit de spătarul banchetei ca să înţeleagă şi să-şi ridice braţul. Numai că atunci, profitând de spaţiul şi de libertatea pe care ţi le-au dat această mişcare, ţi-ai strecurat braţul în jurul meu, fără ca J. să îl fi retras pe al lui. M-am trezit de două ori înlănţuită, de două ori protejată, ghemuită în spaţiul îngust dintre voi doi, iar braţele din jurul taliei mele păreau a se înţelege foarte bine.

Atunci am ştiut că a venit clipa sacră a vieţii mele, că zorii aceştia încă uşor întunecaţi îmi vor vedea înălţarea, triumful, că trebuia să mă aştept să fiu adorată, onorată şi celebrată dincolo de toate visele şi fanteziile mele... Nu trebuia decât să fiu femeie, o femeie

supusă. Iar din acel moment nu am mai fost decât o lungă și savuroasă supunere, din clipa în care ceafa mea s-a înclinat, docilă, până mai târziu, când m-am cutremurat sub sărutările voastre, iar după aceea...

Dar nu vreau să ard etapele, vreau să ne delectăm amândoi cu cele mai mici detalii ale acestei lungi deliberări care a făcut din mine zeița cultului vostru...

Drumul era sinuos, iar curbele mă înclinau când spre el, când spre tine. De la unul la altul, vă gustam diferențele, mă îmbătam cu punctele voastre comune. Între noi s-a stabilit un contract tacit, care mă scutea de orice formă ipocrită de protest. Nu am îndrăznit să pronunț „nu"-uri care oricum nu ar fi fost deloc convingătoare. Nu am fost obligată să mimez nici cel mai mic protest, mici cea mai vagă indignare, nu a mai trebuit să îmi pun întrebări, să mă gândesc la orice altceva.

Mâinile voastre au început să rivalizeze în îndrăzneală peste mine. Le-am lăsat să se emancipeze, ușurându-le sarcina din când în când. Mă felicitam în sinea mea că eram atât de perfect binară, ba chiar m-am mirat că până atunci mi-a putut ajunge un singur bărbat. Purtam o bustieră ușoară, cu bride amabile, cărora ați reușit imediat să le veniți de hac: câte una fiecare, mi le-ați tras pe umeri, un umăr pentru fiecare, de mângâiat, de atins, fiecare din voi subliniindu-i dulceața și rotunjimea.

Apoi bustiera a cedat și au apărut sânii. Un sân pentru fiecare. Partajul era dinainte reglementat, iar mâinile voastre, care i-au atins deja prin mătasea corsajului,

au pus stăpânire pe ei cu o caldă autoritate. Nu aș fi putut spune înspre care din voi înclinam, unde eram mai bine mângâiată, mai bine solicitată, mai bine tulburată. Ambele sfârcuri mi s-au întărit, aveam senzația că sunt pipăită, atinsă, alintată de doi frați siamezi cu gesturi simultane, sau de un singur bărbat și reflexul lui într-o oglindă plasată exact în mijlocul meu. Această corespondență a gesturilor și senzațiilor ținea de miracol: era oare posibil ca doi bărbați să facă, în exact același moment, aceleași gesturi?

M-am lăsat în voia atingerilor, apăsărilor voastre, ușor gâfâind de plăcerea care mă inunda, cu pieptul umflat și palpitând sub degetele voastre. E mai bine la stânga! Nu, la dreapta! Nu, peste tot! Oh! Să nu mai știi la ce sân să fii atentă, unde să aștepți, să nu fii deloc dezamăgită; gurile voastre s-au lipit simultan de sânii mei și i-au sorbit îndelung. Gata, dacă va fi să am copii, nu voi vrea decât gemeni, am hotărât! Unul la fiecare sfârc, e atât de bine că aproape am juisat!

Apoi, mâinile voastre au zburat împreună, ca un cuplu de turturele, și s-au așezat pe genunchii mei; un genunchi pentru fiecare, o coapsă pentru fiecare, numai bune de cățărat, de sculptat, de explorat. Fără a ține seama de ceilalți doi ocupanți ai mașinii, am început să gem de voluptate și poate și din cauza angoasei. Simțeam confuz că se apropie momentul fatal în care mâinile voastre vor fi epuizat comorile simetriei mele, ajungând împreună la frontiera unică ce mă despărțea. Ce se va întâmpla atunci? Voi deveni un pământ de

cucerit cu forța sau un *no man's land* respectat? Nu, nu, fără *no man's land*, fără neutralități, prea m-ați înfierbântat, enervat, excitat, va trebui să vă descurcați pentru a stabili un tratat satisfăcător, contam enorm pe voi că vă veți înțelege fără a vă certa și, mai presus de orice, fără *no man's land* și fără retragerea trupelor!

Dar îngrijorarea mea era prematură. Nu vă grăbea nimic și ați continuat să vă plimbați pe trupul meu cu o grație diabolică și cu similitudini care mă înnebuneau. Nu exista în voi nici urmă de rivalitate sportivă care împinge alpinistul să înfigă drapelul în vârf înaintea adversarului. În loc de drapel, amândoi aveați câte o măciucă de dimensiuni impresionante pe care le-am descoperit simultan, de-a dreapta și de-a stânga mea – cu două mâini avide și uimite. Cum? Și aici, același sortilegiu? Aceeași egalitate? Eram Alice în Țara Minunilor și trăiam simultan de o parte și de alta a oglinzii atingând, și aici, și dincolo, doi aceiași bărbați, cu aceleași atitudini, aceleași preocupări, același corp, același sex...

Sub palmele mele, simțeam niște umflături de importanță egală, de o rigiditate și un dinamism egale. Mângâind două falusuri în același timp, tulburarea mea se înmulțea cu doi, la fel și gemetele și dansul meu puțin cam lubric. Îi chemam la mine pe cei doi bărbați cu o dorință nebună ca ei să vină împreună, iar vraja să dureze până la capăt, până la capăt...

Erați în punctul cel mai dulce, mai catifelat, mai tandru al persoanei mele: acel loc intim în care coapsa

nu prea mai face parte din picior, dar nici sex nu este încă. Ați rătăcit îndelung, cu vârfurile degetelor, pe această porțiune privilegiată, dar nu foarte spațioasă, fără a vă întâlni însă niciodată (trebuie spus că și eu eram cooperantă, m-am crăcănat cu o rară bunăvoință), și fără a vă angaja, nici unul, nici celălalt, pe un drum mai îndrăzneț.

Dorindu-vă tot mai mult, așteptându-vă și temându-mă în același timp, gâfâiam pesemne destul de tare, iar zgomotele acestea au făcut-o pe pasagera din față să întoarcă capul. Ne-a surprins în plin dezmăț, dar privirea ei ușor incredulă nu m-a făcut nici să închid ochii, nici să strâng picioarele.

În acest răstimp, voi v-ați strecurat ușor pe sub marginea chilotului, la fel de perfect, ineluctabil împreună. V-am simțit invadându-mă încet, mai întâi articulația coapselor, apoi părul pubian, apoi buzele exterioare ale sexului meu. Această înaintare lentă îmi făcea inima să bubuie de să-mi iasă din piept. Aveam chef, mă grăbeam, îmi era cald, îmi era frică... Nu mai știu prea bine ce aveam, dar fiindcă nu vă aveam, dar vă simțeam totuși sub degete sculele tari, care vă umflau pantalonii.

Pentru a mă mângâia și a mă excita mai bine, dar și pentru a respecta convenția tacită a partajului absolut, ați avut același gest, dictat de același impuls, în aceeași secundă: ați rulat marginile slipului meu în fantă, reducându-i partea dintre picioare la un șnur subțire, de pânză șifonată, care se concretiza în frontiera dintre amantul meu din dreapta și amantul meu din stânga.

Dar era teribil de excitant: pânza trecea chiar peste clitorisul meu care a început să se frece energic, și peste vaginul meu, care se umecta deja de o bună bucată de vreme și zvâcnea aproape la unison cu inima mea. Toate câte depășeau această limită de o parte și de cealaltă erau subiectele tirurilor voastre, răutăților și jocurilor voastre.

Plăcerea și durerea mă făceau să ridic fesele de pe banchetă și să plutesc prin aer. Eram pe punctul de a cere cu voce tare un atac sau o ofensivă mai hotărâtă, când mașina s-a oprit. Eram lângă blocul lui J. El a propus cu cel mai firesc aer din lume:

– Haideți să bem ceva, imediat se rezolvă și povestea asta cu cheile.

Tot în cel mai firesc mod din lume, șoferul și însoțitoarea lui au refuzat. Dar în cel mai firesc mod din lume noi doi am acceptat.

Portiera lui J. era de partea trotuarului. El a deschis-o și s-a dat jos din mașină. Mă temeam ca nu cumva tu să deschizi cealaltă portieră, pentru a coborî pe partea opusă, căci m-aș fi trezit atunci cu simbolica obligație de a alege o cale mai curând decât pe cealaltă. Dar, intuitiv cum ești, ai așteptat să îl urmez pe J., pentru ca să mă poți tu însuți urma.

Ne-am trezit toți trei în stradă, în vreme ce ceilalți se depărtau. Atunci, tu m-ai luat de brațul drept, el, de stângul – fiecare de un braț – și trioul nostru s-a îndreptat liniștit spre intrarea în imobil. La drept vorbind, nici nu atingeam pământul, așa, agățată de voi

doi, cu mult mai înalți decât mine, dar și de două ori îmbătată cum eram, atât din cauza alcoolului băut, cât și datorită celor trăite în mașină...

O oglindă mare, din mijlocul unui hol, mi-a întors imaginea neașteptată a unei femei puțin cam ciufulite, puțin cam tulburate, încadrată de doi masculi cu o privire strălucitoare.

În ascensor, mi-am regăsit pentru o clipă toate emoțiile nopții care mă lipise de mai mult de un dansator. Am evoluat lent și îndelung lângă trupuri diferite de bărbați, toți încântători, cu o căldură sugestivă, cu gesturi învăluitoare, cu o cadență erotică. Pântecele meu a recunoscut de câteva ori nașterea emoției la partenerul de ocazie care s-a tulburat de fiecare dată. Și iată că acum, în cabina asta elegantă și tapetată, mă coplesea același vertij, dar cu mult mai sugestiv, căci doi erau bărbații care mă așteptau. M-ai lipit de tine, dar pe la spate, oferindu-mă plin de curtenie celuilalt, care a acceptat invitația și s-a strivit ferm de pieptul și de pântecele meu. Vă simțeam pe amândoi încordați, lipiți de mine, vii și febrili, mâinile voastre mă pipăiau cu lăcomie, gurile voastre îmi cercetau părul, gâtul, totul, iar eu mă lăsam în voia acestei delicate uimiri: aceea de a mă afla astfel între voi, aceea de a fi la intersecția dorințelor voastre și de a vă atinge atât de perfect, atât de împreună, atât de complet, cu cele două laturi ale ființei mele. Devenisem dublă, eram a ta prin spatele meu cutremurat și fermecat, șalele mele cambrate, fesele mele se frecau de scula ta, eram a lui prin

sânii mei care îl zdrobeau, prin pântecele și pubisul meu peste care își imprima relieful sălbatic al virilității sale.

Fusta mea, largă și ușoară, care v-a permis atâtea intimități în mașină, nu v-a deranjat nici de astă dată: ați început să o ridicați și mâinile voastre au pus stăpânire pe coapsele, pe picioarele mele...

Ați căzut în genunchi aproape în același timp, cabina și-a oprit cursa la etajul programat, dar nimeni nu și-a dat seama! M-am sprijinit de peretele tapetat pentru a nu ceda furtunii care mă copleșise; am depărtat puțin picioarele, bine înfiptă pe tocuri, și am închis ochii. Degetele voastre și-au reluat dansul teribil între pielea mea și chilotul pe care precedentele voastre mângâieri m-au făcut să îl ud leoarcă.

Inconfortul situației, precaritatea ei, și această tortură a așteptării pe care mi-ați aplicat-o au devenit de nesuportat. Dorința de a fi regulată mă copleșise într-atât, încât am îndoit genunchii, am închis ochii, am gemut, am delirat...

El s-a ridicat primul, pentru a ne descuia ușa. L-am urmat în apartamentul lui, fără a vedea din decor nimic altceva decât o canapea joasă pe care m-am prăvălit și pe care v-am chemat, cu brațele și picioarele primitoare, cu inima îmbătată, cu pudoarea în derivă.

Nu v-ați dezbrăcat, doar v-ați descheiat. Mi s-a părut că văd dublu când, amândoi în genunchi în fața mea, mi le-ați arătat. Un sex de bărbat erect, mândru, bine întărit, poate fi halucinant când ai flăcări în fofează, iar fundul îți salivează, dar două!... Noaptea

căpăta alură de sabat, de liturghie neagră, iar eu eram victima făgăduită a unui savuros sacrificiu.

Nu am opus nicio rezistență când m-ați întors. Nici când mi-ați scos chilotul. Aveam brațele și bustul pe fotoliu, genunchii jos, pe podea, iar capul pe undeva printre stele. Fusta mea, pe care o mână abilă (care?) o desfăcuse, mi-a părăsit talia și cred că nimeni nu a îndepărtat-o. A rămas acolo, în jurul meu, o cârpă inutilă și ușor restrictivă. V-am întins fesele și am intuit că nu mă mai mângâiați cu mâinile. Acum vă plimbați peste mine sculele voastre înnebunitor de fine și de dure și de fierbinți, și mă concentram ca să percep cât mai bine cu putință atingerile lor delicate, catifelate, elastice. La un moment dat, una dintre ele s-a insinuat mai profund, s-a așezat pe fundul meu și am simțit-o puțin lipicioasă și persuasivă... dacă ar fi vrut, aș fi înghițit-o rapid, complet, dar s-a retras pentru a se întoarce (ea sau cealaltă?) și a mă uda și mai mult. Aveam două intrări pentru voi, la fel de primitoare, una care se uda singură, cealaltă, pe care o lubrifiați voi în mod inteligent, cu propriul vostru suc... Așteptam, speram, chemam acuplarea, căutând în același timp un alt cuvânt în afara acestuia, care înseamnă doi, în vreme ce noi eram trei. Nu voiam nici să mă mișc, nici să impun, nici să aleg.

Unul dintre voi a spus (în clipa aceea deja nu mai eram în stare să vă recunosc vocile):

– Ne vrei? Am răspuns foarte repede: Da!

– Pe amândoi?

– Da!

– Cum?

– Peste tot!...

Cine m-a prins de talie și m-a ridicat? Cine s-a așezat în locul meu pe canapeaua atât de îmbietoare și de joasă? Nu îmi mai amintesc, nu mai revăd decât hainele lui în dezordine și acea măciucă obscenă, nemăsurată, care stătea să urle cum îi țâșnea așa, din pantalon. Nu am mai reflectat și i-am acceptat propunerea. Scula lui a alunecat în mine, ca teleghidată, singură și în întregime. În spatele meu s-a instalat celălalt (care?). Și-a pus mâinile pe talia mea și capul măciucii lui și-a început, metodic, căutarea. Când s-a simțit pe margine, a împins ușor, iar eu am venit în întâmpinarea lui, și m-am deschis cu încetinitorul, și i-am savurat penetrarea milimetru cu milimetru. Fâșia care o acoperea mi-a smuls, în trecere, un geamăt de dureros extaz, apoi a intrat până la capăt și nu s-a mai mișcat.

Luată simultan și prin față, și pe la spate, străpunsă de două vergele de aceeași tărie, am început o călătorie ciudată, fermecată, neîncrezătoare, aproape mistică. Mai întâi la pas. M-am ridicat lent, foarte lent, pentru a nu vă pierde nici pe unul, nici pe celălalt, și m-am lăsat înapoi la fel de lent. Am onorat astfel, prin blândețea și determinarea mea, amândouă măciucile voastre. Le-am făcut loc, atât de apropiate una de cealaltă, că probabil se simțeau, se recunoșteau, iar atingerea lor îmi dădea un frison demențial. Apoi am reluat

cadența, iar voi atenți, încremeniți, vă lăsați pompați cu o concentrare, cu un stoicism admirabile.

Aveam impresia că sunt trasă în țeapă în bloc, că urmează să explodez sub invazia voastră, dar, cu toate astea, mă mișcam peste voi, dansam, deveneam ușoară și avântată, și întregul meu trup participa la sărbătoare. Vă sugeam prin amândouă gurile mele, aveam senzația că mă încercase atâta vreme această nevoie, această dorință, că nimic nu va putea acoperi această întârziere a juisării. Vă absorbeam cu seriozitate, cu pasiune, și nu vă lăsam să ieșiți din mine decât pentru a vă absorbi mai bine, mai mult, mai profund. Vă doream vergelele mai lungi, mai groase, mai turgescente, voiam să vă excit la fel de mult cât m-ați excitat și voi pe mine, și știam că politețea și gentileța care vă erau comune vă interziceau să vă abandonați plăcerii înaintea mea. Oh! Asta e! Ați fost foarte bine crescuți! Auzeam cum respirația voastră se precipită, iar eu încercam să o controlez pe a mea cât mai bine. Ba chiar am revenit puțin la realitate, pentru că trebuia să fac în așa fel încât această dublă îmbrățișare să dureze cât mai mult, căci această perfecțiune întâmplătoare nu va mai apărea, probabil, prea curând.

Unul dintre voi, gata să capituleze, a șoptit cu voce scăzută și răgușită:

– Așteaptă, așteaptă, nu te mai mișca!

Și eu m-am oprit, pentru că vocea avea ceva urgent și rugător.

Am rămas câteva clipe nemişcaţi toţi trei, dar eu nu reuşeam să-mi controlez pulsaţiile pântecelui. Pompa zdravăn acolo, în interior, iar eu nu puteam face nimic. Eram un fel de boa pe punctul de a înghiţi, cu o gură dublă şi monstruoasă, o pradă bifidă, voluminoasă, vibrantă... Nu trebuia să mă gândesc prea mult la ceea ce se întâmpla între fesele mele, între coapsele mele, pentru că imediat mi-aş fi pierdut controlul... Nu trebuia să mă gândesc la vergelele voastre calde, bine înfipte, strânse între mucoasele mele cele mai tainice. Nu trebuia să mi le imaginez imperioase, pline de sevă, lipicioase, îndrăzneţe, sugrumate de carnea mea palpitândă. Rezistam, rezistam eroic plăcerii care mă copleşea, care mă iradia, care mă dilata, care mă năucea...

Apoi tu mi-ai spus „Mângâie-te!", ca şi cum mi-ai fi zis „Grăbeşte-te să juisezi, nu ne mai putem ţine!", dar am refuzat să te ascult, ştiind că în acea secundă, dacă degetul meu mi-ar fi atins clitorisul, totul ar fi explodat imediat.

Atunci m-aţi căutat voi înşivă, şi era diabolic să mă simt luată, ciupită, palpată, trasă din toate părţile în acelaşi timp. Aţi compus peste mine o partitură la patru mâini, jucându-vă cu sânii, cu coapsele, cu fesele, cu şoldurile şi cu sexul meu cu o perfecţiune de virtuozi. Şi pe această simfonie infernală şi magică aţi inventat cuvinte magice, incantaţii care mă hipnotizau şi îmi anihilau orice voinţă. Vă era greu să vă mişcaţi împreună fără a rupe echilibrul nostru fragil. Dar numai vorbele

voastre mă transportau mai eficient decât dacă m-aţi fi pompat fiecare în parte, după bunul vostru plac.

Mă simţeam în continuare dublu crispată pe sculele voastre care loveau egal, şi vă ascultam murmurele, rugăminţile, cuvintele care, încetul cu încetul, îmi slăbeau rezistenţa. Mi-aţi spus: „Vino!" şi „Pleacă!", apoi: „Hai, juiseză! Profită de noi! Înghite-ne, dă-ţi drumul, zboară, vorbeşte, cântă, ţipă, strâmbă-te puţin, suntem aici, cu tine!" M-aţi întrebat: „Ne simţi? Ne pompezi bine? Cum ţi se pare că suntem?" Aţi comentat: „Te mişti, respiri, ne aspiri, ne faci să ne umflăm, ai o pizdă fierbinte, un fund în flăcări, ne faci să ne dăm drumul, eşti bună, eşti umedă peste tot, chiar şi anusul tău e umed." Apoi mi-aţi cerut: „Dar zgâlţâie-te! Zboară! Transportă-ne! Hai, fuga, la galop!" M-aţi prevenit: „Nu ne mai putem ţine mult aşa, ne dăm drumul, o să-ţi umplem fofeaza şi fundul cu tot sucul pe care nu ni-l mai putem reţine, curviştină care nu vrea să juiseze!"

Şi în ciuda poruncilor, a ameninţărilor, a grosolăniilor şi insultelor voastre aţi rămas atât de drăguţi, de curtenitori, de supuşi, încât am sfârşit prin a ceda şi mi-am dus degetul la acel năsturaş pe care fiecare dintre voi l-a pipăit zadarnic (dar numai eu îi cunoşteam secretul), am sfârşit prin a relua cadenţa peste sculele voastre inflamate, m-am aşezat bine peste ele, eram bine înfiptă şi în faţă, şi pe la spate, amuzată de a vă lua şi de a vă lăsa pe amândoi, concentrată să susţin numărătoarea inversă care, iată, începuse. Mai puţin

de un minut! Am o pisicuță electrică, sunt toată încinsă, toată... Mai puțin de patruzeci de secunde, gata, nu vă mai las, nu vă mai pierd, îmi aparțineți pentru totdeauna... Mai puțin de douăzeci de secunde, va exploda peste tot, peste tot, toate găurile mele se deschid, am niște pofte teribile... Mai puțin de zece secunde, îmi vine să mă cac, să mă piș, să fug, să scap, să rămân, să urlu... mai puțin de cinci secunde... să mor... trei secunde... crispată, încordată, tensionată, crăcănată... mai puțin de două, mai puțin de una, poftă și dorință de a striga „vă iubesc", cu nici eu nu mai știu care gură, căci nu mai am niciuna, pentru că eu nu mai exist, nu mai sunt decât un sex imens care stă să explodeze...

M-am lăsat în voia plăcerii cu toată ființa mea, cu toată conștiința mea, cu ce aveam mai profund în mine. Orgasmul m-a inundat complet, m-a transportat, m-a depășit. Valurile lui au bătut îndelung în mine cu aceeași forță, iar când am simțit că sculele voastre se înmoaie, încă juisam cu ele, cu degetele mele, mă desfătam cu suspinele voastre, cu țipetele mele, juisam tremurând, vibrând, arcuindu-mă ca să vă păstrez mai bine.

Am ajuns împreună în același port, am acostat toți în aceeași secundă? Nu știam, dar din această călătorie păstram o amintire extaziată, o epuizare prețioasă și delectabilă, o arsură savuroasă ale cărei valuri încă mă cutremurau din cap până-n picioare, o convulsie care semăna cu suspinul unui bebeluș, cu febra unei sălbăticiuni bolnave.

Mi-am petrecut convalescența pe covor, pe burtă, cu capul înfundat în brațele îndoite, și auzeam cum tumultul bucuriei descrește încetul cu încetul. Vă lăsasem, vă abandonasem pe amândoi, neștiind lângă care să mă ghemuiesc, să îmi epuizez rezerva de tandrețe care îmi mai rămăsese.

Dar ați venit voi lângă mine, v-ați lungit jos, de o parte și de alta, mai era nevoie să precizez?, fără ca în acest răstimp să fi încetat să mă atingeți. Căldura care iradia din trupurile voastre mă pătrundea încetișor și mă abandonam unei stări de confort de nenumit, unei toropeli beatifice asupra căreia vegheau doi paznici plini de solicitudine...

După o bună bucată de vreme, am ridicat capul, v-am privit, și mi-am dat seama că tot nu sunteți dezbrăcați. Mi-am propus, vag, să vă scot hainele, și tocmai când plănuiam pe care dintre voi să îl dezbrac primul, am adormit...

În mod sigur m-ați mângâiat în timpul acestei neașteptate pauze. În somnul meu adânc, simțeam undele de căldură care mă străbăteau. Aveam impresia că plutesc într-o baie călduță, sau că mă cufund într-o pernă moale, ale cărei moliciune și căldură mă pătrundeau toată. Am început să visez, un vis straniu, somptuos, obscen. Eram în brațele unei femei imense, grase, care se lipise de mine. Mamelele ei mă mângâiau în mod foarte tandru și complet, mi-am înfundat mai întâi capul între sânii ei, apoi propriii mei sâni, apoi ea a îngenuncheat, pântecele, sexul, coapsele mele. M-a

întors pe spate, a alunecat asupra mea, a cuprins între cele două hălci de carne ale ei gleznele mele, mi-a subliniat fesele, s-a strecurat între ele. Am depărtat picioarele pentru a simți pe fața internă a coapselor și în despicătura fantei mele finețea sânilor ei. Am început să o doresc la nebunie; aș fi vrut să mă reguleze cu pieptul ei, mameloanele ei deveneau din ce în ce mai persuasive. Știa să dirijeze cu o mână îndrăzneață vârful clitorisului meu și această frecare delicioasă îmi producea adevărate zguduiri electrice...

Mi-a spus: „Uită-te cum mă excit!" și era adevărat, sânii ei s-au alungit, sfârcurile au crescut și s-au întărit, de parcă ar fi fost niște degete îndreptate spre mine. Eram stupefiată, speriată, tulburată. M-a obligat să mă culc pe podea, s-a așezat în genunchi m-a tras de picioare spre ea, mi-a așezat fesele pe coapsele ei impunătoare și m-a crăcănat. „Deschide-ți pisicuța, mi-a recomandat ea, am să-ți bag unul acolo..." Și a făcut-o! I-am simțit întâi mamelonul, lung și dur, care se apăsa în fofeaza mea și încerca să intre, apoi m-am deschis, m-am tot deschis, și sânul ei a intrat în mine până la rădăcină. Deschiderea era mai mult voluptuoasă decât dureroasă, eram invadată, copleșită, astupată până în străfunduri.

„Hai, suge!", mi-a ordonat ea. „Ca atunci când erai mică și îți plăcea, nu, să sugi sfârcurile mamei tale? Hai, ești din nou mică, bea!" Atunci am băut. Aveam o adevărată gură între coapse și o pompam. Din ea curgea un lichid gros, iar eu nu mă minunam deloc de miracolul ăsta care făcea să îi simt gustul. Era dulceag,

zaharisit, curgea fără oprire. Câteodată, când nu izbuteam să înghit suficient de repede și valul mă inunda, îmi îneca fofeaza, picura în fanta mea până la fund. Eram toată o sugativă, aș fi vrut să fiu ștearsă, curățată, dar laptele curgea peste tot, iar pântecele meu înfometat pompa, pompa...

M-am trezit gata excitată. Mă întorsesem în somn, acum eram culcată pe spate și voi îmi atingeați pântecele și pubisul cu o mână ușoară. Eram muiată, din fofeaza mea curgeau ultimele urme ale precedentei noastre plăceri, dar poate și pentru că visul m-a tulburat profund. Mi-am dus mâna la sexul meu gâdilat de o picătură pe punctul de a aluneca și am zăbovit acolo, sub imperiul emoțiilor mele onirice.

Ați schimbat o privire lungă, neîncrezătoare, indignată.

– Nu se poate, doar n-o să-și ia singură zborul aici, în fața noastră?

– Oh! Și-ncă cum! La drept vorbind, era chiar o idee amuzantă, seducătoare, îndrăzneață... Să vă arăt cum pot juisa singură, cum mă pot lipsi de mădularele voastre blestemate. După ce adineauri v-am dorit atât de mult pe amândoi, acum eram copleșită de dorința de a vă sfida, de a vă vexa puțin. Puiul meu de somn mi-a făcut cadoul unei plăceri absolute, pur feminine, în care voi nu aveați loc, cu sculele voastre agresive, și îmi făcea plăcere să prelungesc atmosfera stranie, dar toridă.

– Uitați ce ușor e să uit de voi, dragilor, ce simplu e să mă lipsesc de voi! Sunt o mașină perfect rodată și total autonomă. Mâna mea stângă e motorul. Cu policarul îmi găsesc fofeaza, foarte fină, foarte primitoare, și mă strecor în ea, mă instalez, dansez puțin acolo. Cu indexul, îmi penetrez fundul. Nu brutal, ca voi. Nu trebuie să forțez, să împing, nu trebuie să fac nimic. Pun vârful degetului peste orificiu, ușor, ca și cum aș bate politicos în ușa cuiva care știu că mă așteaptă și mă las în voia impulsului... Fundul meu, foarte civilizat, cunoaște maniera de a invita, de a primi, de a se deschide. La el e cald, intim, strâmt, mic. Dar dacă ești abil, devine repede molcuț, și se poate merge chiar foarte departe. Vezi ce departe merg cu cele două degete ale mele, ce bine mă țin, ce bine mă acopăr! Policarul meu e în larg, înoată într-un smârc călduț cu maluri pulsatile, într-o albie cu țărm indeterminat, dar atât de tandru, de confortabil...

Indexul meu preia inițiativa, încearcă să lărgească puțin culoarul pe care înaintează, și e divin de bine să te regulezi singură așa în fund, încetișor. Nu îmi mai controlez gesturile, mâna mea e foarte inteligentă, e cea mai bună stăpână, cel mai bun amant pe care l-am avut. Știe singură până unde poate merge, cât de departe poate înainta. Ea singură stabilește să mă ciupească așa, adânc, între fese, sau poate de șale, nici nu mai știu. Îmi simt cu cele două degete bine introduse elasticitatea peretelui despărțitor care separă cele două găuri ale mele.

Cealaltă mână e starterul. Are o șmecherie infailibilă pentru a organiza călătoriile, departe, pentru multă vreme. Dar nu îi las doar ei sarcina continuării expediției. Un itinerar precum acela pe care îl plănuiesc trebuie pregătit din vreme. În răstimp, mâna mea dreaptă, căreia nu îi place să rămână inactivă, se ocupa de bagaje. Vreau să plec bine pregătită, bine aranjată, bine încărcată de plăcere, de dorință, de nerăbdare... De aceea mâna mea dreaptă se arată atât de diligentă. Vedeți cum mă desface cu blândețe, cum îmi urmărește cu grijă contururile: ale buzelor mari, ale locurilor sensibile în care ele se reunesc, sus, cele două șanțuri simetrice din jurul petalelor din mijloc... Vedeți ce bine se împacă degetele mele, și aici, pentru a mă face să mă cutremur, pentru a mă face să reacționez. Au învățat de multă vreme toate punctele strategice și toate efectele fiecăreia dintre mângâierile lor: aici pentru a-mi deschide coapsele, dincoace pentru a-mi strânge fesele, acolo pentru a-mi bomba abdomenul; când mă ating aici gâfâi, când mă ating dincolo mă zvârcolesc, mai jos, și când împing până la fund mâna stângă care, foarte competentă, vine în întâmpinarea mea...

Dar multă, foarte multă vreme degetele mâinii mele drepte vor evita să atingă, înainte de a da eu ordinul, acest bumb arogant din carne din mijlocul meandrelor mele, fiara mică și vie, atât de retractilă, atât de dură la atingere, dar atât de fidelă odată ce i-ai câștigat încrederea, se vor feri, așadar, în ciuda dorinței mele, și chiar a lui, să atingă clitorisul, cel care trebuie și deșteptat,

și menajat, și speriat, și respectat. Doar când nu mai suportă castitatea impusă, doar când se predă, când capul lui minuscul începe să se frece singur de părțile înguste și laterale, doar după aceea, cu permisiunea mea exclusivă, degetul meu (de fiecare dată același) se așază pe el, la început cu calm și siguranță, pentru a simți astfel un dinamism mișcător, o ardoare emoționantă...

După aceea, nu mai răspund de nimic: e scânteia care declanșează incendii simultane, de nepotolit. Mâna mea dreaptă valsează în flăcări cu o viteză care frizează vibrația, o ca o muziciană dezlănțuită, o țigancă în extaz abandonată dansului, care se unduiește ca o nebună. Uitați-vă, uitați-vă bine: mă regulez singură și îmi place asta, și juisez pentru că mă deschid așa în fața voastră, obscenă, animalică, vrăjitoare... Juisez când mi vă imaginez, când vă înlocuiesc, vă fac eu treaba, și am să țip, am să mă zvârcolesc, am să închid ochii și am să încremenesc în culmea extazului, cabrată, fierbinte, fermecată...

Călătorie fără incidente, peisaje grandioase, obiectiv atins...

Revin pe pământ pentru a vă regăsi, de altminteri cu plăcere... În periplul meu, am cam uitat de voi. Am vrut doar să vă tachinez, dar știți și voi cum e să te lași antrenat... Deci? S-a întâmplat ceva cât am fost eu plecată? Ceva noutăți? S-ar zice că v-ați schimbat... Expresiile voastre, chipurile voastre s-au schimbat, chipuri frumoase, de altfel, cu contraste măgulitoare. Bucle nervoase și brune de o parte, vag mătăsoase și

mai curând blonde, de cealaltă. Maxilare pătrate și trăsături energice aici, dincolo – o fizionomie mai blândă, mai visătoare, dar și mai fină; privirea din stânga ezită între galben și verde, în timp ce aceea din dreapta are culoarea unui cer incert, când gri, când bleu... Vă regăsesc frumoși și diferiți, poate frumoși tocmai datorită diferențelor. Dezbrăcați-vă!... Ce mai ești, dragul meu, uriașul meu, cunoscutul meu, ce luminos e el, aproape necunoscutul, noul, neașteptatul... Și când mă gândesc că adineauri v-am văzut asemănători!...

Probabil alcoolul mi-a întunecat privirile, poate și noaptea. Acum s-a făcut ziuă și vă contemplu, cei doi iubiți ai mei din zori, emoționanți, diferiți, cu atât mai mult cu cât îmi păreați a fi gemeni. Corpul tău e mai solid, mai pătrat, mai îndesat. Al lui e mai grațios, mai filiform, mai delicat... Și virilitatea voastră are personalități diferite, blonda pudică, în ciuda tulburării ei, a păstrat o dimensiune modestă, o atitudine la limita timidității; bruna vehementă, vindicativă, pentru că îți place să o arăți și îi delegi cu plăcere puteri de ambasador...

El e un poet, un artist despre care îți dai seama mai târziu, cu o ușoară surpriză, că are un sex de care știe să se folosească. Cu tine e invers: faci cunoștință mai întâi cu mătărânga ta și abia apoi descoperi că ea ascunde (sper că îmi vei permite această expresie măgulitoare) un bărbat.

Iată-vă pe amândoi goi, în erecție, el cu rezervă, tu cu ostentație, iar eu mă îndrăgostesc de acest duo. Aș

vrea să vă fac declarații înflăcărate și inedite, dar nu știu cum să rostesc vorbele de iubire la plural. Așa că gura mea se închide asupra vorbelor tandre pe care le voi păstra pentru mine și mă mulțumesc să spionez în ochii voștri interesul pe care vi l-am suscitat masturbându-mă cu nerușinare în fața voastră.

Partida v-a încins cu siguranță, aveți o expresie teribil de concentrată, care frizează năuceala și spaima. O curiozitate lubrică v-a împins spre mine, v-a încremenit în atitudinea asta de animal la pândă, prudent și tăcut. Când v-am cerut, v-ați dezbrăcat cu gesturi molatice, zăbovind cât mai mult, pentru că nu prea voiați, nici unul, nici celălalt, să rupeți această atmosferă de extremă concentrare, care vă biciuia nervii și vă umfla măciucile.

Acum mă scrutați fără a scoate o vorbă, fără a vă mișca. E o pauză intensă, secunda eternă de dinaintea saltului felinei. Nici eu nu spun nimic. Simt pe piele privirile voastre care mă ard și valurile acestor arsuri mă străbat, de parcă aș fi un luciu liniștit de apă înfiorat de adierea furtunii...

Paradoxal, am înțeles atunci cât de mult te iubesc pe tine, doar pe tine, chiar dacă prin intermediul lui, pe care îl doresc. Nu ți se pare? În acest moment te gândești la ce mă gândesc eu? Ia-ți privirea de la mine, întoarce-o puțin spre el, și uită-te apoi la mine cu ochii lui, privește-mă dorită de el, analizată de el, apreciată de el. Adoră-mă, dar nu pe cea care sunt, ci pe cea pe care el o vede, cea pe care o văd și alți bărbați

pe care i-am sedus fără a-i iubi. Simți ce prețioasă sunt, ce frumoasă sunt, ce ispititoare sunt pentru el în clipa asta? Nu ești mai mândru că mă posezi, mai tandru, mai recunoscător, mai înnebunit după mine, cu alte cuvinte, nu ești gelos în clipa în care mă oferi lui, iar el e pe punctul de a mă lua? Nu ești cumva și măgulit pentru că el îmi place, nu îți diminuează cumva siguranța asupra sentimentelor mele pentru tine, asupra admirației și tandreței mele, pentru că doar mă știi sensibilă la farmecele bărbaților, dar preocupată numai și numai de tine, iubirea mea...

Momentul se prelungește, iar eu domnesc asupra speranțelor voastre, împodobită, în privirea fiecăruia dintre voi, de ceea ce îmi atribuie ochii celuilalt. Fervorile voastre se hrănesc una din cealaltă, emulația care nu exista când am intrat aici e acum pe cale de a se naște din acest tulburător joc al privirilor. Fiecare dintre voi pare a mărturisi: „O doresc cu atât mai mult cu cât o dorești și tu." Iată-mă în centrul unei rivalități lipsite de animozitate, de arțag, dar nu fără noblețe, iar eu vă aștept, domnii mei, stăpânii mei, sclavii mei...

Detenta a fost dublă și, încă o dată, simultană. Forța voastră conjugată m-a ridicat de la pământ și m-a purtat până la acest bar pe care nu îl văzusem încă, dintr-un colț al salonului. Te-ai așezat pe unul dintre taburetele foarte înalte din marginea lui. Mângâierile noastre urmau să ia altitudine...

Ți-am întors spatele și m-am cocoțat pe barele transversale care legau între ele picioarele scaunului, iar tu

m-ai prins de talie rapid cu ambele mâini. Fundul meu s-a trezit sub măciuca ta întărită, furioasă. M-ai așezat peste ea cu o apăsare dură, iar eu am țipat din cauza șocului. El era acolo, în fața mea, exact la înălțimea potrivită, și îi vedeam măciuca lucioasă, înnebunită, care bătea o măsură ciudată. Ți-ai trecut mâinile pe sub coapsele mele, le-ai ridicat, le-ai desfăcut, m-ai deschis până în străfunduri și am coborât din nou pe scula ta, și m-ai menținut așa, cu totul oferită celuilalt, căruia dorința îi dădea ghes și care m-a luat fără alte mofturi.

El e cel care ne-a impus cadența, tu doar mă țineai, iar eu, înghesuită între voi, înțepată de cele două vergele ale voastre, transpirată, gâfâind, m-am lăsat în voia lui. În fața mea, el dansa un frenetic dans al scalpului, sau al ploii, sau al iubirii. Nu se mișca doar înainte și înapoi, ci și de la dreapta la stânga, lărgindu-mă cu conștiinciozitate, de parcă ar fi vrut să mă caște și mai tare, apoi mișcările lui au devenit circulare, șoldurile lui se răsuceau rapid, iar măciuca lui desena în mine cercuri perfecte și eu aveam impresia că pisicuța mea scoate exclamații de încântare.

În spatele meu, tu simțeai contraloviturile atacurilor lui. Mă transporta o adevărată furtună, îmi era puțin teamă să nu naufragiez, dar voluptatea care începea să mă copleșească a luat curând locul groazei și durerii. Tu m-ai și violat puțin, dar acum arsura penetrării tale era pe punctul de a se transforma într-o căldură teribil de sugestivă.

Am savurat sculele voastre, și alunecarea, și volumul lor înainte de a mă abandona plăcerii. El a fost cel care mi-a învins stoicismul cu un gest care, în clipa aceea, mi s-a părut de un erotism irezistibil. Cu mâinile rămase libere, și-a prins testiculele și le-a zdrobit între noi doi, sub scula lui și pe părul meu pubian, la baza fofezei mele, s-a lipit puternic de mine și a murmurat cu un aer rătăcit:

– Le simți? Le simți?

Mi s-a părut potrivit să îmi pierd și eu sângele rece în clipa aia și mi-am gâdilat clitorisul cu o frenezie încă neegalată până atunci.

Când am început să gem, te-am auzit șoptindu-mi la ureche, cu o voce ușor alterată:

– Ia spune, curvișstino, s-ar zice că îți place mai mult cu noi, nu? Spune, nu-i mai bun ce-ți dăm noi decât cu degetele?

Am recunoscut, am strigat că da, da, era mult mai bine, foarte bine, genial, formidabil, și doar după această capitulare v-ați descărcat cu zgâlțâituri, spasme, strigăte pe care le-am perceput ca tot atâtea omagii...

Era ziua în amiaza mare, era o vreme superbă... L-am părăsit, apoi ne-am părăsit și noi unul pe celălalt, iar eu am păstrat sentimentul a ceea ce mi-ai dăruit în noaptea aceea ca un fel de cadou de despărțire, un dar ambiguu, care îmi provoca de două ori mai multă nostalgie, de două ori mai multă emoție, de două ori mai multă dorință de a te revedea...

8

Totul a început ca un joc. Când ai ajuns la mine, m-ai găsit așezată la birou.

– Iar scrii?

– Doar știi prea bine, am răspuns, că eu sunt o femeie de hârtie!

Atunci m-ai înșfăcat de braț, cu gestul grosolan și tandru care te caracterizează, m-ai bruscat puțin, m-ai maltratat, pentru a mă culca în cele din urmă, în ciuda protestelor mele, pe masa acoperită de note, de carnete, de blocuri, de dicționare.

– Vino, femeie de hârtie, hai, treci la locul tău!, așa mi-ai ordonat, iar eu m-am supus cu docilitate și m-am culcat între mașina mea de scris și cutiile cu creioane, pe sugativa cea mare pe care îmi sprijineam coatele.

Ai ridicat repede poalele dezabieului pe care îl purtam – și care nu și-a justificat niciodată numele mai bine decât în ziua aceea. Pe dedesubt eram goală; ai început să mă mângâi cu un gest complet, rapid, așa

cum netezești cu mâna o foaie albă înainte de a scrie pe ea primele cuvinte.

Te-ai instalat pe scaunul meu, unul foarte înalt, de secretară, așezat pe rotițe și cu pivot. Aveam impresia că sunt un pacient care urmează să fie examinat de doctor, iar ideea aceasta, care mă bântuise nu de puține ori, m-a înfierbântat mai mult decât mâinile tale.

Ai luat o cariocă neagră, cu un vârf foarte gros și umed, și ai început o muncă stranie de caligrafie pe corpul meu...

– Am să fac din tine un dicționar al iubirii, mi-ai spus, însoțindu-ți vorbele de fapte, și ai început să scrii, rostind cuvintele cu voce tare: Gât: parte a corpului rezervată sărutărilor tulburătoare și tandre. Definiția pe care ai notat-o pornea de sub urechea dreaptă, îmi sublinia decolteul și se termina sub urechea stângă. Acest colier de cuvinte cu care m-ai împodobit nu era decât primul dintr-o serie pe care o speram cât mai lungă și mai sugestivă.

Apoi, mi-ai înconjurat fiecare braț, la jumătatea distanței dintre cot și umăr, cu câte o brățară de caractere mici, negre, pe care le-ai caligrafiat cu grijă. Pe stângul ai scris: „Braț – membru pe care îl deschidem pentru sărut", iar pe dreptul: „Braț, membru pe care îl strângem pentru îmbrățișare." Mina cariocii mă gâdila plăcut, mai ales pe partea anterioară a brațului, acolo unde pielea e atât de fină, de protejată, de secretă, că rămâne mereu mai albă decât tot restul corpului.

Pe mâini, sau mai curând pe palme, ai scris: „Mâini truditoare într-ale iubirii, mângâietoare, neliniștite, masturbatoare." M-am abandonat atingerii nervoase a acestui vârf de cariocă ce fugea peste palmele mele desfăcute și redesena în felul său liniile norocului și ale vieții. Mi-ai apucat degetele, dar ai avut un moment de ezitare: „Care e?", m-ai întrebat, iar eu, fără o vorbă, am răspuns printr-un gest care ar fi putut trece drept obscen, dar oare nu exact aici ne aflam, dată fiind întorsătura pe care promiteau a o lua lucrurile? Așa că ai notat pe arătătorul mâinii mele drepte, tot pe fața internă: „Degetul clitorisului", și, prin deducție, ai definit fără dificultate celelalte degete ale mâinii mele stângi, într-un mod care mi s-a părut cam crud (dar ce te-ar mai putea împiedica atunci când ți-ai pus ceva în gând?), „deget pentru pizdă" și „deget pentru fund". Fantezia nu îmi displăcea, iar creionul începea să capete o putere stranie asupra mea. Dar nu văzusem încă nimic...

Când ai ajuns la sâni, am tresărit ușor. Deja scriai, înconjurai fiecare dintre cele două globuri cu cercuri concentrice, cu picioruțe de muscă, ce duceau spre mamelon. Ai rostit:

– Sâni: rotunjimi gemene, de volum și consistență variabile, avanscena teatrului de operațiuni amoroase.

Contactul era deopotrivă emoționant și dureros, pentru că apăsai, cu mâna stângă foarte fermă, partea de jos a pieptului meu pentru ca să poți scrie, cu mâna dreaptă, pe o carne mai puțin mobilă, mai puțin elastică.

Ai adunat între degetele tale puternice masa sânilor și scrijeleai cu gesturi apăsate, puțin cam voit crude.

Încă ezitam între suferință și plăcere, când ai coborât pe pântecele meu, pe care l-ai acoperit cu un graffiti destul de delirant: „Pântec: ultima haltă înaintea fofezei: urmează săgețile." Și cu gesturi ample ai desenat săgeți mari, negre, care convergeau spre un singur punct, și mai negru încă.

În interiorul coapselor, ai notat: „Coapse: de depărtat pentru regulat. Intrarea este aici." Și am căpătat alte săgeți, de data asta ascendente. Din dicționar, mă transformam în manual de utilizare. Mă temeam de faimosul „a se agita înainte de folosire", dar era prea târziu, deja m-ai întors, smulgându-mi unicul veșmânt (dacă mătasea ușoară care abia ce mă acoperea putea fi numită astfel) pentru a-mi împodobi spatele și fesele.

Acolo, puștiul (sau artistul?) care dormea în tine s-a trezit cu totul: m-am simțit zebrată cu linii mari și cred că în partea cea mai plinuță a corpului meu devenisem o adevărată hartă rutieră. Itinerarul pe care îl recomandai era direct și fără ocolișuri. Cobora cu brutalitate dinspre grumaz spre fese și, din mijlocul feselor, se desfăcea în mai multe căi posibile, de lungimi egale, în valea mea cea mai intimă. Dacă se dorea să se plece de la picioare, de la scobitura genunchilor, de pildă, drumul de urmat era la fel de ferm trasat: o linie mare până la pliul feselor și una mai mică (un fel de drum forestier), pentru a urca până la punctul de întâlnire. Scriind *L'Ile au trésor*, Stevenson a dat dovadă

de mai puțină fervoare, de mai puțină imaginație decât tine, care acum erai pe punctul de a înconjura cu un semn cabalistic din cerneală neagră anusul meu, locul unde se sfârșeau toate traseele tale; mi-am strâns puțin fundul căci, hotărât lucru, vârful cariocii tale devenea din ce în ce mai autoritar...

Apoi, ai decis să înveselești puțin paginile prea mohorâte pe care le-ai înnegrit cu un creion monoton.

– Femeie de hârtaie, am să te machiez! și ai ales un marcher roșu cu care ai colorat mai întâi sfârcurile, căci m-ai întors din nou pe față, ca pe o ciornă pe care o citești și o recitești, pe are o retușezi și o adnotezi.

După aceea, fără urmă de blândețe, ți-ai strecurat o mână între coapsele mele și ai declarat:

– În cartea asta sunt câteva file bine ascunse, și ți-ai luat sarcina de a sparge secretul, de a-i dezonora pudoarea...

Mi-ai făcut un sex roșu, colorându-mă cu gesturi largi ale pensulei tale însângerate, nerisipind nimic, forțând și cea mai măruntă cută, mâzgălind cu același entuziasm interiorul buzelor mari, conturul delicat al celor mici, la intrarea în vagin. Când ai trecut peste clitoris, nu mi-am putut reține un strigăt de durere, atât de brutală a fost atingerea.

Curând, cerneala cu care mă pictai cu atâta furie a început curând să îmi ardă țesutul fragil al mucoaselor, și am făcut un gest pentru a mă ridica și a mă îndrepta spre baie. Dar tu m-ai țintuit pe masă cu un gest ferm și ai declarat că opera de artă era departe de

tușa finală. Arsura pe care o simțeam avea ceva ambiguu: ca și cum eram simultan frecată cu gheață și, pe de altă parte, o mână fierbinte ar fi pus stăpânire pe intimitatea mea.

Atunci, în spasmele fofezei mele, am simțit că din această iritație era pe cale să se nască o voluptate stranie. Era pentru prima oară când aveam, literalmente, păsărica în flăcări. Ți-am spus:

– Suflă în ea, mă arde de prea multă vreme, iar tu m-ai refuzat:

– Nu, am să te perpelesc.

Teama m-a făcut să strâng picioarele, dar erai mai puternic, iar pe mine mă durea în continuare păsărica atunci când am contractat-o.

Ai găsit o pensulă destul de fină cu care ai început să mă mângâi cu ingeniozitate. Cu firele subțiri, ai început să urmărești, metodic, toate liniile unei geometrii care a sfârșit prin a vibra de emoție. Mă recreai, mă redesenai, ca un artist priceput, iar eu simțeam că, sub mâinile tale, devin o operă de artă, rozeta magică a unei catedrale în întregime atentă...

Pensula ta minusculă nu uita nimic, se insinua în cel mai mic cotlon, urca și cobora de zeci de ori la rând de-a lungul fantei mele, îmi onora clitorisul, gâdila intrarea în vagin, mi se părea că sexul meu se deschidea, înflorea încet, foarte încet, ca acele flori pe care le vezi înflorind cu ochiul liber, petală după petală. Arsura cernelii îmi sporise sensibilitatea, iar dansul lasciv al pensulei tale a devenit în curând intolerabil. Aveam

între coapse un monstruos nufăr de carne vie, crud, dăruit, ardent, impudic...

Găurile mele erau deschise, relaxate, complet umectate de mângâieri, înnebunite de plăcere le simțeam palpitând, se dilatau pentru a te chema, se crispau doar pentru a se dilata mai bine. Te-am implorat:

– Ia-mă! Vino, vino în mine..., dar tu ai căpătat brusc un aer misterios, îngrijorător. Iar când mi-ai răspuns, am înțeles că nu mai vorbea puștiul neastâmpărat și ghiduș din tine:

Nu cu o măciucă regulezi o femeie de hârtie...

Ce geniu rău te inspira atunci? Ce diavol te împingea? Am văzut în ochii tăi o lucire răutăcioasă și în acea clipă ne-am gândit amândoi la acel marchiz genial și desfrânat, divin și satanic, care a marcat literatura cu imaginația lui sălbatică, rafinată, cu fanteziile lui halucinante...

Dacă aș fi vrut cu adevărat, aș fi putut fugi și ți-aș fi putut refuza pretențiile, dar m-a țintuit pe masă o curiozitate perversă, dar și un soi de dorință bizară: voiam să știu până unde erai în stare să mergi, și eu alături de tine, până unde putea merge iubirea călăului pentru victima lui, a victimei pentru călău, voiam să triumf alături de tine asupra banalității imaginii de ansamblu, voiam să îți ofer resemnarea mea ca un fel de giuvaier rar, și să fiu damnată alături de tine, nicidecum să renunț... Voiam să devin creatura ta, Justine a ta...

Ai înșfăcat toate stilourile și toate creioanele care erau împrăștiate pe birou. Voiai să scrii cu ele, fără

cuvinte, fără fraze, un roman curios, cu accente sulfuroase. Te-ai făcut poet al durerii, scriitor al unei iubiri torturate, batjocorite, supuse și radioase. Iar eu am fost atât eroina ta, cât și pergamentul pe care îți înscriai povestea, dar și călimara în care îți înmuiai pana barbară.

– Femeie de hârtie, am să te pătrund cu izbituri de creion.

Amenințarea ta nu îmi spunea nimic nou și am încercat zadarnic să mă închid în fața penetrării tale sadice. Dar mă umezisem prea tare, te dorisem prea mult pentru a putea deveni brusc ermetică.

Îmi invadai deja fofeaza fără blândețe și nu am putut vedea câte obiecte cuprindea mănunchiul pe care l-ai băgat în mine. Unul dintre ele m-a zgâriat în trecere cu un vârf prea ascuțit. Nu am apucat să gem, că m-ai rănit în altă parte, smulgându-mi un urlet. Am simțit creioanele intrându-mi în anus (erau, fără îndoială, mai multe) extrem de brutal și tu le-ai înfundat cu un gest furios.

Chipul tău mă fascina, era neobișnuit, concentrat asupra unui obiectiv pe care, tremurând, îl presupuneam a fi diabolic. Eram torturată, sfâșiată între două falusuri prea rigide, prea groase, neregulate, care mă răneau. Am crezut că pocnesc când ai înfipt alături de surorile lor și cele două markere, mai ales ultimul...

Te-am văzut cu groază măturând masa din priviri și în secunda aceea am știut: chinul meu abia începuse. Tulburarea mea a devenit atât morală, cât și fizică. Cu

fiecare creion adăugat, speram nebunește că va fi ultimul, mă temeam de următoarea suferință...

Călăul meu avea însă resurse inepuizabile. Ai descoperit sertarul și am început să scâncesc de spaimă. Atunci te-am implorat, agățându-mă de tine, dar tu erai neînduplecat.

– Încă unul aici și unul dincolo!

Eram plină, gata să explodez. Marginea vaginului meu era încordată, mi se părea că o simt rupându-se. Fundul mă durea cumplit, iar fragila mucoasă ce îl căptușea se va fi rupt cu siguranță, stropi fierbinți de lichid cald, probabil sânge, îmi curgeau între fese. Cu câte pixuri Bic, cu câte rezerve de mină, cu câte instrumente m-ai penetrat de fapt?

Ai încremenit o clipă, apoi te-ai întors spre mine, care suspinam de groază:

– Vezi, femeie de hârtie ce ești, cum trebuie să ți-o tragi? și ai înșfăcat capetele pixurilor care ieșeau din mine, care îmi ieșeau și din anus și ai început prin a le zgudui cu o mișcare circulară care va sfârși prin a mă face să explodez. Pântecele, ca și fanta mea, suferea enorm sub această apăsare, mă simțeam deposedată de cea mai elementară demnitate, nu mai aveam nici sfinctere, nici control asupra mea, nici nu îndrăzneam să îmi imaginez ce se va întâmpla când vei înlătura acest baraj teribil, în mod cert cu o mână mai mult decât tiranică.

Suferința, angoasa și umilința m-au făcut să plâng.

– Uite, mi-ai spus, îți scriu violul. Scriu cum ai luat-o în cur cu un pumn de pixuri!

Și ai continuat să le învârți în mine, să îmi provoci durere și revoltă...

A urmat un armistițiu. Tocmai ai zărit pe masă pensula de adineauri, artizan al tulburării mele, neglijat, uitat. Ți-a plăcut ideea de a-ți testa din nou puterea și te-ai pus pe treabă, la fel ca prima oară, cu aceeași delicatețe, aceeași aplicare. Iar eu, în ciuda dublului viol, a dublei invazii, în ciuda țesuturilor mele întinse care stăteau să se sfâșie, m-am surprins vibrând iar sub trompeta magică.

Plăcerea pe care am resimțit-o când mi-ai mângâiat pisicuța a fost cu atât mai brutală, cu cât era nesperată. De data asta, nu mă puteam crispa deloc, aveam găoaza plină, cloaca plină, era pentru prima oară când îmi sugeam în halul ăsta creioanele. Le simțeam lunecând în mine, atât de sugestive deveneau atingerile pensulei. Eram tot torturată, dar nu chiar atât de sălbatic. Mă ofeream acum posedării de către două simulacre de sculă, destul de monstruoase, destul de tari, dar totuși aducătoare de juisare.

Mă zvârcoleam sub atingerile pensulei și, plin de interes, mă încurajai în eforturile mele cu jigniri tulburătoare:

– Dă din cur, curvă, juisează; ai să decolezi literalmente! Îți place, nu, să fii regulată prin ambele găuri?

Simțeam că decolez, uitam de răul pe care tocmai mi l-ai făcut pentru a mă lăsa mai bine pradă plăcerii care urca în mine; tocmai atunci ai adăugat:

– De altfel, știi că e păcat să fi regulată prin două găuri când de fapt ai trei?

Nu am avut vreme să realizez, să înțeleg că te interesa din ce în ce mai puțin pământuful pensulei cu care mă atingeai, erai preocupat mai ales de capătul celălalt. Mă violai în continuare, dar de astă dată într-un mod atât de neașteptat, de incongruent, de inedit, că inițial am rămas cu gura căscată de această ruptură, de această fulgurantă izbitură de lanțetă care mi-a deșirat sexul.

Era dificil de localizat, dificil de analizat și deja pierdusem, de când începusem să juisez, simțul realității. O săgeată înghețată și arzătoare îmi străpungea, urca pe sub pubisul meu, îmi spărgea vezica... Dintr-odată, am realizat și am urlat:

– Nu, nu, nu pe acolo! Nu atât de departe! Mă doare! O să curgă!...

Prea târziu, prea târziu, am cedat unui orgasm umed, un orgasm în lacrimi și în jeturi neîncrezătoare, dureroase, revoltate, un sabat la care, pentru prima dată în viața mea, participau toate orificiile și care împletea ranchiuna cu recunoștința pe care ți-o purtam pentru că, încă o dată, ai știut să spargi obișnuința.

M-ai eliberat încetișor de torturi și am putut, în sfârșit, să mă ghemuiesc la pieptul tău, care aveai o erecție puternică, și să-mi urlu durerea de fetiță

însângerată. Ai găsit, evident, gesturile potrivite pentru a mă face să uit, cu tandrețea unui prinț fermecat; ce ticălos înspăimântător puteai fi!

Dându-mă jos de pe birou, am văzut povestea pe care ai scris-o imprimată pe sugativa de pe masă: câțiva stropi roșii, în două nuanțe. Una întruchipa sângerarea, pentru a povesti că te-am iubit până la sfâșiere, și stacojiul strălucitor al unei cerneli care a răbufnit și a curs, pentru a mărturisi că mă lăsasem străpunsă, sondată acolo unde, înaintea ta, nu a ajuns nimeni...

9

Răsfoiesc cu multă plăcere albumul amintirilor noastre, al nebuniilor și al escapadelor noastre și mă mir de numărul lor, căci viața noastră comună a fost mai curând scurtă. Nu scurtă în timp, căci „legătura" noastră, așa cum e preferabil să numim acest gen de relație, a durat mai mulți ani, ci scurtă, în sensul că am ales să nu ne unim destinele, ci doar să le încrucișăm uneori pentru o oră, pentru o zi, preț de un episod amoros de obicei savuros, căci nu am vrut să cunoaștem decât valoarea fizică, cea carnală, a verbului a iubi.

Pentru a uita mai bine că ne iubim, făceam dragoste peste tot, și pe cât posibil cât mai diferit de fiecare dată. Ne testam pe rând sau simultan puterile fiecăruia asupra celuilalt, le acceptam fără crâcnire pe acelea pe care celălalt le avea la un moment dat, iar această simplitate a raporturilor noastre ne ajuta să evităm de fiecare dată culmile pasiunii, urmate de inevitabila ei diluare.

Cu toate acestea, n-am rămas între zidurile unei case bine ferecate, secrete; căci, din câte îmi amintesc, uneori intimitatea profundă care domnea între noi a fost mai evidentă, mai tangibilă chiar, în cadrul societății... Unele dintre ieșirile noastre mi se par demne de a figura printre cele mai suculente anecdote ale istoriei noastre.

Așa se face că în ziua aceea ne-am dus la cinematograf să vedem un film porcos. Ideea a fost a ta, ca de obicei, iar eu am fost de acord întru totul. Știam dinainte că pelicula nu era în niciun caz o capodoperă, iar calitățile ei artistice nu mă vor impresiona. Contam însă pe o anumită emoție a vizionării, mai întâi pentru că eram cu tine și apoi, pentru că alături de tine nu am trăit decât momente ieșite din firesc, indiferent care le-ar fi fost prețul. Mai mult, sensibilitatea mea puțin aparte și, recunosc, puțin perversă se tulbura deja la simpla vedere a cinematografului mizerabil de cartier, pitit între două alei întunecate, cu afișele lui lipite de vitrine și titlurile deprimant de dezgustătoare. Această sală X avea un aer clandestin și vinovat, o alură murdară și perversă care m-a bulversat. Nimeni la casă, era atât de puțină lume... Un jegos bătrân care a profitat până la capăt de mucul lui înainte de a se hotărî să plătească și să intre, doi arabi cu unghii negre, cu spatele cocârjat, cu nișe veste informe...

Casiera, firește, era grasă și urâtă, culoarul de acces în sala de proiecție mirosea îngrozitor. Înotam cu beatitudine în această convenție sordidă. Îmi ofeream

chiar luxul de a-mi fi puțin rușine de a pătrunde în această vizuină obscură și caldă, urât mirositoare, în care se ghicea mai multă afluență decât te lăsa să bănuiești holul pustiu, și din care răsunau gemetele și răsuflările răgușite ale celor două creaturi uriașe care deja se zbăteau pe ecran.

M-ai împins spre fotoliile din ultimul rând. Știam din experiență că cel mai mult îți plăceau aceste locuri discrete, căci nu era nimeni în spate care să ne vadă. A trebuit să deranjez pe cineva care stătea pe primul scaun, de la capătul șirului; s-a ridicat cât se poate de amabil, dar a avut grijă să se lipească în trecere de mine cât mai mult posibil. Răsuflarea pe care mi-a trântit-o în obraz duhnea a vin și a tutun, iar această duhoare, amestecată cu valurile vagi ale sălii în care se amestecau intim sudoarea și praful, m-a dezgustat, dar m-a și bulversat.

M-am instalat în spate de tot, lângă perete. Nu deranjam pe nimeni. Mi-am dat încet impermeabilul jos. Nu voiam să plonjez așa, rapid, în acțiune. Mai aveam ceva senzații de analizat înainte de a mă interesa de ceea ce se petrecea pe ecran. Pierdusem genericul, ceea ce nu prea avea cine știe ce importanță, dată fiind lipsa de anvergură a filmului, dar preferam să cobor încet în obscenitate, prin paliere succesive, pentru a profita cât mai bine de ea.

Am recapitulat în sinea mea toate impresiile care m-au încercat, începând cu strada, vitrinele, casiera, clienții, culoarul... Bărbatul care m-a atins în întuneric,

un contact grosolan, arzător, grețos, aspru. În sfârșit, fotoliul pe care m-am așezat era și el cam aspru, destul de grețos. Îi simțeam stofa întărită de jeg și nu prea îndrăzneam să mă așez confortabil...

În cele din urmă, m-am uitat la ecran. Filmul nu începuse decât de câteva minute, dar acolo se petreceau deja măscări. O bucățică bună, în ținută sumară (o cămășuță și un chiloțel găurit strategic) își făcea poftele cu un instalator vizibil imposibil de suspectat de premeditare, căci tipul nu a avut vreme nici măcar să își dea jos salopeta. O regula cu aplicarea și entuziasmul unui muncitor harnic, iar ea își unduia corpul sub izbiturile ciocanului, cu picioarele frenetice, cu crupa înălțată, cu sânii zguduindu-se sub decolteul de dantelă.

Mișcarea nu m-a convins deloc, era prea rapidă, prea sacadată, nici miorlăielile fetei, care scotea „ah"-uri și „oh"-uri artificiale de-ți venea să urli, dar nu avea niciun cuvânt pentru a caracteriza furiosul rodeo al cărui subiect era.

Apoi, pentru a lungi scena, instalatorul s-a retras și a lăsat-o să și-o tragă singură. S-a contorsionat cu lubricitate, cu genunchii depărtați la un metru și jumătate unul de celălalt, și cu o fantă uriașă. Prim-plan. Zona e puțin păroasă, vizibilitatea obligă. Carnea pare buburuzată, de parcă i-ar fi fost frig. E o vedere atât de directă, de clară, asupra intimității actriței, încât cu greu s-ar mai putea numi intimitate. Iat-o oferită tuturor, o crevasă gigantică și roșiatică, cu mucoasele dezgolite, cu orificiul fundului încrețit, mai întunecat, doar vag ascuns...

Se masturba, firește, era previzibil. Degetele îi zburau peste fofează și peste clitoris, îndepărtau pliurile de piele, rătăceau de-a lungul fantei, ajungeau până la anus; și-a vârât unul în păsărică și l-a scos vizibil umezit: strălucea; și-a umezit clitorisul cu el și a luat-o din nou spre gaură, chemându-și partenerul cu miorlăituri de mâță amorezată.

Din nou un prim-plan, de astă dată pe măciuca instalatorului. Se vede că e un specialist în țevi. Posedă cu adevărat una de calibru mare! Scula asta umflată care țâșnește din salopeta albastră, din carne rozalie, cu vene vizibile, noduroasă, păroasă la bază, îmi produce un frison formidabil. Se zbate pe materialul grosolan al veșmântului, și izbucnește ca o cireașă mult prea coaptă. O văd lucind sub lumina reflectoarelor, din ea scurgându-se un firicel lipicios. Categoric, frumoasă sculă, și extrem de sugestivă!

Femeia continuă să se zvârcolească pe jos, să se desfacă cu amândouă mâinile, să-și plesnească ușor sânii și fesele, să dea ochii peste cap, să-și umezească buzele cu o limbă pofticioasă și să profereze tot felul de porcării...

Evident, el nu mai rezistă mult. O ridică, o așază pe chiuvetă, își lasă salopeta să alunece, căci trebuie ca obiectivul camerei de filmat să surprindă toate cotloanele ascunse îndeobște ochiului. Iată-l gol de la talie în jos, cu salopeta acordeon la glezne și un tricou mult prea scurt pentru a-i ascunde fesele. Ne întoarce spatele, o va pompa din picioare, ea are un picior pe suportul pentru vase, iar celălalt, pe mașina de gătit. El

depărtează picioarele, atât cât îi permit pantalonii căzuți în jurul gleznelor, iar ochiul voyeur al camerei se fixează pe testiculele lui, frumoase testicule, pe cuvânt, brune, catifelate, tonice... Îți fac poftă, îți vine să strecori o mână lacomă pentru a pipăi această pereche obraznică în ritmul sarabandei sale...

Cum mă lăsam transportată de aceste imagini lipsite de genialitate, dar nu fără un anumit farmec, îți simt mâna pe genunchiul meu, nu pe coapsa mea, nu, între coapse. E o mână care înaintează foarte repede între niște coapse foarte docile. Degetele tale se opresc la bariera ciorapilor mei, se joacă puțin cu jartiere, testează finețea cărnii dintre nailon și chilot, tot mai sus, mai înainte, mai adânc... Iată-te, dragul meu. Fii bine-venit! Te așteptam fără să îmi dau prea bine seama, știi? Chiar am chef de tine... Așteaptă, am să-ți ușurez sarcina. Și mă dau mai jos, pe marginea scaunului, pentru a mă putea crăcăna cât mai bine.

Pe ecran, bărbatul tot o regulează pe tipă. Au schimbat unghiul, acum nu se mai văd testiculele. Obiectivul este fixat pe fofeaza mișcătoare în care se strecoară cu regularitate o măciucă de grosimi halucinante. Această regularitate a mișcării mă bulversează. E o cadență care spune multe imaginației mele.

În timp ce tu mă mângâi în continuare, îndrept mâna spre pantalonul tău. Frumoasă erecție! Pipăi fermecată, cu palma deschisă mai întâi, cu degetele făcute inel, vergeaua pe care ai căpătat-o. Mi se pare că asist la un spectacol în trei dimensiuni: în față, o măciucă

lungă și groasă, alta aici, sub mâna mea, în relief. E o foarte excitantă combinație de senzații!

Sediul imaginației mele, care până acum se aflase pe undeva prin creier, a migrat brusc: iată-l în partea de jos a pântecelui, între coapse, între fese. O furtună într-un chilot... Încep să îmi pipăi sexul, să îmi frec fofeaza... Mă zvârcolesc pe fotoliu, în timp ce tu continui să gâdili tot ce îți iese în cale, intri și ieși, te plimbi la întâmplare pe rotunjimile și punctele mele de primire.

Dacă mi-aș da jos chilotul? Gata, am ridicat fesele și l-am tras cu o mână, în timp ce cealaltă era în continuare în plin extaz pe scula ta, pe care o sculptează milimetru cu milimetru. Ah! Nu aș fi crezut niciodată că această catifea prăfuită a fotoliului îmi va încinge în halul ăsta fundul! Am posteriorul gol și pisicuța deschisă pe o stofă înțepătoare, puțin cam aspră, iar chestia asta mă excită la culme. Mi-ar plăcea să mă reguleze o sculă acoperită cu un prezervativ din piele de fotoliu. Ar fi demențial. Numai la gândul ăsta simt că mă inflamez toată, sânii, pântecele, fundul... Tot ceea ce îmi înconjoară, protejează, definește fanta, tot ceea ce o populează participă la această inflamare, toate se umplu de sevă; parcă am plumb în perineu și un fel de greutate urgentă și voluptuoasă peste tot... Când îți spun că acolo s-a mutat imaginația mea cu totul!

Clitorisul meu e debordant, fofeaza mea te visează, visează la măciuca ta... Grăsana asta de pe ecran e regulată după bunul ei plac, iar eu mă simt pustiită toată!

Mă aplec la urechea ta pentru a-ți mărturisi încurcătura în care mă aflu și tu mă inviți fără urmă de jenă:

– Vino în brațele mele!

Propunerea mi-a tăiat răsuflarea. Nu aș îndrăzni niciodată! Și, refuzându-ți cererea cu un clătinat din cap care se dorea indignat, arunc și o privire furișă în jur. Pe rândul nostru nu e nimeni, doar la capăt tipul care s-a lipit de mine adineauri. În fața noastră cinci sau șase spectatori, vizibil pasionați de film, dar... dacă se întorceau?

Ai insistat, mi-ai pus o mână pe gât pentru a mă atrage spre tine, iar eu am încercat să îți rezist. Vei folosi forța, cum mai faci uneori? Nu, e prea riscant. Încerci mai curând o acțiune psihologică: mâna ta mă abandonează și eu o urmăresc fascinată din priviri. Ce vei face? Să mă ia naiba, dar execuți un adevărat număr de striptease! Cu două degete delicate apuci culisa fermoarului și, cu o încetineală diabolică, o tragi în jos, tot mai jos...

În fața noastră, pe perete, tipul muncește în continuare, ba chiar i-a vârât un deget în fund, iar chestia asta a făcut-o să cânte... Lângă mine, în semiîntuneric, țâșnește măciuca ta, scandalos de deschisă la culoare pe veșmintele tale închise. Arunc o privire rapidă spre cei așezați câteva scaune mai în față, dar tu pari a-i ignora total. Îmi faci onorurile vergelei tale, cu gesturi ispititoare și înnebunitor de persuasive. O decapotezi încetișor, o strângi de la bază pentru a mi-o arăta în toată rigiditatea și anvergura ei, de parcă te-ai întoarce

spre mine, şi-ai arăta-o cu degetul, iar eu îmi pierd capul, prinsă între această partidă gigantică ce îşi continuă zgâlţâiala pe ecran şi care mă face să salivez de mai bine de un sfert de oră şi ceea ce îmi oferi tu, atât de aproape de mine, de ispititor, de tangibil...

Corpul meu capitulează înainte să îi dau eu în mod conştient permisiunea. Iată-l cum se ridică precaut. Încerc să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, cât mai puţine mişcări, distanţa care ne separă mi se pare uriaşă... Sunt aproape în picioare în faţa ta, deasupra ta. Trebuie să ochesc bine, să nu te ratez. În faţa noastră nu se mişcă nimeni. Nu îndrăznesc să mă uit la cel aflat la capătul rândului. Încet, încet, mă aşez, tu mă ghidezi din talie. Din fericire, aveam o fustă largă pe care te-ai priceput foarte bine să o neutralizezi ridicându-i poalele din spate. Continui să cobor spre tine. Pe când acostarea? Nu m-am aşezat niciodată cu atâta prudenţă, am senzaţia că torn un film, da, şi eu, dar unul filmat cu încetinitorul. Gata, te simt, te ating! Te apeşi uşor între fesele mele, derapezi puţin, şi apoi te înghit repede, foarte repede. Calea era trasată, dar, orice ar fi, a fost o manevră frumoasă!

Eşti deja pe orbită, şi exact aşa cum se cuvine. Ura! Frumoasă împuşcătură! Sunt înnebunită de bucurie, aş vrea să fug, să galopez peste tine, dar inima îmi bate foarte repede, mi-e o teamă stupidă şi teribilă ca nu cumva să atrag atenţia...

Am renunţat la un du-te-vino febril, la o cavalcadă fantastică, deşi acţiunea care se desfăşoară sub ochii

mei mă incită cu ritmul ei tot mai precipitat. Instalatorul e pe cale să rezolve în stilul lui un blestemat de robinet, se dezlănţuie cu fanatism în conducta clientei lui; le invidiez libertatea de mişcare, eu, cea care sunt trasă în ţeapă până la capătul vergelei tale, nu am suficientă îndrăzneală pentru a mă mişca măcar puţin, urcând şi coborând iar, măsurându-ţi lungimea măciucii cu o fofează în extaz. Mâna ta care mă zguduie deasupra sculei sfârşeşte prin a mă bulversa, Doamne, Dumnezeule, ce am să fac? Trebuie să juisez, chiar trebuie, iar eu sunt complet paralizată...

În pântecele meu e un adevărat suspans: anticipez semnalul, sunt încinsă, încordată, toată carnea e în aşteptare înaintea cavalcadei eliberatoare, iar aşteptarea se prelungeşte parcă la infinit.

Sunt în continuare încremenită, dar încep să simt că, încetul cu încetul, sunt trecută cu vederea, acolo, în străfunduri, lucrurile încep să se întâmple fără mine. Fofeaza mea se pregăteşte să te strângă, te-a dorit prea mult, a sperat prea mult la tine ca să se lipsească de tine taman acum, din cauza unei fraiere ca mine, care nu mai este în stare de nimic. Se zbate, aspiră, respiră, palpită, te înghite...

Voi juisa mulţumită ţie, mulţumită grosimii, forţei şi puterii tale, încremenită de spaimă, şi simt dinainte că bucuria mea va fi tristă şi frustrantă, ca şi cum aş fi mâncat ceva bun fără să mestec, fără să degust, pur şi simplu l-aş fi înghiţit cu totul.

Și tristețea asta mi se părea atât de absurdă, iar sacrificiul acesta așa de prostesc, încât am cedat brusc bucuriei mele de animal îndrăgostit, într-un rut turbat, cu crupa furioasă. Iată-mă! Iată-mă! Și încep să te storc cu toată vigoarea coapselor mele prea multă vreme crispate, a pulpelor mele prea multă vreme imobile, a bazinului meu în care colcăie o lavă încinsă...

Ia-mă, ia-mă, ajung în galop, ce bine e să alergi așa, să zbori așa, să plutesc asupra ta fără a te pierde nici măcar o fracțiune de secundă. E un număr arhirodat, imposibil de ratat, fantastic... E o șarjă eroică și, în punctul culminant, o descărcare nu mai puțin eroică...

Sunt încă o dată împietrită, dar acum de extaz, și rămân așa, tremurând, halucinând câteva clipe, doar cât să văd că tipa de pe ecran își aranjează danteluțele și, mult mai jos, privirea îmi cade exact asupra ochilor tipului din față care a întors capul din cauza zgomotului cursei mele și nu a pierdut nimic din spectacol. Ei, și? A plătit să vadă o fată care se regulează la trei metri distanță pe ecran și în locul ei m-a văzut pe mine în întuneric? Îi indic cu degetul că acțiunea se petrece pe ecran și se întoarce, cu regret. Nu-mi mai pasă, o fac și eu pe nerușinata, dar mi-ar plăcea să plecăm înainte de sfârșitul filmului, pentru că nu știu sigur dacă voi avea curajul să înfrunt aceste priviri la lumina zilei.

Cedezi rugăminții mele și iată-ne în picioare, îmbrăcați cum se cuvine, corect, deși încă puțin agitați. Când ajung aproape de tipul de la capătul rândului, se dă la o parte pentru a mă lăsa să trec, mai curtenitor decât

prima dată, lucru cu atât mai de neînțeles cu cât îmi aruncă în trecere un „curvă!" printre dinți. Dar mă răsucesc pe călcâie și îl trimit la dracu'.

Dialogul acesta scurt a reușit să îmi risipească ultima urmă de jenă și am ieșit în stradă, alături de tine, cu zâmbetul pe buze. Viața e frumoasă, sub fustă îmi joacă soarele, am chef să râd, să țopăi, să cânt...

Cade o ploicică ușoară și călduță, trotuarul strălucește, lumina și zgomotele mi se par inedite, aerul orașului pare dintr-odată atât de ușor! Cred că te iubesc pentru bucuria pe care mi-ai oferit-o, dar și pentru toate celelalte, dar nu e cazul să ți-o spun. Trebuie să mă prefac că nu observ nimic, trebuie să mimez prostia și ignoranța, și mai ales nu e cazul să interpretez un banal chef de a cânta într-un oraș ploios drept un simptom al fericirii...

M-ai luat de braț și, în fața unei vitrine unde zăbovisem, mi-ai șoptit în felul acela strengăresc care îți este caracteristic:

– Sunt încă excitat!

Confidența m-a amuzat și m-a mișcat puțin. E drept, adineauri am fost puțin egoistă. Ce aș putea face pentru tine aici, în plină zi, în mijlocul străzii, departe de întunericul care ne asigura dacă nu invizibilitatea, măcar o formă de anonimat?

Nu mi-ai dat răgazul să-mi pun prea multe întrebări, m-ai împins brusc după o ușă și te-ai lipit strâns de mine.

– Simți erecția?, dar eu am fugit râzând, cu țipete care simulau spaima.

Urmărirea a fost homerică: din colțul străzii, la cabina telefonică și aleea întunecată ți-am scăpat printre degete, dar tu m-ai tot ajuns din urmă, m-ai prins, te-ai lipit de mine, m-ai sărutat pe gât, m-ai pipăit.

– Dar nu ți-ai mai pus chiloții!

Descoperirea te galvanizează, acum mă pipăi fără rușine pe sub fustă.

– Ajutor! Ăsta e viol! Încetează! Dacă trece cineva?

Dar oamenii grăbiți, indiferenți, acaparați de grijile lor depășesc imobilul în care mă zbat și aud zgomotele pașilor lor care se depărtează.

Sfârșesc prin a intra în joc. Lupta e strânsă, nu, n-ai să mă ai! Evadez din brațele tale, fug în stradă și, fără să-mi dau seama, intru în primul magazin, iar tu mă urmezi îndeaproape. Respir sacadat, sfâșiată între panică și un râs nebun. O fată, ocupată să dea agrafe colegei ei care refăcea în genunchi vitrina, ne-a salutat intrarea valvârtej cu un vag semn din cap și un „Vă las să vă uitați", care spunea multe despre marele ei chef de a ne servi.

Asta nu ne-a deranjat deloc. Mă îndrept spre raionul de rochii și tu mă urmezi, cu privirea aprinsă. Întind o mână moale pentru a analiza un model, mă prinzi de talie, mă obligi să ocolesc raftul pentru a ieși din raza vizuală a vânzătoarei. La adăpostul acesta din cârpe începi să o faci pe exhibiționistul, oferindu-ți

luxul unor comentarii cu atât mai savuroase, cu cât eram singura care le înțelegea:

– Uită-te la asta, sugerezi tu. Îți place? Crezi că îți vine bine? Ce zici? Și îmi arăți o sculă groasă, erectă, care iese impudic din pantalonii tăi. Îți place culoarea? Forma?

Uneori, umorul tău mă derutează. Mă uit în jur, probabil sunt caraghioasă, pentru că zâmbești, te implor să fii rezonabil, și te întreb din priviri

– Dacă vine fata? Dacă intră o altă clientă?, dar e clar că ție nu îți pasă și îți continui monologul cu o siguranță de sine are depășește orice așteptare:

– E destul de mare pentru tine, nu? Vrei să o încerci? și te masturbezi în fața mea, șugubăț, absolut încântat de glumă.

Vocea vânzătoarei care răsună de la celălalt capăt al magazinului m-a făcut să pufnesc în ciuda voinței mele:

– Da, dacă doriți, puteți să o probați. Cabina e în spate, pe dreapta!

Ah, nu ai așteptat să ți se spună de două ori. Mă târăști de mână, mă tragi, mă împingi și tragi după noi perdeaua (mai curând subțire) a acestei cabine strâmte. Nu ți se pare că uneori exagerezi? Ah, ba da, chiar asta vrei! Cu tine mă pot aștepta chiar la orice!

Cum eram pe punctul de a protesta, mi-ai impus tăcerea cu un gest imperios și mi-ai arătat obiectul cu un deget poruncitor:

– Suge-mi-o!

Când vă spun că tipul ăsta e nebun! Iar eu, și mai nebună decât el, mă execut fără a crâcni.

Aproape instinctiv, m-am așezat pe un mic taburet pe care de obicei se puneau hainele, iar tu, în picioare în fața mea, te-ai cambrat puțin, pregătindu-te fără umbră de îngrijorare pentru o felație cvasipitorească. Ți-am luat-o în gură docilă, dar îngrijorată, cu urechile ciulite, cu un gest avar.

Ți se pare că nu mă mișc suficient, și iată că începi să te miști amplu în mine, mergi prea departe, ai să mă faci să vomit. Mi-a scăpat un fel de râgâit, un fel de prevestire a sentimentului de greață, iar vânzătoarea trebuie să fi crezut că e vorba despre o exclamație oarecare.

– E bună?, se interesă ea politicoasă din dreptul vitrinei. Și te-am auzit răspunzând cu o voce foarte limpede, fermă:

– Da, poate ceva cam scurtă.

A început un dialog suprarealist, care m-a făcut să regret sincer că nu puteam nici râde, nici vorbi cu gura plină. Ea: Știți, anul ăsta se poartă scurt! Tu: Personal, prefer mai lung! Mai lung și mai ajustat! Ea: Da, trebuie să se muleze. Anul acesta a revenit tendința sexy! Tu: Da, și asta. Dar e prea scurtă și nu îndeajuns de sexy! Aici te fulger din priviri, dar tu te amuzi prea mult; există în ochii tăi o scânteiere de maliției care sfârșește prin a mă înmuia. Mă străduiesc să fiu cât mai eficientă în cel mai scurt timp posibil; dar s-ar spune că tu te străduiai intenționat pentru a rezista cât mai mult și a prelungi farsa.

După câteva minute, vânzătoarea, intrigată poate de tăcerea noastră, a revenit:

– Ce model aveți?

– Ceva amplu, ai răspuns, fără cea mai mică urmă de modestie. Ea: Negru? Tu: Nu, culoarea pielii! Ea, vag gânditoare: Dar nu văd... Tu, cu voce scăzută: Mai bine...

Încep să mă îngrijorez: dacă vine încoace, ne-am ars. Renunț, te las, mi-e prea teamă. Dar tu nici nu vrei să auzi. Trupul tău mătăhălos în fața perdelei îmi barează calea, îmi interzici să fug, ba chiar mă obligi să mă întorc, mă apleci împotriva voinței mele, mă lupt zadarnic cu puținele mele puteri și mi-o bagi atât de repede, cu o lovitură de ciocan atât de puternică, încât am fost cât pe ce să țip.

Explici vânzătoarei cu voce tare:

– Putem încerca și altceva?

– Dar vă rog!, răspunde ea, și, cu această binecuvântare, începi să mă pompezi ca un apucat. Doamne! În ce hal ai să mă aduci, zăpăcitule!? Sunt sigură că perdeaua se mișcă de parcă e suflată de o furtună! Grăbește-te, grăbește-te să mi-o tragi și hai s-o ștergem de aici! Vergeaua ta are ceva imperios, torid, și în ciuda îngrijorării mele mă surprind încingându-mă, iar pe sub pleoapele mele strânse încep să ruleze imaginile care m-au tulburat adineauri, la cinematograf. Uit de magazin și de vânzătoare, te uit chiar și pe tine, nenorocit mizerabil. Sunt într-o bucătărie cu un instalator cinstit năucit de norocul lui, care mă regulează cu o

delicioasă și groasă țeavă și simt că în curând mă va trimite în raiul instalațiilor, al canalizărilor explodate, cu țevi de toate diametrele, tuburi, robinete și ventuze...

Lustruiește-mă, bunele instalator, fă-mă să lucesc, dă-mi peria, vine, gata, asta e, am scos cepul...

Cred că de data asta am vibrat la unison. Mă ridic, mă netezesc, mă destind, uimită că nu ești în salopeta de muncitor care m-a încins adineauri. Te aranjezi și tu, vizibil mulțumit, respirând sacadat, zâmbind dulce.

Trecând prin fața vânzătoarei, spre ieșire, nu te-ai putut, firește, abține:

– Nu, hotărât nu; nu am ales nimic; vom reveni!

– La dispoziția dumneavoastră, domnule, doamnă! La revedere! a răspuns ea, întinzând o agrafă colegei.

Mică vânzătoare leneșă și impasibilă, tu ești cea care, fără să știe, a avut ultimul cuvânt. Căci, evident, situația nu a fost lipsită de picanterie!...

10

Ai sfârșit, evident, prin a-mi propune și, evident, am sfârșit prin a accepta... Cunoscându-ți temperamentul atât de deschis la tot felul de experimente, curios, dărâmător de bariere și tabuuri, mai că mă întrebam cum de nu mi-ai propus mai devreme. Mai ales că, privilegiat mai întâi de o imaginație ardentă, erai cu atât mai norocos că mă ivisem eu în calea ta, o persoană atât de înțelegătoare și mai ales îndrăgostită și gata la orice; da, erai cu adevărat privilegiat de o șansă insolentă care știa atât să te înconjoare de relații comode, să creeze în momentele dorite situațiile cele mai propice pentru realizarea dorințelor tale...

Când mi-ai povestit că te-ai întâlnit în ajun cu un fost coleg foarte dotat pentru comerț care avea acum un profitabil „club de întâlniri", m-am cutremurat la vederea lucirii aparte din pupilele tale galbene. Ceva din mine începuse să ghicească, ceva care te cunoștea foarte bine și care te iubea mult. Nu ți-ai dat nici măcar

osteneala de a-mi explica, de a-mi cere. Nu a fost nevoie să îți alegi cuvintele, nu te-ai ostenit să precizezi prea multe. În același timp cu consimțământul meu, ți-am făcut cadou și această comprehensiune aproape magică pe care o manifestam față de lucrurile care te interesau. Nu am spus nici „Ce!", nici „Cum!", nici „De ce?". Nu am exclamat, nu am țipat, nu m-am indignat. Am întrebat doar „Când și unde?", cu speranța unei singure recompense, aceea a privirii tale inteligente și surprinse, dar vag admirative, care s-a fixat asupra mea, care știam deja, care acceptasem deja, și care îți ofeream, împreună cu docilitatea mea absolută, simplitatea, ca o garanție absolută a iubirii mele...

Totul a fost prevăzut, ai organizat totul cu complicitatea ironică a amicului tău, proxenetul. M-ai dus să vizitez apartamentul – cochet, foarte aranjat – unde mă voi întoarce peste câteva ceasuri împreună cu clientul meu. Mi-ai arătat o cămăruță ascunsă de unde vei asista la episodul nostru. Încercai să te arăți liniștitor, solid: Vezi, aici voi fi! La cea mai mică alertă sar în ajutorul tău!

Paradoxal, gentilețea și amabilitatea ta m-au îngrijorat brusc. Era adevărat, dacă dădeam peste un nebun, peste un sărit de pe fix? Oare ce înțelegeai prin „cea mai mică alertă?" Ce era pentru tine normal și ce era alarmant, dat fiind că din partea ta am suferit deja cele mai diabolice invenții?

Din tăcerea mea dubitativă mi-ai înțeles angoasele și ai adăugat:

– De altfel, nu riști nimic, nu e vorba de un fitecine. E un mare nume în lumea medicală, un șef de clinică, ceva de genul ăsta... ai încercat s-o faci pe tandrul, dar, pentru prima oară, fără niciun succes.

M-am sustras îmbrățișării tale cu o vagă nevoie de a plânge, cu o neașteptată ranchiună dureroasă. Lasă-mă, îmi iei rujul! Tipul m-a cumpărat gata machiată, nu e nevoie să strici bunătate de marfă!, și m-am depărtat cu un pas ușor și cu inima grea.

Mă aștepta la restaurant cum a fost convenit. Nu știu după ce m-a recunoscut, dar când taxiul meu a oprit, el era deja acolo pentru a deschide portiera. O bilă albă pentru el. S-a prezentat foarte curtenitor, m-a luat de braț și m-a condus la masă. Deși nu m-a privit prea mult, a știut să mă facă să înțeleg că nu îl dezamăgisem. Era înalt, elegant, foarte în largul lui, nu era nici măcar bătrân, urât sau chel. Avea ceva cald în gesturi, ceva molatic în mers, ceva grav în ochi. Avea cam cincizeci de ani, dar era foarte prezentabil, seducător chiar.

Teama mi-a revenit. Un tip ca el, cu situația lui, trebuie să fi avut o sumedenie de femei cumsecade la picioare. De ce avea nevoie să își plătească o curvă? Era îngrijorător, bizar... Unde se ascunde buba? Vreo nevroză, vreo chestie imposibilă pe care nu îndrăznea să o mărturisească nimănui în afara unei profesioniste avertizate care putea asculta și înțelege totul, totul. Dar EU nu eram o profesionistă pusă în temă!

Am început să le rumeg pe toate în mare viteză, sorbindu-mi aperitivul, încercând să găsesc în alcool curajul necesar pentru a striga „Stop! Oprim totul! Nu sunt la înălțimea exigențelor!" Dar el continua să vorbească foarte calm, de parcă ne-am fi cunoscut de-o viață, fixându-mă cu o privire brună, care vorbea în felul ei și părea a întreba: „Ce nu merge? Nu îți sunt pe plac?" Mi s-a părut amabil din partea acestor ochi să pună o asemenea întrebare și mi-am asortat gratitudinea cu o dușcă zdravănă de Kir Royal. Am găsit puterea de a zâmbi, am mai sorbit o gură, mi-am regăsit siguranța. În cinstea ta, bătrâne, și pentru ineditul acestei situații!

În filmele de duminică seara (dramă socială și psihologică pentru adulți și adolescenți), în piesele care o fac pe Margot să plângă, în romanele de doi bani (o întreagă lume de evadat), o eroină înlăcrimată, pradă unei diabolice probe a veritații, își frânge mâinile mărturisind:

– Frumosul și nobilul meu iubit, nu sunt demnă de iubirea ta: nu am lucrat niciodată în atelierul din orașul vecin, ci acolo fac trotuarul de la cincisprezece ani! Cât despre mine, mă aflam în fața unui necunoscut și-mi stătea pe limbă să îi mărturisesc: Veți fi cumplit de dezamăgit, dar nu sunt o curvă!

Absurditatea are ceva amețitor. La fel și alcoolul. Nu îmi rămânea decât să beau până uitam de mine, și am băut.

Din fericire, alcoolul nu m-a făcut să îmi pierd frânele. Nu aș fi vrut, după rezerva mea de la început,

să bat câmpii aiurea. Tipul ăsta era gata să plătească o sumă importantă (vanitatea mea era adăpată cu o licoare la fel de tulburătoare precum șampania) pentru a petrece seara cu o fată „interesantă" și eram dispusă să fac multe pentru a merita adjectivul. Chiar dacă la început ar fi putut fi tentat să mă considere o tâmpită, nu se punea problema să mă creadă, vreo secundă, isterică! Deși nici nu mi-am făcut bine debutul în branșă, deja gândeam ca o profesionistă. Pe scurt, m-am descurcat și am fost „interesantă", ba chiar încântătoare și pe alocuri sclipitoare.

Conversația a atins foarte multe teme și m-am surprins pe mine însămi fiind foarte încântată. Totuși, interlocutorul meu s-a menținut, într-un mod destul de ciudat, într-o corectitudine dincolo de orice suspiciune. Nici cel mai mic echivoc, nici cel mai mic cuvânt, nici cea mai mică privire care m-ar fi putut duce cu gândul la ceea ce va urma. Politețe și stil, însă fără rigiditate (și îți jur că, acest cuvânt nu mă făcea deloc să zâmbesc), cu câteva complimente discrete manifestate printr-o privire mai insistentă uneori, aprobatoare, și modul în care spunea „Bineînțeles!", ca și cum deja s-ar fi gândit la asta, ca și cum ar fi sedus de faptul că eu m-am gândit la același lucru și o spun și eu, în felul meu...

La întoarcere, în mașină, mi-a vorbit despre meseria lui. Era obstetrician. Nu știu de ce, dezvăluirea m-a tulburat. Îi priveam pe furiș mâinile, mâini care au umblat

prin atâtea abdomene de femeie, mâini care au adus ușurare, au contribuit la nașteri, dar au și torturat.

– Mi s-a spus că aveți copii?

S-a întors spre mine pentru a pune întrebarea și, cum i-am răspuns afirmativ, a continuat: Nașterile au decurs ușor? Discuția lua alura unui chestionar medical. Fără a-mi arăta surpriza (eram pe cale de a-mi face în gând curaj: „Draga mea, te poți aștepta la orice..."), am clătinat din cap: Da, aproape...

– Natural... Cuvântul m-a făcut să tresar. Cum venea asta, „natural"? Era atât de natural, de evident, de sigur că nașterile trebuie să decurgă bine? Optimismul lui m-a dezamăgit puțin, iar entuziasmul meu feminist s-a lansat într-o lungă tiradă indignată: oricât de obstetrician era, avea punctul de vedere al unui bărbat, unul dintre aceste puncte de vedere de rea-credință, oarbe, care negau traumatismele și suferințele femeilor!

M-a ascultat până la capăt, a zâmbit și s-a corectat cu blândețe: Nu, prin „natural" voiam să spun pe cale naturală. Și era o întrebare, adică vă întrebam dacă ați născut prin ceea ce încă se numește „pe jos"!

– Ah, da, pe cale naturală! Am început să îmi pun serios întrebări. Doar nu avea de gând să îmi facă un consult!

– Vedeți, reluă el, părerile dumneavoastră coincid întru totul cu ale mele. Nu se poate nega faptul că femeile suferă. Iar un obstetrician nu poate fi doar un mecanic, el trebuie să își pună întrebări asupra acestei suferințe, să știe să o studieze, să o cuantifice, tocmai

pentru a o combate mai bine. Aparatele pe care le avem, monitorizarea, de pildă, nu ne dă decât o idee vagă despre durere. Până acum nu avem un instrument în măsură să analizeze angoasa care apare dintr-o situație atât de specială cum este o naștere. De ani de zile urmăresc din perspectivă filozofică acest fenomen aparte în cadrul căruia lehuza, în clipa în care dă naștere vieții, are sentimentul că își pierde propria ei viață. Încerc să definesc, sub diferite aspecte, dimensiunile care alcătuiesc acest stres. Din nefericire, nu sunt eu însumi femeie, după cum bine ați observat adineauri; nu am nicio șansă să trăiesc eu însumi, personal și în totalitate această experiență. Ceea ce nu mă împiedică să mă... „plasez în context" din când în când. Și pentru asta am nevoie de ajutorul cuiva absolut deschis, care consimte la modul absolut la tot felul de... fantezii!

Și-a punctat expunerea cu o privire care m-a găsit impasibilă. Frumoasă victorie asupra mea însămi căci nu e greu de înțeles că deja spaima începuse să pună stăpânire pe mine.

L-am ghidat, printre străduțe lăturalnice, spre un cartier liniștit. S-a oprit în fața imobilului în care mă așteptai și tu, undeva, în umbră. Am ridicat mașinal privirea spre terasa apartamentului. Firește, toate luminile erau stinse. Dacă nu erai acolo? Și dacă tipul ăsta, în ciuda aspectului pașnic, e vreun nebun?

M-am încins cu supoziții care mai de care mai tulburătoare când doctorul meu a scos din portbagaj o valiză. O valiză... Și nu era deloc o gentuță, te rog să

mă crezi! Era chiar o valiză! Sper că nu a înnebunit și nu are de gând să își petreacă vacanțele aici! Am fost închiriată pentru o noapte, o singură noapte! Totuși, nu cred că în ditamai geanta își cară pijamaua!

Îmi surprinde privirea și răspunde destul de laconic: „Doar câteva accesorii...", apoi m-a apucat de cot și ne-am înfundat pe alee. Am gâtul uscat și încerc să îmi alung anxietatea prin formule sărăcuțe pe care mi le murmur fără convingere. Aventură mi-a trebuit! Lucrurile riscă s-o ia razna!

În ascensor, îmi aud inima bubuind. Oare o aude? Nici măcar nu mai îndrăznesc să ridic privirea la el. Iată ușa. Cât ai clipi din ochi suntem în cameră.

Mă ocup rapid de o groază de lucruri inutile, câteva lămpi de aprins, o floare de îndreptat, o pernuță de pe un fotoliu de întors. Îmi interzic să mă gândesc, inspir adânc pentru a-mi potoli sarabanda care îmi bubuie în piept. Încă puțin, doctore, și voi ajunge să practic respirația nașterii fără durere, vei avea subiectul pe viu...

Bun, nu vreau să dau înapoi. Să dau înapoi doar pentru a sări mai bine. Oare tipul are de gând să mă încalece? Dacă vrea să mă încalece, chiar banal, chiar vulgar, fă, Doamne, să sară mai repede pe mine!

Absurditatea acestei rugi, fie ea și dictată de panică, mă face să îmi vin puțin în fire. Umorul își reintră în drepturi, cred că da, am chef de râs, numai că va fi un râs nervos. Îi propun:

– Vrei să bei ceva?

– Mai întâi să îți explic, îmi răspunde el aparent calm, stăpân pe el, lucru care nu mă liniștește deloc (s-au văzut cazuri de demență rece). Vom face o punere în scenă. Vom recrea condițiile unei nașteri. Tu vei fi moașa sau obstetricianul, nu contează, oricum, echipa medicală. Îți cer doar să fii credibilă, cred că pot avea încredere în tine...

Nici măcar nu mai am cuvinte ca să îmi comentez năuceala în forul meu lăuntric. Îmi concentrez toată voința încercând să par de marmură și să îmi golesc privirea de orice expresie. Mă scrutează îndeaproape, mă tem să nu vadă în pupilele mele semne de întrebare mari cât niște case...

Dar nu mă scrutează, se grăbește să își deschidă valiza. Scoate o întreagă aparatură cu aspect ortopedic, pe care lipsa mea de simț tehnic nu îmi permite să o identific imediat. Apoi, când îl văd aranjându-și tuburile metalice, cleștii și brățările din piele pe masa mare din sticlă fumurie din colțul salonului, memoria îmi revine: scările! Scările pe care le fixează de o parte și de alta a mesei de sticlă, transformând-o astfel în masă ginecologică!

Sper din suflet că din cotlonul tău vezi și auzi totul! Dacă nu aș fi siderată, m-aș amuza copios! Aranjezi o întâlnire pentru a vedea cum e trasă în țeapă femeia ta, pentru a te holba cum un client plin de bani și care nu se zgârcește deloc asupra calității prestațiilor furnizate, îi face toate porcăriile, și iată-te proiectat în culisele unei maternități! Ce bine ți-a mai

picat! Mă și vedeai în corset sau în chiloți din piele, cu benzi din piele peste tot, sau poate zăvorâtă cu o teribilă centură de castitate, răschirată între lanțuri, mascată, înmănușată, cauciucată... Ei bine, uită-te bine cu ce aduc acum: îmi trag peste cap bluza albă pe care mi-a întins-o, și nici măcar nu mi-a cerut să mă dezbrac pe dedesubt! Eu am fost cea care, pentru a mă simți mai în largul meu, mi-am scos rochia, dar nici nu cred că și-a dat seama! Avem toate motivele să ne simțim vexați, nu?

Acum, îmi face onorurile valizei. „Ai tot ce îți trebuie aici."

Mă aplec asupra conținutului și efectiv inventariez cu un ochi rapid compresele, diversele flacoane cu dezinfectant, mănușile sterile de unică folosință, un stetoscop, pe scurt, o panoplie cât se poate de potrivită. Am senzația că am redevenit copil și mă pregătesc să mă joc „de-a doctorul", cu mențiunea că aceste jocuri ale copilăriei aveau întotdeauna ceva sordid și degenerau invariabil în „atinge pișătoarea", pe când astăzi o făceam pe curva cu un domn care, pentru moment, nu avea absolut nimic lubric! Din ciudățeniile vieții!...

În valiza lui există și un fel cămașă de spital, fără nasturi, pe care o desface și o pune pe marginea unui fotoliu, o pânză cerată albă și un lighean. Ezit puțin, apoi mă lansez în acțiune animată de ceea ce aș putea numi energia disperării. Înainte! Nu trebuie decât să știu să inventez! Mă gândesc că bărbatul ăsta așteaptă

de la mine puțină imaginație, o anumită facultate de adaptare și un talent de actriță convinsă de rolul ei!

Sub privirea lui aprobatoare, am început să aranjez masa: pânza cerată întinsă pe jumătate de masă, până la ligheanul pus jos, dedesubt. De blocul operator apropii un gheridon pe care îl debarasez de bibelouri, și aranjez pe el sticluțele și cutiile din valiză; sub un enorm pachet de vată descopăr o pereche de sandale Scholl, aceste încălțări din lemn așa de îndrăgite de moașe. De mi-ar veni! Adio, tocuri ascuțite, intru din cap până-n picioare în pielea personajului... O foarfecă în buzunarul de la piept și gata, tușa finală a costumului meu de scenă. M-am întors spre el, vizibil disponibilă: iată-mă, a ta sunt, când dorești...

Urmarea operațiunilor plutește în continuare în mister, dar asta are darul de a-mi atenua tracul. Clientul meu, foarte în largul lui, s-a așezat pe canapea. „Îmi ofereai ceva de băut? a spus zâmbind. Ți-aș cere o cafea fierbinte și foarte tare, pentru a declanșa procesul..." Și a adăugat, pe un ton de confidență: „Mă abțin de când am aflat că urmează să ne întâlnim!"

În capul meu zuruie niște zgomote metalice, ca o mașină de jocuri în căutarea jack-pot-ului. Nu vreau să înțeleg, mașinăria se învârte, se învârte cu viteză, sună, cântă, zuruie...

Întâlnirea a fost fixată acum trei zile. Ce a vrut să spună prin „mă abțin"? Arunc o privire spre ușa observatorului tău, o privire întrebătoare. Cum ți se pare?

Dar ușa rămâne neclintită, e clar că nu știe nici ea mai multe decât mine. O cafea fierbinte!

Mă îndrept spre bucătărie și acolo am o străfulgerare, o lumină sordidă pune încetul cu încetul stăpânire pe mine. Bingo! Ura, bingo! M-am prins de planul nebunului de alături! Ce zice el, filozofie! Nicio marcă de cafea nu mi s-a părut vreodată mai întunecată. Asemenea unei doamne Irma dezolate și tragice, mă aplec asupra cești și îmi văd în ea destinul, cu un ochi înecat. Te-ai prins, javră mizerabilă cu ochiul lipit de vizorul tău infam, că tipul ăsta a cerut o curvă intelectuală, o fată „interesantă" ca să i se cace în palme? Realizezi că m-am îmbrăcat, coafat, machiat, pomădat ca să ascult divagațiile unui energumen mai mult bolnav decât doctor, care se abține să se cace de șaptezeci și două de ore pentru ca eu să pot recolta în palme rodul sacrificiului lui? Pentru o primă încercare, e perfect reușită, ce mai! Crezi că ai să te exciți când vei asista, în chicineta ta, la comedia asta sinistră? Ah! Mai bine m-aș fi dus la agățat la un colț sordid de stradă! Aș fi ieșit la agățat ca o curvă cinstit, cu un picior sprijinit de perete, aș fi ales un tip oarecare, un muncitor de pe șantier sau chiar un arab, de ce nu! M-ar fi urmat pe scara sordidă, într-o cameră sinistră, și-ar fi spălat scula într-un bideu îngălbenit, iar eu i-aș fi făcut un număr clasic, în timp ce tu te-ai fi holbat de după perdea, zgâlțâindu-ți manivela! Nu ar fi fost mai bine așa?

Curvă de lux! Zi-mi și tu ceva de o plăcere, de o invenție! Eu, care îmi închipuiam că e suficient să îl citez pe Baudelaire desfăcând picioarele, câtă naivitate!

Scot cănile, zahărul, cafeaua, vitejia și dezgustul meu... Și căutând-o pe cea dintâi în acesta din urmă, o iau hotărâtă spre salon.

Însărcinata mea se dezbrăcase, își pusese cămașa de operație, doar scula se profila pe dedesubt... Ține-te bine, spionule, în vizuina ta de voaior, ceea ce va urma te va proiecta în incoerent...

– Dacă vrei să te instalezi... I-am arătat masa cu degetul. S-a supus fără să facă mofturi, încântat de autoritatea mea. „Nu, încă nu scărițele. Nu am ajuns încă acolo. Mai întâi bea." I-am întins o cană aburindă și am înghesuit în spatele lui, pentru a-l sprijini, toate pernuțele din încăpere. „Bea-o repede, așa fierbinte cum e."

În timp ce se executa, am dispărut în baie. Ah! Dragule, chinurile tale nu s-au sfârșit! Aparții probabil unei categorii de ano-sado-maso, dar o să-ți placă ce am să-ți fac, ai să vezi!

Am găsit fără greutate ceea ce căutam, o pară pentru spălături vaginale, presupun că ocupanta apartamentului era o femelă, dar ce mai conta acum?! Oare clientul meu nu nutrea ambiția de a-și schimba sexul, fie și preț de-o fantezie? Apoi am găsit un aparat nostim de ras, auriu, și un pămătuf de mătase, care trebuie să fi cunoscut foarte bine intimitatea proprietarei lor. Simpatic aparat de ras, adorabil pămătuf, în mod sigur

îți voi depăși așteptările... Uite și un săpun și un lighenaș, gata, e perfect.

În sala de nașteri am instalat viitoarea mamă. Cu picioarele desfăcute pe scărițe, în poziție ginecologică. Evident, la început mi s-a părut caraghios, dar m-am obișnuit repede. „Nu te mișca, am să te bărbieresc!"

Aha! La asta nu se aștepta! Precedentele animatoare care au jucat acest rol nu s-au gândit în mod sigur și la asta. Îl simt ușor reticent. E lesne de imaginat că poate e însurat, iar mâine îi va fi greu să îi explice nevestei de ce puțulica și ouțele lui sunt complet chele.

Nu a avut vreme să se gândească prea mult, eu îi săpuneam deja cu un gest autoritar testiculele și zona pubiană. În treacăt fie spus, doamnă dragă, aveți niște labii foarte frumoase și un clitoris de toată nostimada. Și săpunesc iar, bărbieresc din nou, iar clitorisul ăsta capătă o anvergură la care nu mă așteptam. Ia te uită! Se mai și excită uneori! Ce bine! O sculă tare e mai ușor de manevrat decât un fel de aluat prea moale care îți curge printre degete.

În ciuda săpunirii, aparatul de ras face un zgomot neplăcut, un fel de hârșâit. Privește bine, dragule, de pe măsuța ta: vezi ce bine mă adaptez situațiilor noi! Acum o oră eram o curvă decoltată, acum, bărbieresc coaie!

Gata, am terminat, locul e neted. Ba chiar am strecurat puțin lama între fese, până la anusul crispat de spaimă. Trebuie ca micuțul să se nască într-o lume luminoasă și curată.

Ia spune, cum se simte pacienta mea? Durerile facerii au început? O palpez cu o mână lipsită de bunăvoință, are un abdomen vizibil umflat. Partea stângă, mai ales, pare sensibilă. Sub degete mi se desenează colonul, fără îndoială supraîncărcat. Promite! Copilul nu riscă să fie costeliv!

În timpul palpării, omulețul meu are niște strâmbături elocvente. Colici? Foarte bine. Foarte, foarte bine. „Destinde-te, am să-ți fac un tușeu."

Și îmi trag pe mâna dreaptă o mănușă de cauciuc. O mică haltă în pocalul cu vaselină, umanitatea obligă, doar nu suntem animale! Și strecor în anusul bărbatului două degete inchizitoriale, în timp ce cu mâna stângă, lipită de abdomenul lui, exercit o presiune îndelungă și conștiincioasă. Joacă-ți rolul cum se cuvine, bătrâne. Profită! Ai să plătești pentru toți bărbații, pentru toți! Pentru toți cei care ne regulează, care ne lasă însărcinate, pentru toți cei care ne pocnesc, care ne plătesc și ne violează, pentru toți cei care ne pângăresc, pentru toți cei care ne seduc. Ai să plătești pentru gigoloul care a aranjat întâlnirea, pentru ticălosul infect pe care îl iubesc, ascuns acolo, în vizuina lui, ai să plătești pentru toți ginecologii brutali care ne străpung, care ne fac avorturi, care ne sterilizează, care ne taie și care ne cos, și care ne interzic să obiectăm în timpul torturilor...

La câte femei crăcănate și pline de sânge ai văzut, ți-ai pierdut busola; ai sfârșit prin a-ți imagina că nefericitele astea intenționat explodează sub ochii tăi,

ai sfârșit prin a crede că țipă de plăcere și acum ești gelos, da? O să reparăm acum asta, bine ai făcut că m-ai chemat!

Îi cotrobăi prin fund cât mai profund, fără urmă de blândețe. Efectiv, copilul se prezintă bine. Dar nu e încă timpul. „Nu înainte de două ore!"

Avertismentul e categoric, fără apel. Îmi văd pacienta învârtind niște ochi mari, uimiți, ba chiar puțin îngroziți.

– Respiră! Trebuie să respiri, fă ca mine!"

Și îi dau cadența, gâfâitul unui cățeluș, o găselniță genială a doctorilor pentru a o convinge pe nefericita borțoasă că face și ea ceva util, în timp ce se dă de ceasul morții gâfâind.

Oh, ce delicioasă revanșă! Născătorul meu nebun începe să gâfâie în ritmul contracțiilor intestinale. Are coapsele desfăcute, fundul pleșuv și o sculă dementă. Cu stetoscopul, desăvârșesc simulacrul: caraghioase bătăi de inimă, caraghios fetus! Se aude un chirăit semnificativ. Tipul ăsta e plin de rahat. „Nu te speria, totul merge bine, dar trebuie să avem răbdare..."

La fiecare zece minute are dreptul la o nouă consultație. Cu ochii lipiți de ceas, mențin un ritm nemilos. O oră și douăzeci. O mănușă, vaselină. „Destinde-te, respiră!"

Cu un index și un arătător mucalit pipăi craniul bebelușului care nu cere altceva decât să se angajeze pe calea regală pe care i-o deschid. „Nu, nu, nu împinge, riști să distrugi colul. Nu e încă momentul, abține-te!"

O oră și treizeci de minute. Mănuși, vaselină. Grimasele devin monstruoase. „Respiră, suflă, suflă. Ridică-ți diafragma, ai să te simți ușurat!"

O oră patruzeci. O mănușă, vaselină. Cred că nu a fost niciodată așa de bine asistat. Se zvârcolește cu multă convingere. Cred totuși că meritele lui în jucarea acestei comedii erau mai mici decât ale mele, suferința lui fiind mai sinceră decât interesul meu.

O oră și cincizeci de minute. Mănușă, vaselină. „Ți-am spus să nu împingi!"

Să mor eu, va trebui să iau măsuri. Dacă își continuă sarabanda, va trebui să îl ajut să își regăsească sângele rece cu câțiva pumni în moacă. E o metodă foarte bună în unele maternități, se pare că se calmează...

Două ore. „Canalul e foarte îngust, voi începe să te dilatez."

Aici, bătrâne, te-am lăsat fără răsuflare, nu? Ei, voiai să te joci de-a mama? Așteaptă, o să te răsfăț!

Para asta nu e prea mare, dar dacă o umpli de mai multe ori, obții un conținut rezonabil. „Nu pierde ritmul, respiră. Te las singur o secundă, dar te aud din camera alăturată."

Mă duc în bucătărie, caut un ibric pe care îl umplu cu apă călduță, în timp ce din salon ajung până la mine gâgâiturile energumenului meu, întrerupte din când în când de gemete. E aproape înduioșător...

Când mă întorc cu recipientul, simt că am dat gata publicul... Sau cel puțin partenerul, căci publicul, ca la teatru, e ascuns în întuneric, nu pot decât spera că

îi place și lui. Partenerul meu credea că își cunoaște rolul pe de rost, dar iată că improvizațiile mele au sfârșit prin a-l deruta complet.

Ce ziceai tu, studiu filozofic asupra stresului nașterii? Ia și de aici, și după aia îmi mai spui care e treaba! Și îi trimit prima împroșcătură cu un entuziasm devastator. Apa călduță, volumul ei și mai ales presiunea îl torturează la maxim pe nebun. Acum va înțelege chinurile retenției. „Nu împinge, nu e momentul."

A doua împroșcătură. Ah, ticălosule, te distrează să te constipi, juisând în avans cu gândul la mutra mea, la umilința mea! Desfată-te cu norocul ăsta, nu mai dai tu prea curând peste rafinate ca mine! E dur, ai, să te abții când ești cu picioarele în aer? Strânge bine din buci, frumușelule, că încă nu ai văzut nimic.

A treia împroșcătură. Abdomenul i s-a umflat. Dar dacă ar fi însărcinat pe bune, ce-ar fi?

A patra împroșcătură, lucrurile devin critice, începe să delireze, să implore, să țipe... „Bine, acum o să începem să împingem, dar încetișor, încetișor, menținând controlul. Hai, împinge încet, nu ești în dilatație completă, controlează-te bine."

Ah! Biata de mine! Va fi greu de oprit vulcanul ăsta! Născătoarei i s-a rupt apa cu o impetuozitate pe care nu mai reușesc să o îndiguiesc. O Niagara îndoielnică mă stropește în treacăt. Bluza mea nu mai are albeața Persilului, dar cel mai mult se distrează picioarele mele. Șiroaiele se scurg pe pânza cerată și cad în lighean cu

zgomote de defecație dintre cele mai evocatoare și cu stropi prea puțin ispititori.

– Încet am spus! și îndes un tampon de vată cu care îi colmatez breșa înainte de expulzarea fatidică.

Nu așa decurge o naștere! Durează mult, doare, epuizează! Bătrâne, dacă vrei să ai senzația că ai atins moartea, va trebui să respecți regulile jocului!

– Respiră, respiră din ce în ce mai repede, suflă, suflă, și cum tipul pare a-și fi recăpătat calmul, relaxez încet presiunea tamponului de vată. Căcăciosul meu și-a recăpătat controlul sfincterelor, dar nu știu dacă se va mai putea controla multă vreme. Tamponez zona cu dezinfectant și îi mai necăjesc puțin anusul care, bietul de el, va fi văzut destule. Sigur se va alege cu o crampă de toată frumusețea din cauza contracțiilor.

Nevoia de a se ușura l-a albit teribil, iar ochii au căpătat brusc cearcăne. Nu îl mai puteam chinui mult. Dacă era cardiac? Dacă crăpa aici, cu labele în aer? Astea complicații! Ce mai, cât un întreg șir de nașteri!

Dar nu prea reușesc să mă înspăimânt și nici să mă înduioșez. Jocul a început să îmi placă. Trebuie să își amintească de copilărie, trebuie să îi curgă bine balele (era să folosesc un alt cuvânt, oh, hazard năstrușnic al vocabularului!).

Mă distrez trăgându-l de membrană cu vârful degetelor: „Ai perineul tare: împinge încet, altfel se va rupe!"

Evoluez minunat în pielea personajului, în pielea unei javre de moașă care pare a fi în al zecelea cer când

femeia care naște se chinuiește. Recunoașteți, e amețitor să domnești asupra durerii și alinării semenilor! Seamănul ăsta al meu e foarte aproape, la câțiva centimetri. Îl contemplu în această atitudine impudică a lui, oferit privirii până în cel mai mic cotlon al pielii, până la cel mai mărunt fir de păr, dacă ar mai avea vreunul. Știi că e încă excitat? Până și testiculele îi sunt umflate. Sunt ca două gheme mici, tari, rotunde și tremurătoare.

Dacă l-aș viola? Dacă l-aș călări acum, când se zvârcolește așa, în chinurile facerii? Ar fi chiar amuzant! Să-l regulez în timp ce se cacă, în timp ce explodează sub greutatea corpului meu așezat pe abdomenul lui. Mă încearcă o excitație ciudată, care se datorează mai curând puterilor cu care m-a investit decât priveliștii măciucii lui congestionate. Dar el e clientul, nu eu. El m-a ales, el plătește, iar eu trebuie să mă limitez la rolul pe care mi l-a atribuit. Să ne limităm, să ne limităm!

O altă mănușă, un alt tușeu. Nașterea se apropie: pacientul meu are dinții încleștați, sudori reci și fesele ridate de frisoane puternice, spasmodice. Hai, fetițo, curaj, mult nu mai e! „Relaxează-te încet!"

Da, da, curaj, e nevoie de așa ceva, și numai pentru născătoarea mea care a tot strâns din buci de trei zile și o lungă, interminabilă noapte și și-a chinuit mușchii constrictori în asemenea hal, că destinderea lor ține mai mult de ruptură, decât de relaxare...

Curaj îmi trebuie și mie, ca să fac față acestui moment absurd, de coșmar, în care îi văd gaura dilatându-se

încet, așa cum am cerut, umflându-se, deschizându-se, lăsând să treacă un avorton imund și fascinant... Mă ia amețeala...

Filozofie, firește, de ce nu? Uită-te la mine, amantul meu, iubirea mea! Uită-te cum îți demonstrez astăzi iubirea, atașamentul, fidelitatea mea. Contemplă-mă, admiră-mi gesturile și gravitatea, seriozitatea cu care îmi recit textele absurde. Uită-te la mine cum cobor în acest infern spiritual, vanitate a existenței, nebunie a bărbaților, uită-te la mine cum răstorn toate ideile mărețe, cum le strivesc, cum mă cac pe ele. Miracolul nașterii, taina vieții, ce mai porcării! Judecă dintr-o privire aberația scenei și trage cuvenita morală: în jelaniile unei creaturi hibride, mascul și femelă, fiară și geniu, pe culmile ignobile ale eliberării sale, într-o duhoare de viață și de moarte, de fân și de terci, cu incantații și rituri învățate Dumnezeu mai știe de pe unde, sunt pe cale să aduc pe lume un căcat!

Clientul meu s-a ocupat de restul. A dus metafora până la consecințele ei ultime, până la momentul nașterii: un lung jet de rahat i-a constelat cămașa cu pete opalescente. Am ezitat o clipă dacă să îi prezint sau nu nou-născutul, apoi am decis că nu e cazul, competențele mele nu acopereau și domeniul puericulturii. De altfel, această mamă nedemnă nu a întrebat nimic despre copil, vrând doar să fie dezlegată din curele.

Am lăsat-o în voia emoțiilor sale pentru a face rapid puțină curățenie. La budă cu pușiul. Trag apa și gata, am scăpat de coșmar! Îmi fac bluza sul, nu e ceva ce

poate fi privit. Zăbovesc mult sub duș și când mă întorc în salon îmi găsesc doctorul aranjat la patru ace, așezându-și accesoriile în valiză. Pune un plic la vedere pe comodă și se întoarce spre mine: „Ai fost perfectă!"

Mă gratifică cu o strângere de mână absolut cordială și dispare, cu maternitatea lui ambulantă în mână.

Prea târziu mi-am dat seama că și-a uitat bluza...

Straniul meu tovarăș de sabat a dispărut, o tăcere grea s-a lăsat în cameră. Aș fi putut crede că am visat această noapte halucinantă, dacă nu ar fi lăsat în urma lui acest veșmânt simbolic, pângărit, și această pungă bleu pe comodă, dacă nu și-ar fi semnat trecerea cu un strop de căcat pe un tampon de vată albă și dacă n-ar fi fost lăsat atâția bani într-un plic, oh, ce ironie, din hârtie de mătase...

Dumnezeule! Atâția bani pentru un strop de rahat, acolo!

Când ai țâșnit din dulapul tău ascuns, eu tocmai număram banii. Numărul la care ai asistat te-a emoționat mai mult decât lăsai să se întrevadă. Pentru a-ți masca jena, ai făcut-o pe odiosul și ai înșfăcat banii cu un gest rapid de pește dur. „Dă-mi-i! Ai mei sunt! Tu mulțumește-te cu micul tău comision!"

Termenul mi s-a părut perfect ales: chiar comision, mulțumesc frumos! Tocmai am livrat unul mare! Jocul pe care încerci să îl joci până la sfârșit începe să mă scârbească. M-am săturat de supunere, am s-o fac pe curva revoltată. Și îți arunc în față cămașa lui: „Ține, și asta e a ta."

Eziți câteva secunde, afrontul te-a descumpănit. Furie? Brutalitate? O ploaie de lovituri răzbunătoare? Până unde o să mergi? Te sfidez cu o privire insolentă, cu un zâmbet batjocoritor. De fapt, e limpede că voi sfârși prin a mă înduioșa, căci e clar că nu prea știi nici ce să faci, nici ce să spui.

Bietul, bietul de tine! E oare normal ca tot eu să vreau să te consolez, după tot ce am trăit? E normal să mimez că destind atmosfera printr-un hohot de râs puțin forțat, pe care tu îl accepți ca pe un tratat de pace? E normal să te iubesc atât de mult, pur și simplu. Liniștește-te, dragul meu, nu voi ceda astăzi tentației marii scene în doi, cea a mărturisirilor stropite cu lacrimi, iar dacă plâng cu sughițuri în brațele tale în timp ce peste această casă străină se ridică zorile, îți voi oferi la final și un hohot nebun de râs, dezlănțuit, al unei femei supuse și surmenate de o noapte atât de ieșită din comun...

//

Nu, nu mai voiam s-o fac pe curva! Nici pe puicuța de lux, nici pe aia care face trotuarul, nu, nu mă mai prinzi tu! De altfel, și tu ai fost dezamăgit de experiență, fanteziile obstetricale ale ginecologului sărit de pe fix nu te-au prea înfierbântat. „Păcat, ai spus tu, păcat", dar sub aparenta ta resemnare simțeam tentativa unei noi propuneri.

Îți vedeam privirea diabolică, moaca specială și plină de dispreț. Comediantule, tragedianule!... „Păcat, nu am apucat să ducem experiența până la capăt... Chiar și pentru tine e păcat!"

Ipocritule, nu te preface că te gândești la interesele mele!

Am făcut greșeala de a zâmbi și te-ai și repezit asupra acestui început de abdicare. „Nu ai decât să alegi unul zdravăn la cap, un tip sigur, fără alte istorii în spate..."

– Asta e, te-am întrerupt, și cum îl recunoști pe normalul ăsta, pe tipul ăsta zdravăn la cap? O fi scriind pe fruntea lui „Fără deviații sexuale, testat, vaccinat..."

– Nu, dar cred că dacă ai căuta într-un eșantion cu o vârstă mai redusă...

– Aha! De acord! Înțeleg. După pediatrie, urmează alăptarea. La drept vorbind, dacă îl iau din scutece, poate am șansa să dau peste unul nevinovat!

– Depoetizezi totul!

Formula îți era familiară și o foloseai în orice context, de multe ori chiar nepotrivit, căci nu vedeam ce putea fi poetic în a te duce să racolezi un puști la ieșirea de la școală! Cum am și bănuit, ai devenit perfid: „Nu te-a ispitit niciodată un puști? Parcă așa îmi spuneai odinioară..."

Oh! Ticălosule! Mă oripilează când se folosesc împotriva mea confidențele pe care le-am scăpat în momente de intimitate. Totuși, trebuia să recunosc că aveai dreptate: evident, un puști! „Dar nu aș vrea să fii acolo, m-ai încurca!"

Obiecția mea ascundea un consimțământ și, firește, tu ai înțeles imediat.

– Nu, nu voi fi acolo. Doar puțin. Foarte puțin.

– Cum asta?

Și mi-ai întins un magnetoscop. Așadar, în acest sfârșit de după-amiază, iată-mă într-un bar încins, dintr-un cartier suburban al Lyonului, aflat în imediata apropiere a unui liceu. Ce vă spuneam eu despre

ieșirile din școli! Media de vârstă a clienților nu depășea optsprezece ani...

Mă pregătisem cu multă atenție. Nu avea niciun rost să încerc să rivalizez, pe teren propriu, cu puștoaicele care îi însoțeau pe toți acești băiețași... Am eliminat intenționat pantalonul, geaca, bascheții, mă rog, tot ceea ce ar fi putut trăda o atitudine prea sport sau prea decontractată. Ar fi fost o dovadă de neîndemânare să renunț la privilegiile și atuurile vârstei mele și să încerc să seduc în blugi un adolescent a cărui prietenă arăta mai mult ca sigur mai bine ca mine în ei.

Nici decolteu, nici pulovere prea îndrăznețe, nici fuste mulate. Trăim vremuri în care bărbații, oricât de tineri vor fi fiind, disprețuiesc curvele, sau cel puțin pe acelea prea ostentative. Așa că am optat pentru un stil de un „șic cuminte", destul de sofisticat totuși, o eleganță rapid remarcată, menită să impresioneze și să pună în dificultate un puști de la periferie...

În funcție de temperamentul lui, va fi fie „flatat" de cucerirea lui, fie dornic poate să călărească, să umilească această exponentă a burgheziei perverse care îi revoltă adesea pe micii pierde-vară de prin cartierele mărginașe. Important era să se țină după mine, voi vedea după aceea dacă se va încadra în categoria „fataliștilor-năuciți-de-norocul-lor" sau a „răzvrătiților-împotriva-unei-societăți-putrede".

Am cerut un ceai – iată ceva foarte șic și foarte neobișnuit în această bombă în care se comanda de obicei coca-cola. L-am lăsat strategic să se răcească, pentru că

era cald, pentru că nu aveam niciun chef de el, dar și pentru că aveam nevoie de un alibi pentru a zăbovi atâta pe această banchetă care mi se lipise de fese, dar de pe care puteam urmări toate intrările și ieșirile din cafenea.

Și am văzut destule, ghiozdane, sacoșe, trăistuțe, rucsacuri: mâzgălite, hașurate, pătate, pe care erau repertoriați toți regii ultimelor parade ale hiturilor, toate sloganurile unei tinereți avide de fericire... *Peace and love!*

Prinsă între urletele boxelor și piuiturile aparatelor de jocuri, mă străduiam să îmi păstrez calmul și judecata, analizând fiecare nou-venit cu o privire discretă, dar critică. Prea bătrân, prea tânăr, prea murdar... Ah! Ăsta!... Păcat, e însoțit; e clar că iubita lui nu îl va lăsa.

Johnny urla în timpanul meu „Abandonatăăăă" și eram tentată să iau acest atribut tragic drept un imperativ, un fel de avertisment divin pe care cerul mi l-a trimis prin mijloace mai moderne, când l-am văzut...

Mers nonșalant, păr des și întunecat, umeri largi într-un tricou alb, jeanși artistic decorați cu cerneală (cap de mort și un motor, cu câteva hieroglife ilizibile sau poate doar inaccesibile modestei mele culturi anglo-muzicale)... În orice caz, niște jeanși bine locuiți, cel puțin după ceea ce puteam judeca din locul în care mă aflam, căci puștiul se încăpățâna, încă de când pășise înăuntru, să stea cu spatele la mine.

Intrase pe ușa de lângă mine, cu fața la restul încăperii, iar eu nu i-am putut zări silueta decât din profil. Acum se întreținea febril cu patroana, sprijinit de bar, și nu vedeam din el decât un fund frumușel, adorabil conturat pe sub pantalon. De s-ar întoarce mai repede! Dacă era urât? Dacă avea coșuri?

Dacă are coșuri, mi-am spus în sinea mea, o șterg. Nu, îi mai dau o șansă. Dacă are mai mult de... să zicem trei coșuri, o las baltă... Îmi căutam răbdarea în aceste pariuri absurde, în timp ce pletosul meu se îndrepta, tot cu spatele, spre flippere, unde a început să își miște deliciosul posterior în ritmul soneriilor mașinăriei.

Nu îmi mai rămânea decât subterfugiul toaletei, a cărei intrare era în apropierea acelor aparate drăcești. Atenție, ajung în dreptul lui, îl depășesc, trebuie să se întoarcă! Gata, l-am văzut! Nici umbră de coș, la vreo șaisprezece anișori, numai buni de mângâiat, o mutriță nostimă foc de arab, sprâncene dese, arcuite, acum încruntate în lupta corp la corp cu scorpia asta din sticlă și metal care geme și explodează sub degetele lui. În trecere, am stârnit uimirea a doi, trei acoliți mai puțin pasionați decât el de horcăiturile fiarei...

Mi-am aranjat o șuviță rebelă în oglindă și gata, m-am întors. Atenție, tot eu sunt, nu, nu vă deranjați. (Ba da! Deranjați-vă! Deranjează-te, idiotule, uită-te la mine!) De data asta, mă opresc imperceptibil pentru a-l măsura. Cu capul plecat, cu o strâmbătură de concentrare, cu vârful limbii în colțul buzelor, tot nu mă

bagă în seamă. Cum aș putea rivaliza cu blestemata aia de mașinărie?

Din fericire, are prieteni. I se vorbește în șoaptă, cu priviri strecurate în direcția mea. Mulțumesc, băieți, drăguț din partea voastră! Lasă mașina, întoarce puțin gâtul, mă vede. Evident, eu nu plec privirea. Trebuie să îi transmit cât mai multe cu putință fixându-l. De când nu mai e prins de aparatul ăla nenorocit, a devenit brusc foarte inteligent. Se preface că vine înspre bar, își vâră o mână în buzunar, își numără monedele, dându-mi ocazia de a-l interpela, dacă am chef.

Dar nici eu nu sunt de ici, colo. „Bei ceva?"

Se răsucește. Își duce mâna spre piept, face ochii mari și întreabă: „Cine, eu?"

Și cum eu dau din cap că da, el mă anunță fără prea mari fasoane, destul de zgârcit cu cuvintele: „Coca."

Apoi vine să se așeze în fața mea, nu fără a adresa înainte o privire complice prietenilor rămași dincolo, o privire care spunea „Ați avut dreptate, pe mine mă voia."

Instalează-te, pește mărunt ce ești, și ține-te bine. Am să-ți arăt că porunca „Nu vă atingeți de potul meu!" e o erezie completă. Căci dacă chiar vrei să trăiești alături de mine aventura până la capăt, am să te ating, am să te ating peste tot! Îmi păreai a fi extrem de plăcut la atingere. În timp ce te apropiai cu coca în mână, am trecut în revistă toate comorile care te împodobeau: picioare drepte, lungi, elegante, șolduri înguste,

o măciucă promițătoare, brațe frumoase de bărbat tânăr, dar deja viguros, un gât apetisant...

Acum ești lângă mine, îți ridici paharul ca pentru a spune „Mulțumesc, în sănătatea dumneavoastră!" Genele tale lungi, negre, ascund și dezvăluie succesiv pupile de jad, iar când îți pleci pleoapele, îți mângâie obrajii mați. Ai și barbă? Nu, din câte îmi dau seama. Gura ta, care se întredeschide pentru a bea, are ceva de fruct plin, și când aud izbitura dinților tăi albi pe marginea paharului, mă străbate un frison de senzualitate. Frumușică gură, dar cam mută până acum, și va trebui să și vorbești, șobolan caraghios și mic ce ești tu, căci există în viața mea un spion care ne ascultă, un spion care mi-e drag și pe care vreau să-l copleșesc...

– Nu v-am văzut niciodată aici...

Deci, intră în vorbă!

– Nu vin niciodată aici, e prima oară.

– Aha!

Îmi dau seama că l-am surprins. Are un fel de a mă contempla care spune:

– Ce vreți de fapt? Atac direct: Vrei să vii cu mine?

Tăcere. Privire. Ridică din umăr, un singur umăr. Traducere: De ce nu?

Și ne-am ridicat. Ușurința cu care s-au purtat negocierile m-a derutat.

– Mașina mea e acolo.

Ezită totuși puțin. Nu mai are în spate privirile prietenilor pentru a-l stimula. În cele din urmă, urcă. Strâmbătură. Ceva îl neliniștește.

– Unde mă duceți?

– La mine. Apoi te aduc înapoi.

– Vă previn, nu am bani.

– Nu-ți cer bani.

– Îmi dați? Trosc! Descurcă-te cu chestia asta! La o asemenea cerere nu m-am gândit nicio secundă. Destul de dureroasă o astfel de lovitură! Ce bine că mi-a zis asta în mașină, departe de blestematul de microfon pe care l-ai instalat în cameră! Prea te-ar fi făcut să râzi!

– Ai veni chiar dacă nu ți-aș da?

– Da!

Vă jur că nu a tergiversat, nu s-a gândit, a răspuns foarte repede și foarte răspicat. L-aș îmbrățișa!

– O să vedem cum vom face după aceea...

Formula mea a fost jalnică, știu. Părea un șantaj idiot, promisiunea unei recompense pentru servicii bune și loiale. Îmi privesc negrișorul cu coada ochiului. Cuvintele mele l-au tulburat? Nu s-ar spune, sunt aproape dezamăgită. Dar aș putea să bag mâna-n foc? Are o expresie enigmatică, îndepărtată. Dintr-odată, îmi vine în gând Gide: „Arabii, arabii, și-au ridicat corturile, s-au aprins focurile, fumegând ascunse în noapte..."

– Cum te cheamă?

– Jamal. Pe dumneavoastră?

– Lasă-mă pe mine, nu are nicio importanță, îmi poți spune cum vrei!...

Drumul e tăcut. Mă gândesc cu febrilitate de unde ar fi bine să încep, odată ajunsă acasă. Până la urmă,

nu iau nicio decizie. Totul va depinde de el, de noi, de moment. Am trac, trebuie să recunosc!

Când coborâm din mașină îmi dau seama că el e cu mâinile-n buzunar.

– Nu aveai un ghiozdan?

– Nu, azi am chiulit de la școală.

Vreți să pariem că am agățat cel mai slab elev din liceu? „Nu e bine deloc!"

A avut o privire comică, extrem de neîncrezătoare, și am citit în ochii lui: „La naiba, doar n-are de gând să îmi facă morală, ar fi chiar culmea!" Am izbucnit în râs. A râs și el. Tocmai făcusem un prim pas în complicitatea noastră. Ceea ce mă îngrijora puțin era faptul că ne înțelegeam cu jumătăți de cuvinte: în mod sigur asta nu făcea parte din planul tău!...

În apartament, m-a întrebat imediat, fără ipocrizie: „Pot să fac un duș?"

Cum i-am arătat ușa băii, s-a și îndreptat într-acolo cu pasul lui frumos, legănat. Ce să fac, ce să fac? Să mă dezbrac, să nu mă dezbrac? Să pregătesc ceva de băut? În orice caz, să verific dacă machiavelicul aparat e la locul lui, sub pat, să apăs pe tasta „Record", să am remușcări, să îmi aprind o țigară, să mă învârt prin cameră. Gata, mi-am scos încălțările! Decizia asta m-a liniștit pentru moment, de parcă aș fi făcut cine știe ce faptă eroică.

Iată-l! Buclele lui aspre păreau mai negre acum, că erau umede. Ia te uită, e mai înalt ca mine, acum mă descălțasem.

– Bem ceva?

– Dacă vreți.

– Atunci, suc de fructe; alcool nu îți dau, că se blegește cocoșelul!

– Cocoșelul!

Are o expresie amuzantă, puțin disprețuitoare. Vocabularul trebuie să i se pară arhaic și probabil infantil.

– Dar tu cum îi spui?

O tăcere uimită.

– Vezi tu, ar trebui să îmi spui, chiar mă interesează. Caut cuvinte, cât mai multe cuvinte, pentru a scrie. Dacă într-o bună zi voi scrie despre întâlnirea noastră, voi folosi vorbele tale.

– Sunteți jurnalistă?

– Nu.

– Scrieți cărți?

– Nu, dar scriu mult. Așadar, cum îi spui tu?

Tăcere încurcată.

– Păi, nu prea știu... (tăcere gânditoare) Se spune „ciocan" sau „seringă" sau „îmbălsămătoare" sau „scărpinătoare"... Nu cuvintele lipsesc!

– Așteaptă, așteaptă, repetă, cum se scrie „scărpinătoare"?

Obraji umflați, buze implozive.

– Pfffuuui! Eu și ortografia!

Ce nostim e Jamal ăsta! Cel mai slab elev, ascultați-mă pe mine, dar și cel mai frumos!

– Știi că ești frumos, Jamal?

Râde.

– Știi?

– Păi nici dumneavoastră nu arătați prea rău.

Mulțumesc, mulțumesc, dragule, micul meu golănaș necunoscut, căci chiar dacă nu crezi cu adevărat ce spui, eforturile tale de a fi galant dezvăluie o gentilețe care mă cucerește definitiv.

– Hai să tragem storurile, ar fi mai bine, nu?

Fără a-i lăsa timp de gândire, m-am îndreptat spre fereastră. Nu aveam nevoie de lumină crudă pe trupurile noastre, pe pielea noastră. În mod sigur nu aș câștiga din această comparație. Obscuritatea complice a draperiilor trase, prin care abia ce se strecoară o rază de lumină... Doar am citit-o pe Colette, ce naiba! Dar exagerez, mă înspăimânt singură. Nu aveam încă vârsta lui Léa, deși tovarășul meu ar fi fost un Chéri absolut prezentabil, deși puțin cam exotic... Chéri ăsta din fața mea își îndreaptă antenele spre mine și intuiește foarte bine:

– Nu vreți să vă văd? (probabil că se teme că voi fi fiind foarte urâtă pe sub haine!)

– Ai înțeles. Sunt cam pudică. Ai vrea să mă vezi?

– Mda.

– Atunci spune-o.

– Aș vrea să vă văd.

– Nu, spune-mi „tu".

– Aș vrea să te văd.

– Și eu am chef să te văd. Fără ceartă, o haină pe rând, de acord? Încep.

Și îmi desfac cureaua lată care îmi strângea cămașa.

– Dar nu e drept, eu voi fi în pielea goală înaintea dumneavoastră!

– Spune-mi „tu"!

– Înaintea ta!

Nu remarcasem că și el era desculț. (Unde și-o fi lăsat pantofii și șosetele? Le-o fi abandonat undeva, între baie și living, ca să câștige timp, sau i-o fi fost jenă să și le dea jos în fața mea sau, cine știe, poate nu vor fi arătând prea bine? Mi-a fost rușine de bănuielile mele, cu atât mai mult cu cât tricoul pe care tocmai și-l scotea era foarte curat.)

A apărut torsul neted și întunecat, ca o ceramică de calitate, musculos, ispititor. Mi-am pus mâna pe pieptul lui, între pectorali, așa cum atingi pe lateral un cal de rasă, mâna mea care, deși bronzată de obicei, părea albă pe pielea lui toridă. Eram față în față, el, mai înalt decât mine, mai solid, și totuși cu mult mai tânăr... Ce umeri superbi! Nu pot rezista ispitei de a-i mângâia, zăbovesc asupra lor, mă pierd în ei. Tăcere. Dumnezeule! Magnetofonul! Va trebui să evit acest gen de tăcere, altminteri te vei strâmba elocvent și disprețuitor în fața rezultatului aranjamentului tău, și mie nu îmi plăcea deloc strâmbătura asta! Există momente când e dificil să taci, dar, crede-mă, există și momente în care e și mai dificil să vorbești, mai ales atunci când te simți obligat. Cunoști vreo tortură mai dură decât obligația de a rupe și de a acoperi o astfel de tăcere?

Din fericire, nerăbdarea partenerului meu a salvat situația.

– E rândul dumneavoastră!

– Da, dar spune-mi „tu"! Nu îți place să te mângâi?

– Dacă asta...

Nu pare prea convins. Bănuiesc că există în el un sâmbure de macho: pare deja foarte pătruns de rolul pe care-l are de jucat. Faptul că e în pielea goală în fața mea îl amețește la fel de mult ca și faptul de a se lăsa mângâiat. Oh! Fără chestii de astea, băiete, vei afla exact la ce mă gândesc și eu. Nu știu dacă ești sau nu virgin, dar mă cam îndoiesc că ți-ai încheiat educația în domeniu!

– Bun, privește, îmi scot cămașa.

– Și fusta? Și fusta se pune cu cămașa!

– Ah, nu! Nu așa era jocul! Câte o haină pe rând!

– Da, dar aveați... aveai o curea în avans!

Chiar în halul ăsta să îl deranjeze! Am s-o fac pe împăciuitoarea! Dacă vrei să combați prejudecățile, nu trebuie să le ataci frontal.

– Treacă, meargă și cu fusta! Gata uite, ai deja o imagine a femeii! Îți place?

– De ce purtați sutien?

– Ia te uită! Mai întâi, scoate-ți blugii. În al doilea rând, răspunde-mi la întrebare: îți place? În al treilea rând: tu de ce porți slip? Și patru: spune-mi „tu"!

– Măi, măi să fie! Da, îmi place, da, ÎȚI stă bine, ești mulțumită? (Insistă mult pe TU.)

– Pentru a-ți răspunde la întrebarea legată de sutien, am să-l scot. După cum vezi, nu e încă indispensabil. Doar că întârzie dezastrele cât mai mult posibil...

– Pentru a-ți răspunde la întrebarea legată de slip: dacă nu îmi pun, îmi prind firele de păr în fermoarul pantalonilor...

– Pică foarte bine răspunsul tău, nu mai ai fermoar, nu mai ai nevoie nici de antiagățătoare de păr. Ce aștepți? Hai, gata, jos antiagățătoarea de păr!

Cum el ezita în continuare privind pieziș spre chiloțeii mei, cu un gest strategic ne-am eliberat pe amândoi, pe mine, de ultima redută a pudorii (deși e cam mult spus pentru cei câțiva centimetri pătrați de dantelă albă!), pe el – de această mândrie naivă care îi interzicea să se dezbrace primul. Iată-l ușurat și mulțumit de ceea ce, în frumosul lui cap de viitor cadiu, va fi considerând a fi o capitulare.

A abdicat și el, la rându-i. A apărut vergeaua. O vergea colorată și fără prepuț, un mic cuib care începe să se trezească la viață. A rămas acolo, cu brațele puțin depărtate, mut, încurcat. Pielea lui întunecată scânteiază în penumbră. Tot privindu-l, am uitat că și el mă privește. Admirația și ispita mi-au alungat timiditatea. Sunt singură, la capătul lumii, cu acest zeu tânăr al unei mitologii cu rezonanțe stranii, cu acest copil-rege dintr-un Bagdad de legendă, cu acest mic prinț cu ochi negri, cu vergeaua indecisă...

Sindbad, dulce marinar, mă iei cu tine în călătorie? Mă apropii de el. Cu brațele după gâtul lui, cu pântecele

lipit de al lui, unde simt că începe să zvâcnească ceva, îi șoptesc:

– Cred că ești excitant.

Am ales din instinct formula care va resuscita dialogul, ucis de jena lui și din cauza emoției mele. Atenție, microfonul e pornit!

– Aha? Ești excitată? (Ce vă spuneam?)

– Mizerabil mic ce ești, sigur că sunt excitată! Uite, pune mâinile pe sânii mei. Dacă nici asta nu e excitare, atunci ce mai este? Atinge, atinge, vezi cum îi faci să se umfle? Și încă, așteaptă, vino aici, mai aproape, în genunchi, în genunchi îți spun! Privește acolo, acolo, ce vezi? Vezi? Cum se cheamă asta?

– Pisicuță...

– Da, așa îi spun și eu, și altfel?

– Fofează, păsărică, fofoloancă, cloacă, născătoare...

– Da, dar ăsteia, ăsteia cum îi spui?

– Pizdă...

– Nu pizdă, uită-te mai îndeaproape. Vezi, și asta e excitată, atinge-o, atinge-o, pune degetul acolo. E clitorisul. Spune bună ziua domnului Clitoris, Clitoris, el e Jamal. Nu știu dacă Jamal a mai văzut în viața lui un clitoris excitat. Ia spune, Jamal, ai mai văzut așa ceva de aproape?

– Am văzut poze...

– Poze, dar o femeie în carne și oase?

– Nu, niciodată.

– Nu ai făcut niciodată dragoste?

– Ba da, puțin...

– Cum adică, puțin?

– Două sau trei fete?

– Două sau trei?

– Două, una scurtă, în pivniță, seara...

– Aha! Bineînțeles, pivnița nu e locul ideal ca să urmărești un clitoris! Și a fost bine cu fetele alea?

– Păi... Nu, nu prea...

– Nu prea pentru ele sau pentru tine?

– Pentru mine.

– Și pentru ele?

– Nu știu.

– Nu le-ai întrebat?

– Nu.

– Bun. Atunci, Jamal, astăzi o luăm de la capăt, ca și cum nu ar fi existat niciodată nici pivniță, nici fete, nici fotografii, de acord? Îți voi arăta totul, îți voi spune totul, iar tu îmi vei mărturisi absolut tot ceea ce simți, ceea ce gândești.

– Ca să scrii?

– Da, dacă vrei, ca să scriu, dar e bine și pentru tine, și pentru fetele care vor urma, poate și în alte părți decât prin pivnițe. Mai întâi, vino, vino cu mine în pat. Așază-te bine. Am să te mângâi pentru că așa am chef, pentru că e normal să ne mângâiem. Cu vârful degetelor. Lasă-te în voia mea. Îmi plimb mâinile peste tine. Aici, peste brațe, sub brațe, nu te mișca, nu te încorda, dacă nu te destinzi nu te va mai gâdila. De o parte și de alta a abdomenului. E bine, nu? Ți se strânge stomacul. Aici, peste părul pubian. Ai un hățiș

stufos, îmi place să mă încâlcesc în el. Și măciuca ta e frumușică. Ah! Ia te uită, măciuca ta încearcă să mă împiedice! Știi că nu am văzut niciodată o măciucă atât de întunecată? Pe sub testicule, cu vârful degetelor... Spune-mi, îți plac degetele mele sub ouăle tale?

– Da, îmi place, mă excită.

– Foarte bine, lasă-te în voia excitației. O să ți se întărească și mai mult. Ți-ar plăcea dacă ți-aș lua-o în gură?

– Da.

– O voi face, dar va trebui să vorbești, să mă încurajezi, să îmi explici ce simți...

...

– Oh! E plăcut, e... foarte plăcut...

– Încă! Vorbește! Vorbește sau mă opresc!

– Nu, nu te opri! Îți spun! E prima dată când cineva îmi face asta. Am văzut și filme la magnetoscop, cu prietenii, și când vedeam o tipă sugându-i-o unui tip mă excitam rău... Nu îmi găsesc cuvintele, nu știu să îți spun de ce e bine, dar te asigur că e bine, când tragi așa, cu buzele... când îți simt limba în capăt, când o înghiți toată...

– Nu e cazul să taci, continuă-ți comentariile. Îndrumă-mă așa, îmi place. Îmi place să te aud. Am să-ți arăt după aia cum m-am umezit doar auzindu-te.

– E bine, e bine, foarte bine, suge, mai suge! Nu te opri, nu te mai opri niciodată, am să juisez, nu mai pot vorbi, nu mai pot, orice, numai nu te opri...

Ah, ce bine e să fii tânăr! Și tu vorbeai de o călătorie! Aș fi vrut să îi fac un număr complet, pentru a-l face să delireze puțin (dar mă tem că banda care se învârte sub pat nu prea ar avea ce înregistra), dar și pentru a-i lăsa o amintire frumoasă. Dar iată că și-a consumat prima pipă cu viteza unui foc de paie, iar tânăra lui nerăbdare mi-a explodat în limbă într-un val călduț, ușor amar...

Îmi vei scuza acest gând perfid, dragul meu, dar simt că am comis o greșeală tactică, prea rodată de experiența mea în a copleși cu tot felul de mângâieri prea precise un bărbat care cochetează (cât se poate de onorabil, firește) cu vârsta de patruzeci de ani. Iepurașul ăsta fierbinte are toată sensibilitatea adunată în vârful măciucii. Sunt o idioată cu memorie scurtă, am uitat de propria mea ardoare adolescentină, cu emoțiile ei urgente, toride, satisfăcute de îndată ce erau resimțite.

Cu capul pe pieptul lui neted, ascult cum respirația lui Lucky Luke al meu se potolește (bărbatul care tinteste mai repede decât propria-i umbră). Magnetoscopul înregistrează o nouă pană de sunet. Nu îndrăznesc să analizez dacă cu gândul la el sau la mine, care am rămas flămândă, dacă se poate spune așa, îl întreb:

– Jamal, vrei să atingi și să vezi cât de mult te doresc? Dă-mi mâna, simți cât sunt de udă? Nu doar bărbaților li se întărește, nu doar ei ejaculează, ai să-ți amintești? Promite-mi că ai să-ți amintești!

– Îți promit!

– Și clitorisul?

– Am să-mi amintesc.

– Nu prea se întâmplă să nu îți placă o femeie când o atingi. Atinge!... Au! Mai încet! Și mai încet! E foarte fragil... Dacă mă sui pe tine te zdrobesc?

– Nu.

– Atinge-mă cu amândouă mâinile, pe la spate. Da, acolo, acolo e pizda, îți amintești? Intră, vâră un deget, mai adânc, două degete, ieși puțin, intră și ieși din nou, repetat, mai multă vreme... Le-ai făcut așa prietenelor tale din pivniță?

– Nu.

– Ce le-ai făcut?

– Oh! Nu prea mare lucru. Ne-am îmbrățișat, m-am frecat de ele, m-am excitat, ele s-au întins, iar eu am încercat să intru. Dar am ejaculat de fiecare dată înainte...

– Dar ele nu te-au ajutat deloc?

– Nu.

– Nu ți-au spus nimic?

– Nu, gâfâiau, gemeau ușor și atât.

– Continuă să îmi pipăi fofeaza. Așteaptă, am să mă ating și eu în același timp. Vezi tu, eu nu pot juisa dacă nu îmi ating clitorisul. Ah, s-a întors și măciuca ta! Ce ciomag! O să ne regulăm și îți promit că ai să intri, am să te las să vezi cum e înăuntru, doar n-ai să rămâi pe dinafară! Ești pregătit?

– Da, da...

– Rămân peste tine, te iau. Simți? Simți cum îți pompez...? Cum îi spuneai? Scărpinătoarea? Scărpinătoarea... Ți-e bine, mă simți?

– Da, da...

– Atunci, hai încetișor acum... Eu mă mișc, iar tu aștepți cuminte. Dacă te simți presat, mă anunți. Continui să mă mișc. Cum e înăuntru?

– Bine, foarte moale... umed... cald... așteaptă! Așteaptă!

– Cum? Deja?

– Nu mă mai pot ține mult dacă te miști așa!

– Da, dar dacă nu mă mișc, nu voi putea termina și eu. Să rămânem puțin liniștiți. Respiră adânc... Ah, știi, am chef de măciuca ta, foarte tare, doar n-ai să mă refuzi, nu? Ai să mă regulezi și tu, spune, nu-i așa? Încerci? Nu te-ai antrenat niciodată, masturbându-te cât mai mult cu putință?

– Nu, niciodată.

– Multe trebuie revăzute în educația ta...

– Da, știu, o femeie se excită și juisează, apoi clitorisul, și antrenamentul. De mâine revizuiesc totul!

– Ai tot interesul. Hai, vorbește în continuare, mă las din nou pe măciuca ta. Uite, mai recită-mi o dată toate numele pe care mi le-ai spus adineauri.

– Pentru?

– Pentru pulă.

– Seringă, măciucă, vergea, scărpinătoare... sculă, mădular, nod, pulă, penis, falus, sulă, mătărângă...

– Încă, încă... fă abstracție ce fac eu, te penetrez în timp ce tu reciți. Hai, altele!

– Dar nu mai știu! Auzi la tine: „Fă abstracție"! Dar nu mai pot! Doar simt și eu totul...

– Ascultă, să nu te prind că ejaculezi înaintea mea, ai priceput? Descurcă-te! Dacă perturb cadența, sare totul în aer.

– Ah! E greu... Oprește-te! Atenție, atenție, îmi vine!

– Mă opresc, mă opresc! Ultima oprire înainte de ultima stație, de acord? Ai să mă ajuți să juisez, pipăie-mi fesele, fesele și fundul, vrei? Hai, am reînceput! Încetișor, foarte încet. Ce bine alunecă! Fundul, fundul, atinge-mi fundul. Nu-ți fie frică, nu mușcă. Vâră un deget. Nu, nu chiar imediat, umezește-l întâi. Da, umezește-l acolo... Acum bagă-l... Ai să le faci asta și fetelor din pivniță. Dar încet, delicat. Ai să le-o faci?

– Da.

– Repetă tot, tot ce ai să le faci.

– Am să le excit și am să le fac să juiseze. Să le excit sânii, clitorisul. Am să le bag un deget în fund, e grozav... Am să-l înmoi în suc de la păsărică și am să-l vâr încet...

– Foarte bine. Foarte, foarte bine. Perfect. Și ai să le lași să te călărească, iar tu ai să respiri adânc ca să le aștepți...

– Am să respir adânc ca să le aștept...

– Mișcându-ți degetul...

– Mișcându-mi degetul...

– Și să le lași să se frece de mătărânga ta câtă vreme au chef... Să urce, să coboare, să le regulezi cât vor...

– Cât de mult pot, ce mai!

– Termin și eu curând, curând, Jamal, Chéri, Micuțul meu Prinț, ai cea mai dulce vergea pe care am

văzut-o vreodată... Vine, vine repede, nu-ți scoate degetul, e fain așa, vine, dă-ți drumul, dă-ți drumul și povestește-mi tot, tot...

– Și eu! Și eu!... Dar cum te cheamă? Cum te cheamă?

Bucuria l-a făcut să ridice capul spre mine. M-a privit o secundă cu niște ochi smintiți, cu un aer rătăcit și încântat, dar și dezolat pentru că prima lui adevărată plăcere de bărbat e anonimă... Nu, nu îți voi spune cum mă cheamă, Jamal. Nu vreau să îl strigi în momentele tale de fericire, nu vreau să ți-l amintești, nu îți aparține. Vreau să rămân pentru tine o femeie necunoscută, cu capricii bizare, ale cărei cuvinte, gesturi, poate și al cărei trup îți vor deschide o cale pe care va trebui să pornești singur. Pentru mine, tu vei fi Jamal, Mohammad, Ali, nu contează, ești miza unui pariu nebunesc, un fruct ispititor și abia dat în pârg, un mic prinț de mahala, un mic *rasta* cu păr lânos, cu blugi decolorați. Prin gura ta, îți sărut întreaga ta țară, regretul palmierilor pe care nu-i cunoști, durerea exilului, suferința de a nu fi nici de aici, nici de altundeva, mizeria de a pierde vremea prin culoarele imunde ale unor blocuri ieftine și dărăpănate, de a marca fără victorie cu fete anonime prin pivnițe, tu, cel a cărui privire întunecată de tuareg mândru a fost făcută să scruteze orizonturile de nisip, nu grămezile de gunoi...

Jamal, Mohammad, Ali, micul meu derbedeu, pepenaș cu parfum suav, tu, care stai gol, aici, alături de mine, pari a fi ieșit din grădina plăcerilor, iar eu aș

vrea să îți spun povești, căci acum sunt Șeherezada... Dar îmi păstrez elocința pentru un alt sultan, mai puțin tânăr, mai puțin pur decât tine, a cărui ureche lascivă se pleacă la poveștile mele scabroase, și nu fac dragoste cu tine decât pentru a face mai bine amor cu el, mai apoi, el, care va asculta imediat vocea ta dulce și timidă și răsuflarea ta înnebunită, captivă într-un aparat nenorocit. Fără să știi, Jamal, ești eroul unei povești, dragul meu adolescent rătăcit între două continente, iubitul meu romanesc și fugitiv...

– Jamal?

– Ce-i?

– Măciuca ta e ca de catifea. Parcă ar fi un animăluț frumos și satinat sub degetele mele. Și docilă, ia te uită!

– Da, nu mă pot plânge...

– Încă una mică? Așa, de rămas-bun?

– De ce nu?

– De data asta te sui tu pe mine? Mângâie-mă cu... Exact, cu capul, acolo, peste clitoris. Ai să-l deschizi, ai să vezi. Trebuie să spui „Sesam, deschide-te!", dacă vrei să intri în peștera comorilor... Spune!

– Sesam, deschide-te!

– Vino, vino, Ali, peștera s-a deschis, vino, înaintează. Încet. Acum dă înapoi. Până la intrare. Ieși. Întoarce-te. Te simt la capătul meu, simt capătul sculei tale care mă deschide puțin, care forțează intrarea. Îmi place asta. Iar tu, tu ce simți?

– Am impresia că mă strângi, că mă înghiți. Aș vrea să mă mișc...

– Nu atât de repede!

– Ba da, ba da, să mă mișc repede!

– Dacă galopezi așa, ai să mă lași în urmă, ai să pleci fără mine, nu vreau să mă lași...

– Nu, nu te las... Atinge-te acolo! Ai să vezi, îmi cunosc lecția până în vârful degetelor!

– Da! Până în vârful degetelor!

– Îți place degetul meu așa, acolo?

– Da, îmi place...

– L-am înmuiat cum trebuie, l-am pus cum trebuie?

– Da, foarte bine!

– Te regulez bine? Îți place cum te regulez?

– Da, da, îmi place mult. Mișcă-ți degetul, înaintează, dă înapoi... Freacă-mă, freacă-mă bine, Aladin al meu, sunt o lampă magică. Freacă-mă, Aladin, ai să vezi curând un duh...

– Te frec, te frec, te frec... Am o sculă groasă, groasă, grăbește-te, grăbește-te...

– Freacă, mai freacă-mă...

– Nu ne mai oprim, acum nu ne mai putem opri...

– Nu, nu, nu ne mai oprim, dar mișcă-te și în fundul meu, dacă vrei să vezi duhul!

– Ah! Îl văd deja! Și tu? Și tu?

– Și eu îl văd, Ali, da, și eu îl văd, îl văd!

Și eu, care credeam că puștiul e un elev slab!

L-am condus înapoi la bomba gălăgioasă; se aprinseseră luminile, dar părea la fel de mizerabilă. Prin ușa deschisă străbăteau valuri de muzică, strigăte de pușți, care antrenante, care triste. A ieșit un mic grup, l-au

recunoscut pe Jamal așezat în mașină, în față, lângă mine, puțin încurcat, căci nu știa cum să mă părăsească. Fără urmă de discreție, s-au aplecat, l-au măsurat prin geam (cum a fost? a mers? ticălosule!), m-au măsurat și pe mine, șmecheri, complici, indulgenți față de lăcomia mea de femeie în toată firea cam dusă cu pluta, care își oferise, alături de cana cu ceai, un mic biscuit crocant. Indulgența asta voioasă a fost mai greu de suportat pentru mine decât cele mai severe dintre judecăți.

– Atunci, salut!

– Salam, frumosule Jamal... Știi că e un pleonasm să spui „frumosule Jamal"?

– Un ce?

– Jamal, Jamal înseamnă deja „frumos" în arabă.

– Vorbești araba? (Un licăr de interes în priviri.)

– Oh! Nu, doar câteva cuvinte, așa...

A deschis portiera, a coborât cu regret... Era să uit!

– Jamal! Ascultă!

S-a răsucit, s-a întors, s-a aplecat.

– Și banii?

– Nu vreau!

Mulțumesc, puștiule, mulțumesc, sahib. Atâta simplitate, atâta delicatețe... Îi privesc fundul frumos legănându-se înspre cafenea. Se răsucește, iată-l din nou la portieră:

– Deși... Datorez cincizeci de bătrâne bătrânei, acolo (face un gest cu bărbia peste umeri), mi-a făcut un circ întreg...

– Ține!

Nu îl voi jigni rotunjind suma. Ia bancnota, deschide gura, se răzgândește și pleacă.

Se răsucește iar. Ah! Micul meu metec pare specialist în false ieșiri din scenă. Greutatea cu care mă părăsește mă doare.

– Nu vrei să îmi spui?

– Ce?

– Cum te cheamă?

– Mă cheamă Léa, dragul meu...

Când mă întorc, te găsesc ascultând banda și, după aerul tău resemnat, ghicesc că nu e prima dată...

Ai un zâmbet caraghios, puțin crispat. Mă cam îndoiam, probabil că nu considerai încercarea prea concludentă, nici emisiunea – ca fiind cu adevărat delirantă... Deschid gura pentru a pleda nevinovată (la urma urmelor, am făcut tot ce am putut!), dar tu mi-o iei înainte: „Doar nu te-a făcut cu adevărat să juisezi!"

Pe cuvântul meu, dar erai gelos! Hai că asta e o chestie tare! Ezit între indignare, incredulitate, amuzament, îmi caut cele mai ironice cuvinte, cele mai perfide intonații și apoi, în mod incomprehensibil, las să îmi scape cât mai firesc: „Sigur că nu! A fost doar pentru el, ca să-i fac plăcere!"

Dragul meu, dragul meu, sultanul meu, dorința mea de a-ți fi pe plac m-a împins să te înșel cu vagabondul ăsta mic, și acum iată că dorința mea de a nu-ți displăcea mă incită la o a doua înșelătorie, secretă de astă dată, și cu atât mai tulburătoare...

Când mă gândesc că am încercat să înăbuș din față machismul născând al unui puști de șaisprezece ani și, pe de altă parte, ocrotesc și gâdil orgoliul înduioșător, dar aspru, al unui bărbat matur! Ce m-o fi apucat să îți suport toate toanele, dar ce naiba am?...

Nu m-ai lăsat să mă gândesc prea mult în seara aceea. Nerăbdător să ștergi din mine și cea mai mică urmă a precedentului și a unei treceri poate prea emoționante, m-ai străbătut, m-ai umplut, m-ai copleșit, m-ai muncit până ce ți-am cerut îndurare, până ce strigătele și suspinele mele au șters cu totul murmurele și litaniile benzii spioane, care se derulează în continuare în umbră. Doar frecvențele atinse te vor putea convinge, prin comparație, de zdrobitoarea ta victorie...

La dònna è mòbile!... Verdi, te sfătuiesc să o aduci îndărăt!...

12

Am plecat la întâmplare, fără un scop precis, și furtuna ne-a surprins pe o șosea îngustă, locală, departe de tot și de toate. O furtună teribilă, care în cinci minute a inundat drumul și a orbit parbrizul. Ai fost nevoit să încetinești, oricum drumul avea foarte multe curbe. Te-ai uitat la mine: „Ce facem?"

După un viraj, s-a ivit o clădire.

Prin rafalele dese de ploaie abia ce se zărea panoul mare, de pe grilajul de la intrare. „Casă de sănătate pentru pensionari. Clinică specializată..." Rândurile următoare, scrise cu caractere mai mici, se pierdeau în potop. Mi-ai spus: „Am o idee." Și ai luat-o pe aleea gudronată, străjuită de peluze vaste, pe care se înecau acum scaunele și mesele de grădină, precum și parasolarele pe care lumea nu a apucat să le ducă la adăpost.

Ai parcat în fața peronului (în locul rezervat ambulanțelor). Ne-am udat leoarcă, deși nu am avut de urcat decât trei sau patru trepte până la intrarea în clădire.

În hol, te-ai îndreptat fără ezitare spre recepție, unde o tânără roșcată completa niște hârtii. Foarte degajat, ca totdeauna, de altminteri, mai ales când te aflai în fața unui public feminin și cu atât mai mult când acest public e plăcut vederii, ți-ai început numărul. Zâmbet și voce irezistibile, voce adecvată, umeri mobili (te prefăceai a-i bate cu două degete, ca pentru a scutura câțiva stropi de pe geaca udă). „Mă scuzați, domnișoară (un vechi truc de seducător: să spui „domnișoară" oricărei femei cumsecade care pare a fi depășit vreo treizeci de ani, în așa hal încât cele mai șmechere ar trebui să sfârșească prin a se supăra, căci printr-o întinerire așa de evidentă erau de fapt stampilate cât se poate de categoric), suntem în trecere prin regiune și am dori să ne vizităm un prieten, dar nu îi cunoaștem numele...

Tăcere uimită a roșcatei, care a rămas cu privirea ațintită la buzele tale.

– Da știți, era fratele unei bătrâne, o fostă vecină, dar ea era măritată și, evident, nu aveau același nume. Mi se pare că cum e aici și cred că i-ar face plăcere să ne revadă...

– Dar nu îmi puteți da ceva mai multe detalii despre acest domn? Vârsta, situație familială, alte indicii, prenumele, poate...

– Vârsta? Nu, nu o știu, dar trebuie să fie destul de bătrân. Îmi e imposibil să îmi amintesc prenumele lui, dar sigur sunt că era celibatar sau văduv, în fine, absolut singur...

Te ascult improvizând. Ea la fel, cu toate că roșcata te admiră din alte motive decât mine. Uită-te bine la el, admiră-l cum se cuvine, Morcoveață drăgălașă! Dacă ai ști ce cursă e pe cale să îți întindă! Ai căsca ochii ăia verzi ai tăi și mai mult!

... În ciuda bunăvoinței ei evidente, Morcoveața asta a rămas în continuare perplexă. Ai adăugat: „A avut un soi de atac. Probabil că e parțial paralizat. Ba chiar mă întreb dacă nu cumva și-a pierdut și uzul vorbirii!" Îmi arunci o privire malițioasă. Uzul vorbirii! Tu ai merita să ți-l pierzi, bandit nenorocit! Sper din suflet că asistenta va adopta un aer dezolat și îți va răspunde: „Nu, nu avem pe nimeni aici care să corespundă acestor semnalmente."

Numai că nu e niciun secret, norocul surâde celor îndrăzneți. La fel și roșcata care, cu un zâmbet larg motivat atât de satisfacția profesională („Ah, da, am înțeles!"), cât și de plăcerea personală de a-ți face un serviciu, ne spune:

– E vorba despre un polonez?

E mai mult o afirmație decât o întrebare. Nu prea ai de ales.

– Da, ceva de genul ăsta...

– Camera 22, etajul al doilea!

Și cum tu îi mulțumești cu o privire catifelată, ea continuă cu duioșie:

– Va fi foarte fericit, nu îl vizitează nimeni, niciodată!

Pe scară, te distrezi cu obișnuitele tale răutăți: „Îmi place să văd femeile urcând treptele în fața mea."

Numai că eu sunt udă și tremur. Aventura care ne așteaptă sfârșește prin a-mi înmuia picioarele. «De câte ori trebuie să îți mai spun că eu nu sunt „femeile"?»

Holurile sunt pustii. Niciun zgomot, e ora siestei. În fața ușii, am o ușoară ezitare pe care tu te prefaci a nu o băga de seamă. Cu un braț în jurul taliei, încerci să mă liniștești și să mă obligi totodată; bați la ușă și deschizi, discret, dar autoritar.

Iată camera, mică, destul de întunecată. E un amestec de cameră de hotel, cu draperiile și o cuvertură din tergal, o tapiserie înflorată, un fotoliu adânc, și cameră de spital, cu tăblia de la capul patului sofisticată, cu multe butoane, manete, întrerupătoare și prize. Într-un colț, un televizor alături de un scaun cu rotile.

Te dai la o parte pentru a mă lăsa să trec, mă împingi puțin, mă urmezi și închizi ușa în spatele nostru. Bărbatul întins în pat are o tresărire imperceptibilă. „Bună ziua, tataie, ce mai faci? În curând e Ziua Taților, ți-am adus un cadou!"

Pe fața lui osoasă strălucesc niște ochi de un albastru-deschis, aproape transparent. Nu prea poate întoarce capul, ca și cum ar fi imobilizat într-un corset rigid. Brațele îi zac pe cearșaf, imobile, poate moarte.

Traversezi camera, dai la o parte draperiile. Ploaia răpăie în geamuri, iar lumina care inundă încăperea are o nuanță verde-albăstrui. Se ivesc câteva detalii, pe care nu le-am observat inițial. Bolnavul e în pijama.

Pare foarte bătrân, degetele lui noduroase tremură puțin. Nu îndrăznesc să îi înfrunt din nou privirea de porțelan palid, privirea pe care a fixat-o asupra noastră cu surprindere, cu interes...

Fără a te mai încurca în întrebări inutile, fără scrupule, te instalezi. Împingi fotoliul rulant în fața receptorului, dinaintea patului, te așezi și mă tragi pe genunchii tăi.

– Trebuie să fie greu să stai închis toată ziua închis aici, nu-i așa, tataie? Ia și te uită, e mai bine decât la televizor...

Și începi să mă dezbraci. Mai întâi tricoul, pe care mi-l scoți peste cap, cum ai dezbrăca un copil. Resemnată, am ridicat brațele fără a discuta, și mă pregăteam să rămân și fără sutien, a cărui încuietoare de la spate nu vei întârzia să o acționezi. Dar nu. Eroare de previziune. E un sutien cu „balconașe", foarte decoltat, așa că te distrezi scoțându-mi sânii, care acum se odihnesc pe cele două armături în semicerc care îi subliniază și îi fac mai nervoși. Ai început să îmi gâdili sfârcurile cu policarul și, împotriva dorinței mele, care muream de rușine în fața bătrânelului atent, au început să se umfle cu o jalnică impertinență. Frați vitregi, ce mai! Nu mai știu încotro să mă uit. În față, dau peste pupilele de miozotis ale moșului la pândă, iar dacă plec pudic ochii, îmi văd mameloanele ca niște fragi care se coc sub degetele tale.

Dar mâinile tale de horticultor au decis să cucerească hățișuri mai clandestine. Îmi ridici fusta fără

prea multe menajamente. Jilavă, se lipește de coapse și rezistă o vreme onorabil, apoi cedează sub amenințare (mi se pare că am auzit pârâind o cusătură). Chilotul nu te deranjează prea mult. Ajunge iute pe jos, alături de tricoul meu ud, azvârlit în praf.

Iată-te vagabondând pe gazonul meu, încâlcit din cauza drumului cu mașina și contactului cu slipul, și pe care te apuci să îl potrivești, umflându-l cu falangele tale făcute greblă. E o activitate care-ți place, zăbovești îndelung, spectatorul nu pierde nimic din zelul tău de peisagist, îi deschizi toate porțile grădinii mele secrete, desfăcându-mi picioarele cu o palmă care nu acceptă rezistență, instalându-mi coapsa dreaptă pe un mâner al fotoliului, iar stânga, pe celălalt.

Bun venit în paradis, tataie! Cu părul tău alb, parcă ești bunul Dumnezeu! Dacă vrei, poți să îți vizitezi opera!...

Împingând din șale, ai propulsat scaunul pe holișor, foarte aproape de bătrânul cu ochii ieșiți din orbite care, în ciuda evidentei rigidități a cefei, reușește totuși să întoarcă capul spre noi. Priveliștea pare a-l fascina. Trebuie spus că ești un ghid extrem de conștiincios.

Abandonând vegetația de suprafață, te aventurezi în străfundurile pădurii, te afunzi în vizuini mai adânci, ieși la suprafață doar pentru a te afunda din nou, iar acest joc îmi înlătură reținerile și îmi dă fiori. Puțin câte puțin, simt cum cedează și ultimele mele bariere. Un izvor ascuns, pe care ai izbutit să îl descoperi, începe să curgă încetișor. Uite, tataie, în Edenul meu e

o fântână, un firicel de lapte și miere care mă udă peste tot, îmi face bumbul clitorisului să scânteieze, îmi inundă caisa, îmi irigă în profunzime această garoafă întunecată și pofticioasă pe care amantului meu îi place s-o chinuiască, s-o potolească și s-o înfometeze alternativ.

Îți place să vezi asta? Îți amintește de niște chestii? Cu ochii tăi azurii, pesemne că la viața ta ai dat pe spate multe fete, ai găurit, ai tulburat, ai pipăit destule... Acum ești acolo, încremenit pe un cearșaf care ți-a devenit lințoliu, mâinile îți tremură... Mă tem să nu-ți fie frig acum, bătrân polonez prăpădit ce ești, probabil vei fi fost și tu odinioară înalt și solid, vei fi cântat multe cântece, vei fi băut mult vin, vei fi dansat pe muzică slavă...

Mă tem să nu-ți fie frig, mai ales când văd că trupul ți-a înghețat deja, iar irișii tăi au reflexe de aisberg. Uită-te bine ce înseamnă o fată ai cărei ochi nu îi sunt înghețați, căreia nu îi este deloc frig. Eu am încă sub pleoape scoarța unei castane, netede și maro, care explodează în flăcări. Iar între coapse, un ciulin care înțeapă și arde, un rug arzător, un incendiu în prerie.

Încălzește-te lângă mine. Sunt o femeie latină și caldă, cu pielea de ambră, cu plete întunecate, cu pântecele brun. Încălzește-te contemplându-mă, impudică și hulitoare cum sunt acum; privește! Sunt, pe dinăuntru, roșie ca o rodie care explodează, ca o smochină dulce, ca un ardei, ca un fruct al soarelui, și am chef să mă iubesc!...

Am să mă las regulată în fața ta, așa cum iarna aprindem focul pentru a încălzi un oaspete trecător. Urmărește bine totul, să nu cumva să pierzi nicio frântură din această scenă! Vei avea de frunzărit un album de amintiri cu noi. Bărbatul acesta, peste care îmi unduiesc crupa incandescentă, ai putea fi tu, acum câțiva ani. Mai brunet. Cu o privire mai vegetală, lumina verde a unui râu care curge pe un pat de mușchi, în unda căruia joacă uneori o rază malițioasă... Cu aceste mici excepții, ar putea foarte bine interpreta rolul tău. Fără îndoială că și tu ai fost la fel de abil în a convinge femeile, la fel de mândru de a le pune pe jar, și ai știut la fel de bine să le copleșești cu o măciucă sălbatică și magnifică.

Vezi, se descheie și el. Tu ești acolo, și tu te excitai la fel, nu cu foarte multă vreme în urmă... Încălzește-te cu amintirile tale, tataie, încălzește-te cu amintirea vremurilor în care era bine să fi țeapăn... Încălzește-te la flacăra șemineului meu în care el va arunca un buștean admirabil, ai mare grijă c-o să sară scântei!

M-am ridicat pentru a-ți lăsa libertate de mișcare, pentru a putea scoate din pantalon rădăcina aceea pe care o simțeam umflându-se sub fesele mele. În timp ce te descheiai, eu am scăpat de fustă. Bătrânul palid și tremurător ne contempla în continuare cu o atenție vie și cu un fel de țipăt tăcut al întregii lui făpturi...

M-ai luat de braț și m-ai culcat pe burtă pe pat, peste picioarele lui inerte. Te-am simțit în spatele meu preț de o secundă, căutându-mă. A urmat invazia...

Aveam un asemenea chef să te primesc, că ai intrat până la rădăcină fără a întâmpina nicio rezistență. Ah! Ce mult îmi placi! Ador acest falus cu care îmi biciuiești ardoarea...

Privește, tataie, privește ce bine mă regulează! Mă cramponez de marginile fericirii pentru a-l mai degusta puțin, încă puțin. Îl aspir cu o indicibilă voluptate. E deopotrivă gros, dur și suplu, catifelat, zemos, pocnește în mine, mă inflamează toată. Simți ce tare arde, bunicule? Nu te încălzește între picioare femeia asta care și-o pune așa, peste picioarele tale? Știi că o asemenea chestie trebuie să fie tare bună pentru reumatism?

Pântecele meu dă în clocot, iar fofeaza mea e în flăcări. Face cât toate cataplasmele din lume, nu? Nu îți vine și ție să te miști? Ascultă, aici se cântă o adevărată simfonie. Îl vezi pe tipul ăsta? E un Chopin al amorului, tataie! E prima dată când vei auzi o „poloneză" astfel executată, cu un arcuș așa de viu, cu un trombon atât de năvalnic! Ah! Mă conduce din vârful baghetei, să știi că voi cânta curând alături de el partitura pe care o compune în mine, cu un instrument iute...

În spatele meu, agățat de fesele mele, greșești zona folclorică și începi să dansezi ca un negru, din bazin și din șolduri. Mâinile tale mă zgârie, mă frământă, îmi intră în carne. Dintr-odată, simt o altă mână, mai proaspătă, mai ușoară, care se așază pe pletele mele. Ah! Ce-i, tataie, vrei să participi și tu, vrei să ni te alături? Solidaritatea, nu?

Știi că e bine cu mâna ta pe pletele mele, e liniștitor, e ca binecuvântarea unui patriarh cu părul alb care a trăit mult și care parcă ar spune: „Iubiți-vă, copiii mei, și continuați și după ce eu nu voi mai fi. Doar acest lucru e frumos și adevărat." Îl privesc, epuizat și mulțumit de acest unic gest, de această modestă, victorie care l-a lăsat fără suflare, și am decis să îmi dau drumul atunci, acolo, cu o mână de bătrân pe cap, ca pentru a mă apăra, și cu măciuca unui oștean imperios în pântece, care continuă să se lupte. Iar eu hotărăsc să plec, să mor puțin, să fiu fericită, să juisez în sfârșit sub această privire albastră, sub cerul Poloniei, încărcat de nostalgie...

Când am coborât, roșcata nu te-a ratat.

– Cum a fost, a fost fericit?

– Foarte, foarte fericit.

– A vorbit?

– Nu.

– Ei, poate va vorbi data viitoare!

– Oh! Nu ne vom întoarce prea curând!

– Păcat! Dar, în orice caz, vom putea totuși exploata vizita dumneavoastră în plan terapeutic.

– ...

– Aici e o clinică-pilot. Vindecăm anumite blocaje ale sistemului nervos cu ajutorul audiovizualului!...

– Serios?

– Da, le punem bolnavilor să asculte vocile celor apropiați, chiar de mai multe ori pe săptămână. Am obținut rezultate remarcabile.

– Prin urmare, am fost înregistrați?

– Oh! Chiar mai mult de atât! Fiecare cameră e dotată cu un sistem video complet. Vizita voastră a fost în întregime filmată. Îi vom pune banda domnului Grocholski. Poate vom obține o cât de mică ameliorare...

– ...

– Nu vă deranjează?

– Deloc! Din contră! Dacă vă putem fi de folos cu ceva!...

13

Unele amintiri pe care mi le-ai lăsat din epoca întâlnirilor noastre sunt mai puțin plăcute de evocat și, cu toate astea, pentru că mi-am promis să fiu corectă, aș fi lipsită de onestitate dacă le-aș neglija în favoarea unor anecdote uniforme și ușurele sau a momentelor armonioase.

Resentimentul, enervarea, decepția fac în egală măsură parte din povestea noastră, și au dat și ele naștere, în felul lor destul de bizar, unei noi forme de complicitate...

A existat, de pildă, o zi în care mi s-a părut că te-ai plictisit de mine. Am fost neîndemânatică precum un animal prins în capcană, pe care atacurile nu au reușit decât să îl tortureze și mai mult. Și, pentru a mă pedepsi pentru această nepricepere, în ziua aceea tu nu ai părut deloc îngăduitor, ba chiar m-ai părăsit clar, scurtând întâlnirea fără a-mi face măcar cinstea unei despărțiri abrupte, dar prețioase, pretextând nu știu ce

vorbă de duh, de genul „Plec imediat, de teamă ca nu cumva să rămân prea mult...“

Atunci m-a copleșit o teribilă dublă rușine, rușinea de a nu te fi interesat îndeajuns, dar mai ales aceea de a fi fost în stare să suscit un alibi atât de derizoriu: „Plec imediat, de teamă ca nu cumva să rămân prea mult...“, umilința de a mă gândi că poate tu ți-ai imaginat că te voi crede, umilința de a nu fi meritat adevărul, de a nu părea suficient de puternică pentru a-l suporta... Rușinea și umilința m-au făcut să renunț la orice tentativă de a te reține. De altminteri, încărcările de a-l reține pe celălalt nu au făcut niciodată parte din joc, nu-i așa?

Mult timp după plecarea ta, o plecare lipsită de glorie, se înțelege, am tot refuzat să cred că poate și tu erai, dacă nu cel mai nefericit, cel puțin cel mai jenat dintre noi doi, la fel cum am refuzat să numesc și teribila fiară care începuse să mă muște cu numele de „durere“. Mă doream ofensată, grav ofensată, insultată în asemenea hal încât între noi toate erau puse acum sub semnul întrebării.

Și atunci, pentru a spăla afrontul, pentru a-mi dovedi că puteam seduce încă și puteam fi sedusă, pentru a mă răzbuna cât mai josnic, cât mai mărunt, te-am înșelat...

Din acest punct încolo, s-ar părea că aventura nu mă interesa decât pe mine, neavând loc în acest caiet care își amintește de noi doi, împreună fiind. Totuși... Totuși o voi povesti ca atare, pentru că tu ai jucat și

aici un rol deloc neglijabil, începând cu acela de instigator, deși involuntar, numai că responsabilitatea ta în povestea asta nu e mai puțin însemnată.

Trebuie pus la socoteală și Destinul care mi l-a scos în cale în ziua aceea, a doua zi după o noapte pe care mi-am petrecut-o, jumătate din ea, blestemându-te, și visând că te blestem, cealaltă jumătate. Așadar, l-am întâlnit, i-am răspuns la salut cu aceleași gesturi de simpatie entuziastă. Dialogul nu a mers mai departe căci eram, fiecare dintre noi, la volanul unei mașini.

Întorcându-mă acasă, mi-am spus: „La drept vorbind..." Nu am adăugat nimic, m-am înțeles cât se poate de bine pe mine însămi. Cu ajutorul unui hazard mereu devotat, a fost floare la ureche să îi găsesc numărul de telefon. Apelul meu l-a găsit singur (Fii bine-venit, domnule Noroc!) și extrem de amabil. Am fost foarte laconică: „Ia spune, aș fi deplasată dacă aș trece să te văd?"

– E o idee excelentă! a răspuns cu suficientă convingere pentru a mă face să cresc considerabil în propriii mei ochi...

La drept vorbind, de multă vreme ne dădeam reciproc târcoale. Dar... o anumită nonșalanță, o anumită timiditate din partea lui. Și existența ta... din partea mea... Așa că...

Seara aceea era ocazia visată pentru a da peste cap atât indolența lui de băiat frumos și rezervat, cât și puterea lui despotică pe care începuseși să o ai asupra mea. Trăiască revoluția!

Nu mi-a luat multă vreme să mă pregătesc: nu trebuie să fii nici prea sofisticată, nici prea împopoțonată pentru a te cocoța pe baricade!

Asaltul meu a fost la început rezonabil. Mi-am parcat mașina sub geamul lui, de unde îmi pândea sosirea. A ieșit în întâmpinarea mea, a făcut onorurile casei, s-a arătat foarte civilizat, foarte prevenitor. M-a întrebat dacă nu vreau să mănânc, să beau și, cum i-am refuzat toate ofertele, și-a permis să insiste, încercând să afle exact scopul vizitei mele (așadar, eu și băiatul ăsta aveam în comun faptul că ne îndoiam la fel de mult).

– Chiar nimic? Nimic nu îți face poftă?

– Ba da, tu!, i-am răspuns eu rapid, ca și cum aș fi urlat: „Moarte tiranului!".

Confirmarea pe care o căutase l-a lăsat o clipă fără suflare. A avut totuși politețea de a-și ascunde descumpănirea provocată de o mărturisire atât de promptă, mimând o poftă ieșită din comun. Am fost sensibilă la aceste două omagii, adică la dorința lui curtenitoare de a-mi ignora brutalitatea și, paradoxal, de a se preface că o gustă. A împins delicatețea până acolo încât m-a cuprins în brațe, și i-am fost recunoscătoare, căci înțelegeam că după atâția ani de așteptare liniștită, rapiditatea cu care m-am mișcat ar fi putut să îl dea cu totul peste cap. Buzele lui erau dulci și abile, mi se părea că revoluția mea se va consuma fără prea multă violență.

Existau câteva cuvinte nebunești, incoerente, pentru a comenta pleașca asta ce a căzut peste el (termenul e al lui) și am decis o dată pentru totdeauna să iau

această năuceală pe care nu izbutea să și-o controleze drept un compliment imens.

Ne-am trezit pe un fel de banchetă destul de tare, probabil somiera lui, căci alta nu era în încăpere. Efuziunile noastre erau considerabil limitate de îngustimea și duritatea jilțului. După o tăcere încurcată, mi-a mărturisit, de parcă ar fi recunoscut una dintre cele mai abominabile crime: „Mă gândesc la canapeaua-pat!"

Revoluția mea trecea în mod necesar prin decizii eroice. Am sărit în picioare. „Hai! O desfacem!"

Era vizibil consternat de lipsa de poezie a circumstanțelor. S-a apucat să desfacă patul cu un aer de resemnare dureroasă, și probabil că i-am făcut destul de mult rău cerându-i ca pilota să fie blocată la picioare, căci îmi era cam frig...

Când am terminat de pregătit teatrul operațiunii, pe care premeditasem desfășurarea unuia dintre cele mai importante acte politice ale existenței mele, m-a cuprins din nou în brațe, acordându-și câteva clipe de răgaz pe care îl dorea romantic, înainte de a capitula în fața contingențelor materiale conform cărora a te culca cu o fată însemna, înainte de toate, a te culca lângă ea.

Am profitat de îmbrățișare pentru a-i strecura la ureche: „Nu tragi storurile? Sunt cam pudică."

Ușurarea pe care am citit-o în privirile și mai ales pe chipul lui spunea multe despre precedentele lui spaime. A consimțit foarte repede, timiditatea lui fiind un balsam pentru propria mea timiditate.

Nu am putut să mă opresc să mă gândesc, în clipa aceea, la mine și la tine și la prima noastră dată. În ciuda rugăminților mele, ai vrut să ai parte de lumină crudă pe trupul meu, iar eu am fost ofuscată de grosolănia ta de a mă fi obligat să suport una ca asta, de a mă analiza ca pe o iapă pe care ori vrei s-o cumperi, ori doar s-o montezi. Am fost de asemenea ofuscată și de brusca mea docilitate, de pasivitatea mea, de lipsa mea de voință... În clipa aceea mi-am promis că nu voi mai avea de-a face cu tine și că nimic nu se va lega între mine și un bărbat care a ținut ca din prima seară să își asigure controlul asupra pudorii și a mândriei mele. Vezi și tu cum ne înșelăm și înțelegi de ce, mult mai târziu, alături de acest băiat tandru și foarte delicat am avut sentimentul că te înlătur, că într-o secundă abolesc constrângerile unei domnii abuzive... Lipit de mine, se încingea tot mai mult, era tot mai apăsător, ca și cum slăbiciunea mea mărturisită i-ar fi dat curaj. Ba chiar a glumit: „Mă duc să încui, căci în scurt timp nu voi mai putea merge deloc!", și era adevărat, simțeam că celebrează, în felul lui, asaltul la care l-am supus.

Am început să mă dezbrac. Sub privirea lui lipsită de insistență, dar nu de interes, mi-a fost ușor să îmi scot pantalonul, puloverul. Mi-am ținut câteva clipe sutienul, ca pe un stindard, iar în cele din urmă m-am alăturat armatei celor despuiați, hotărât lucru, cea mai frecventă insurecție din istorie.

S-a dezbrăcat și el, și s-a ivit trupul lui, mai brun decât îmi imaginasem, mai curând mic și îndesat, bine făcut, cu mușchi rotunzi, cu păr abundent de fiară zdravănă, cu ascunzișuri tandre, emoționante prin grația lor, punctul de inserție a gâtului, a umerilor, a coapselor... Avea un aer de chinez, cu lentori impasibile, cu ochii aurii, cu pupilele exagerat de dilatate, sclipind în crepusculul artificial al draperiilor trase.

I-am atins părul, foarte fin, foarte suplu, dar în același timp destul de țeapăn. I-am atins obrazul încă neted în ciuda faptului că se apropia seara, gura cărnoasă, gâtul apetisant, și m-am gândit la tine. Durerea a fost netă, fulgerătoare, ca o înțepătură care anunță o durere de dinți. Mi-am spus, ca înaintea unei nevralgii dentare: „Oh! O să treacă!"

M-am lipit de el cu o impetuozitate care se dorea convingătoare, și aveam chef să cânt „Ah, o să treacă, o să treacă!", și chiar să și cred acest lucru... Dar în elanul meu sălbatic și neîndemânatic precum toate bâlbâielile revoluțiilor din lumea asta, i-am atins unul dintre testicule. A avut o strâmbătură elocventă și m-am gândit iar la tine, la soliditatea, la nebunia ta.

O altă durere, o altă înlănțuire. Nu-i nimic, îți spun eu, o să treacă... Am rămas amândoi așa preț de câteva clipe, ascultându-ne suferințele care se domoleau, el, neîndrăznind să ducă o mână prea materială la locul pe care i-l rănisem, iar eu, neștiind unde anume mă durea: ca o durere de dinți pe care nu o poți localiza...

Răscoala mea căpăta aspectul unei infirmerii de campanie. Prima victimă a baricadelor mele a fost un testicul nevinovat pe care l-am zdrobit înainte de a-l fi cunoscut cu adevărat. Eram dezolată... (Tu ai fi spus „bulversată!"... Și iată ce bine mă reprezenta cuvântul acesta!) Alături de testicul, a căzut pe câmpul de luptă și în numele libertății (al libertății MELE) și bravul soldățel pe care adineauri îl simțisem sumețindu-se pe lângă pântecele meu... Ne aflam amândoi pe drumul cel bun...

– Totul a devenit dintr-odată atât de ciudat! a bâiguit confuz tovarășul meu cel amabil, vizibil dezolat de langoarea care îl năpădea cu o crudă insistență. Și analiza, așa cum fac toți bărbații în aceste circumstanțe aparte reprezentate de una dintre cele mai jenante pene care, oricât de vexantă va fi fiind pentru ei, diseca problema cu încăpățânare, cu patetism, demonstrându-mi, galant, dar ambiguu, că eu eram singura responsabilă, dat fiind că își datora neputința prea violentei dorințe pe care i-o inspiram...

În momentul acela, s-ar fi putut spune că eu manifestam unul dintre cele mai modeste apetituri față de el, căci pufneam lipită de el, de obrazul lui, de șoldul lui, de șoldul pe care îl acopeream de mângâieri total ineficiente.

A avut totuși un scurt moment de speranță nebunească, când s-a suit pe mine cu un suspin dornic. Am fost cât mai primitoare cu putință, dar el nu mi-a căutat decât urechea, la care a șoptit: „Simt că am să-ți

spun cât de curând că te iubesc." La naiba cu declarațiile! Nu din astea voiam eu... Nu eram acolo pentru a ne legăna, ci pentru a acționa energic, cu fermitate. Or, pentru prea tandrul meu partener, aceste adverbe par a-și fi pierdut sensul și valoarea. Arma pe care încă ezita să o încarce ar fi fost mai mult decât suficientă pentru foamea mea regicidă, dar în momentul abordajului pe care l-am încercat cu prețul unor unduiri savante, o nouă năruire a trupelor!

Iată-mă singură pe câmpul de luptă, cu fofeaza intactă, dezamăgită, nesatisfăcută, singură, cu un vag regret, și cu imaginea feroce, seducătoare, teribilă a unui husar cu ochi galbeni care nu știe să spună „Te iubesc", dar care știe să țină sabia sus și după ce lupta s-a terminat...

Amintirea aceasta mă tulbură, și, în timp ce camaradul meu abandonează asaltul și se prăvălește descurajat alături de mine, resemnat cu capitularea, eu îmi adun toate forțele pentru a-mi înfrâna toate pornirile duioase.

Oprește-te! Sunt aici din voința poporului... Cunoaștem urmarea, și deja suntem îngrijorați! Și ce dacă! Voi trece la baionetă! Eroismul meu mă uimește chiar și pe mine însămi! Îmi înșfac arma în derută, de pe marginea patului. Gata cu parlamentările îndelungate! Un adevărat conducător de oști dă ordine clare și precise. Așa fac și eu: „Mângâie-mă!", și cum micul meu pisoi plimbă pe mine o mână mai timidă, mai ezitantă și mai discretă chiar din cauza recentei înfrângeri,

îl ghidez cu un pumn autoritar și teribil de indecent către câmpul de operațiuni: îi plasez dreapta în partea de jos a pântecelui meu și stânga pe fese.

Sunt în genunchi aproape deasupra lui și îmi țin strategic coapsele depărtate pentru a încuraja marile manevre. Iată ceva solid, precis, concret. Lupta de la Berezina a acolitului meu nu ar fi avut nimic de reproșat ardorii mele. Sunt Napoleon la podul Arcole, singură împotriva tuturor, împotriva ta, împotriva lui, ba chiar cu totul împotriva lui, de vreme ce aproape că îl călăresc...

Pentru numele lui Dumnezeu, ce firav poate fi! Ce mi-o fi trebuit muierușca asta? Mă atinge cu falange circumspecte, și reușește în acest tur de forță să evite toate zonele prin care m-ar fi putut forța. Haide, soldat! Am să te trag de urechi, căci de măciucă se pare că nu te mai pot trage!

Ah! Am simțit atingerea ușoară a unui deget între fese. „Intră!"

Ordinul, proferat pe un tot aproape peremptoriu, l-a speriat: Unde?

– Acolo!

– Serios? Acolo?

Vă jur că dialogul ăsta își merita greutatea în capote – militare, se înțelege de la sine. Mai că îmi venea să mă întreb ce naiba căuta băiatul ăsta în batalionul meu! Bun. Nu toți pot fi trăgători de elită, asta e evident. Fie, nu e făcut nici pentru artilerie. Adio, artilerie. Îl trec în rândul patrulelor, dar iată că se încurcă

și aici. Hai, înainte marș, albăstriule! Doar n-ai să faci de planton până mâine, te cheamă datoria! Și cum unduirile mele nu îi lasă nicio îndoială asupra demersului următor, soldățelul meu de operetă încearcă, cu o disperată moliciune, o înspăimântată recunoaștere a locurilor.

Asediul (există termeni predestinați!) e de scurtă durată. Rezistența pe care o întâlnește îl face să bată în retragere, precipitat. Pariați că ăsta e botezul focului? Probabil voi fi avut un aer surprins și, pe alocuri, dezaprobator. Îmi explică, arătându-mi un index încîrcit, ca pe o rană de război: Nu pot face asta. Îmi face rău.

Nu, zău! Situația începe să semene cu un teatru de marionete! Am pus mâna pe un tip cu vocație de arlechin, altă explicație nu văd!

Cred că voi ceda emoțiilor... Așadar, e greu de ținut sus stindardul revoltei! E greu de ridicat poporul, e greu să îl motivezi, să îi insufli ardoarea și entuziasmul necesare! Ah! În seara asta nu voi cânta *Carmagnola*... Oare unde ești, dragul meu soldățoi, stăpânul și spadasinul meu, cuceritorul meu drag?

Simt că mă inundă nostalgia, nevralgia. Iat-o, durerea de dinți, suferința din dragoste... Mi-e rău pentru că am pierdut un archebuzier genial, un grenadier neostenit, un fervent partizan al atacului, un campion al încărcării și descărcării, un fitil, sufletul petrecerii, cel care nu se teme de etimologii, un certăreț, un distrugător, un fanfaron, un futangiu, un spadasin, un

derbedeu, un Attila al iubirii, care m-a lăsat pustiită și fără apărare, dar avidă de noi și noi bătălii...

Inima și trupul meu sunt brusc în doliu, sunt asemenea Andromacăi la curtea Epirului, solitară și fără vlagă, văduva de neconsolat a unui războinic preaiubit, prea ardent, prea năvalnic... „Doamne, jelaniile mele îți cer un exil...“

E rândul meu să mă prăvălesc de cealaltă parte a patului. Am reinventat războiul Troiei, războiul celor trei, când Hector e prea departe, iar Pyrrhus – ridicol. Gata cu campaniile mele, cu trofeele, cu himerele mele... A trecut ceasul de glorie, vitejii mei s-au dus...

Dintr-odată, în cameră s-a făcut frig. Cu el, a venit și retragerea din Rusia, între doi eroi derizorii ai unei răzbunări ratate, tăcerea ghețurilor... Waterloo, Waterloo, câmpie mohorâtă...

Lovitura a eșuat lamentabil și, cu nasul la perete, încerc să mă întăresc, agățată cu încăpățânare de această simfonie triumfătoare pe care o doream să izbucnească în mine. Ce insurgentă jalnică mai eram și eu!

În spatele meu, un suspin slab tulbură insondabila profunzime a visării mele... Mă credeam singură pe Sfânta Elena. Te-ai întors, soldățelule? Știi, nu îmi mai stă sufletul la cuceriri, ție cum îți e? Nici tu nu stai prea bine, din câte se vede. Te-am implicat într-o aventură ciudată, pe tine, atât de blând, de tandru, de delicat...

M-au copleșit remușcările. Am impresia că am fost foarte prost-crescută, foarte necinstită. Întâlnirea asta îți va lăsa o amintire penibilă, puțin umilitoare... Atât

de puțin a lipsit pentru ca totul să meargă între noi. Uite, nu era chiar așa de complicat: vezi de ușor de cucerit sunt, de permeabilă la toate investigațiile? Ți-e frică de mine? De exigențele mele? De vivacitatea mea? Cu toate astea, sunt și dulce. Pe dinăuntru. Nici măcar nu ai venit să vezi.

Mie îmi place să îmi vâri degetele peste tot în mine. Prin față, prin spate. Cum dracu' nu ai fost în stare să bagi un deget în mine? Vezi, intră lejer: trebuie să treci de poartă, să împingi puțin. E o șmecherie pe care o poți face, o parolă pe care trebuie să o rostești, un fel de sesam care se cuvine onorat. Uită-te bine: intru, ies, intru, ies... Din ce în ce mai larg, din ce în ce mai ușor, din ce în ce mai moale... Dacă ai ști ce bine e... Nu există nimic mai voluptuos decât fundul, dacă știi să îi vorbești. După câteva clipe, nu mai ai nimic de făcut, se descurcă singur. Privește-mă bine: îmi pun degetul acolo, fără dificultate, fără a forța. Hop! E magic! A dispărut! Nostim, nu?

Pompează la greu, înăuntru... Te poți juca foarte bine cu pereții. Îi poți lărgi, poți ricoșa. Absolut delicios... Dacă împingi spre spate, îi dai frisoane. S-ar părea că fundul explodează singur, e excitant, ai chef să fii cu totul scârbos, dinamitează toate tabuurile din lume, te întorci în timpurile imemoriale în care eram cu toții animale fără rețineri, bebeluși fără constrângeri, bucuroși să se ușureze nu contează unde, nu contează cum... Principiile de igienă și de pudoare ne-au zăgăzuit

fundul pentru toată viața lui. Interzis, respingător, mereu ascuns, mereu rușinos... Ce pierdere!

Eu îmi bombardez fundul ca atunci când îmi sugeam degetul, cu aceeași juisare plină de sfidare, cu aceeași fericire de a regăsi un gest infantil, fericit, liber, superb...

Iar când împingi spre înainte e altă poveste... Se deșteaptă alte dorințe, alte pofte, înțelegi? Gata cu *Carmagnola*, voi dansa o învârtită, îți aduci aminte, nu, cântecul acela, când bați la ușa vecinei? Bați în oblonul vecinei. Vecina e acasă, vecina răspunde...

Ah, soldat, uită de Waterloo, întoarce-te la Austerlitz, mă înțep peste tot, nu pricepi? Nu auzi cum gâfâi, câtă plăcere îmi face? Am chef să mă iei, soldățelule, am chef de o țeavă groasă de tun, de o canonadă teribilă, de gloanțe roșii, am chef să fiu mitraliată... Nu contează, nu contează, am să intru în luptă cu mâinile goale, ce păcat că ai drapelul în bernă, soldat, ți l-aș fi înălțat cu mare bucurie...

Magie a limbajului, miracol al cuvintelor, minune a poeziei atât de eficiente! Ceea ce mângâierile mele nu au obținut vine acum cât se poate de firesc, în clipa în care mă așteptam mai puțin: recrutul meu îmi saltă brusc între genunchi, ca un drăcușor ghiduș, cu măciuca în față. „Servește-te de ea! Hai, ia-o!"

Prea târziu, iepuraș, am plecat deja!... Dar hai, vino, totuși, am inimă bună... Trage salva unei victorii tardive, care cel puțin ne va permite să ne despărțim cu o impresie încântătoare...

Căderea Bastiliei nu s-a petrecut astăzi și nu e pentru noi doi, dar ar fi fost păcat să părăsești câmpul de luptă fără a trage măcar o salvă!...

La revedere, camarade, fără ranchiună. Mă voi alinia curând sub un alt drapel, mai sălbatic, mai dur, și pe care l-am regretat imediat ce l-am trădat...

În seara aceea, trăgând ușa după mine și spunând adio iubitului meu preț de un sfert de minut, am știut că am salutat în el toți mărunțeii, toți obscurii, pe toți cei cu scula mică, pe toți cei care pot fi oricând distruși de un căpitan vânjos, cu o lovitură a cizmei lui de husar, cu o lovitură a spadei lui temerare, pe toți cei ascunși în întunericul anonimei banalități...

Venită să celebrez puciul secolului, am plecat cu inima plină de dezgustul unui dezertor căit, care se îmbată cu speranța de a păși în continuare în cadența soldatului multiubit...

14

Muzica e peste tot. Se rostogolește în valuri din plafon, alveolată, luminoasă, futuristă. Se ciocnește de pereții acoperiți de un material gros, nedefinit, mochetă, lemn, carton, un material deopotrivă scobit și cald, care are o bună rezonanță. Țâșnește din podea, ne vibrează în picioare. Suntem cu totul captivi într-o bulă continuă de muzică, cu totul posedați. Pernuțele de catifea pe care ne sprijinim cântă și se cutremură, notele ne explodează în umeri, în piept, în pântece. Cu coatele sprijinite pe masă, ascultăm frecvențele stranii care locuiesc paharele și sticlele și vi se cațără pe degete, vi se preling în sus, pe mâini.

E fascinant, e îmbătător să simți muzica cu tot corpul în același timp, să nu mai fi decât un timpan imens, o tobă uriașă întinsă la infinit și infinit de sensibilă, și să bubuie, să se repercuteze în tine toate undele, toate șocurile. În această experiență, uităm că

am putut trăi și altfel decât unduindu-ne pe ritmuri nebune, altfel decât dansând.

În barul acesta în care m-ai dus acustica e o adevărată minune. Nici nu am intrat bine, că am trăit o uimitoare metamorfoză: m-am transformat în instrument. Coarde și alămuri și percuție simultan. La început, am căutat cu naivitate boxele. Poate acolo, sus. Nu, în acest colț. Nu, în spatele meu. Pe jos? Nu, peste tot. Peste tot și nicăieri. Acordurile, arpegiile, melodiile vin pe lume printr-un pavilion gigantic și invizibil, pe care aproape că îl port în mine. Iată, sunt însărcinată. Însărcinată de muzică... Și inventez arii până atunci necunoscute, partituri stranii, ecouri onirice, note angelice. Trompetele judecății de apoi și tam-tamurile se îmbină în mine, într-un mixaj bizar și entuziasmant.

Mă abandonez acestei creații în sens dublu, această creare a universului, această re-creare, această parantezã în viața mea, acest moment prodigios, fără dată. Am impresia că renasc și compun în același timp, redefinită de alte criterii, regândită pentru un alt mod de a exista...

Aici, totul e făcut pentru a favoriza evadarea și exaltarea. Luminile se mișcă, se unduiesc, clipesc, orbesc fără a lumina, surprind, hipnotizează. Sunt simbolurile unei lumi artificiale, cu astre fictive, cu tente insolite.

Sub fasciculele lor, ne pierdem identitatea, schimbându-ne culoarea veșmintelor, a epidermei, a părului și ochilor noștri. Te privesc de minute bune, fascinată de dinții tăi fosforescenți și de privirea ta aproape portocalie. Știam deja că erai un diavol, dar a fost nevoie

de această coborâre în infern, pe o străduță întunecată, un impas, trei trepte abrupte, o poartă bine păzită, a fost nevoie de această călătorie într-o lume de tenebre și strigăte, de fum și de sclipiri mov pentru a te descoperi așa cum mi te-am imaginat întotdeauna: Satana în persoană, cu flăcări în ochi și cu rictusul albăstriu, inuman, al acestui maxilar carnasier...

Razele se încrucișează și se reîncrucișează pe ritmul unei muzici sălbatice, farurile se aprind, se învârt și o jerbă de mici stropi de lumină încep să se reverse deasupra noastră, ca o ninsoare electrică.

Urmăresc din priviri, halucinată, căderea unuia dintre acești atomi sclipitori și mă cuprinde amețeala. Trebuie să mai amintesc că prin încăpere au circulat fiolele cu *popper*, iar noi – mai ales eu – am oficiat acest ritual... Vaporii magici au început să își facă efectul, mă dilatam la dimensiunile sălii, visând la un spațiu intersideral și la comete orbitoare, în timp ce trupul meu, mereu atent, primește și difuzează armonii urlătoare, litanii apocaliptice și geniale.

Dintr-odată, în mijlocul încăperii s-a făcut un gol mare, delimitat în forma unui cerc perfect de un fascicul luminescent.

Brusc, în mod miraculos, iviți nu se știe de unde, au țâșnit pe pistă, ca propulsați de primul țipăt al unui instrument ciudat care a început să se tânguie în întuneric. Erau doi negri înalți, uluitor de frumoși. Lumina foarte albă care îi scaldă îi nimbează într-un halo ireal. Strălucesc orbitor, cafenii, cu reflexe aurii

în straiele lor de lumini opalescente, la fel de perfecți în forță și suplețe. Dansează pe o melopee halucinantă și barbară, emisă de un aparat fără nume, sofisticat, hibrid, mai mult calculator decât pian, dar scandată și de instrumente primitive. Alianța aceasta de sunete milenare și rezonanțe noi generează un climat atemporal și fantastic.

Cei doi negri au rămas la început față în față, gemeni, absolut asemănători, de la tunsoarea lor scurtă, cu părul creț, până la picioarele lor solide care frământau podeaua ca niște maiuri imense. Sunt aproape goi, cu excepția unor cârpe minuscule, roșii, care le ascundeau sexul, și care străluceau precum o rană, mai curând stridente decât pudice, care le marchează partea de jos a abdomenului ca o însângerată și voluptuoasă cochilie.

Sunt captivată de coregrafia lor instinctivă și totuși savantă, care îi face să sară, să țâșnească din nou, să se ghemuiască și să se ridice iar, să se miște simultan în toate părțile. Umerii, brațele lor depărtate, fesele, șoldurile lor, coapsele lor ca de oțel scandau un ritm amețitor și magic, irezistibil.

Acum mimau un fel de luptă, puternică și grațioasă, a cărei miză nu o cunoșteam. Se căutau din priviri, din mâini, din picioare, se evitau, se ciocneau, se apropiau și se depărtau cu o expresie rătăcită și pasionată, o mască tragică de tensiune, o grimasă care le încrețea ochii, le urca sângele în pomeți, le întredeschidea buzele cărnoase.

Dintr-odată, unul dintre ei, învârtindu-se, își strecoară un deget pe sub șnurul care îi susține acoperitoarea pe șolduri. Șnururile cedează cu o ușurință premeditată. Cordoanele erau așa de încordate în clipa în care s-au rupt, că preț de o fracțiune de secundă doi minusculi șerpi roșii au biciuit aerul, apoi a căzut totul, și bucata de pânză, și șnururile care o susțineau.

Dansatorul, în întregime gol, începe o serie de mișcări frenetice; și, cum e cu spatele la noi, putem întrezări între coapsele sale musculoase, sub fesele de statuie, o impresionantă pereche de testicule brune care se răsucesc precum limbile unui ceas smintit.

Altul, care stă în fața noastră, cade ostentativ pradă unei hipnoze teatrale: ochii rotunjiți și gura întredeschisă mimează groaza. Își menține privirea fixă, continuând să tremure, în partea de jos a abdomenului camaradului, la această măciucă pe care noi tot nu o vedem, dar o ghicim sălbatică și uimitoare.

Așteptarea durează, savant orchestrată. Nu sunt prea departe de a mă lăsa și eu pradă fascinației: o fascinație mai discretă, dar mai sinceră decât a actorului la pubisul căruia strălucește în continuare floarea stacojie de un erotism aprins. Contemplu umerii sclipitori ai unui atlet de abanos, la doar câțiva centimetri de masa noastră, mușchii rotunzi care îi joacă pe spate în ritmul tam-tamurilor, fesele lui înalte, nervoase, picioarele neostenite și testiculele lui somptuoase, impudice, insolente, atât de accesibile că îți venea să urli, pentru

că tocmai începuse să facă niște mișcări îmbietoare și lubrice, cu coapsele deschise, cu crupa încordată...

Pentru a amăgi ispita am inhalat pe ascuns un val de vapori din fiola acidă. Sortilegiul a acționat rapid: această gură clandestină mi-a înfierbântat imaginația. Simt efectiv în căușul palmelor cele două bule superbe care își continuă rotirea impresionantă. Niciodată valsatoarele nu și-au meritat mai mult numele. Mi se părea că le țin, că strâng masa caldă și umedă și că, pipăind învelișul catifelat, buburuzat ca o carne de pui, simt cele două fructe care se lungesc, tari, rotunde, zemoase, mobile sub degetele mele, înnebunitoare.

Ce mă excită negrii ăștia! Și ăsta care nu se mai întoarce! Și celălalt care își păstrează acoperitoarea peste șolduri! Nerăbdarea îmi taie răsuflarea. Aștept spectacolul măciucilor lor cu o fervoare la limita angoasei...

În contemplația mea, am uitat să te privesc, dar te știu acolo, lângă mine, atent la unduirile mele. Te caut dintr-o parte, mă sprijin de tine, de la umăr până la genunchi, îți gust căldura și deschiderea și îți pun mâna pe coapsă...

Stofa pantalonului tău se pretează excepțional la mângâierile mele, la investigații. Nu trebuie să te pipăi prea mult ca să descopăr sub degete ceea ce speram: o măciulie de carne, tensionată, umflată, vibrând sub atingere, fidelă și docilă, primitoare. O necăjesc cu vârful unghiei, de la capăt până la rădăcină, apoi, excitată de ultimul salt al negrului care ne ignora în continuare, de testiculele lui înnebunite, de slipul celuilalt, plin,

vizibil îngreunat de o greutate considerabilă, te masturbez pe sub masă, așa de enervată, că nici măcar nu îmi dă prin gând să te deschei...

„Ah!" Asistența a scos la unison un strigăt puțin gâtuit, puțin răgușit. Plăcerea suscitată de primul foc de artificii, dar mai intimidat, mai puțin inocent: negrul s-a întors... E precedat, pe o distanță de mulți centimetri, de o adevărată coloană brună, lucioasă, cutremurată de o viață care părea a ei...

Cu abdomenul înainte și cu mâinile împreunate sub testicule, ca pentru o ofrandă prețioasă, grea, a făcut un tur de pistă cu mici salturi spasmodice, atingând cu malițiozitate spectatorii cu vârful acestei măciuci fenomenale, care oscila în fața lui fără a abdica.

Iată-l în fața noastră, aproape, așa de aproape că îi zăresc crevasa umedă și purpurie care îi străbate glandul și, preț de o secundă, îmi imaginez profunzimea, supleța și gustul ei pe limbă... Senzația este așa de vie, că mă îngrijorează. Nu mai inhalez nimic în seara asta sau voi înnebuni de tot...

Dar brusc, baletul se transformă în dramă. Cu expresiile caricaturale ale actorilor de film mut, dansatorii interpretează acum o poveste acidă. Lupta și sfidarea, întrerupte o clipă de spectaculoasa exhibare a unuia dintre ei, degenerează într-un fel de urmărire spectaculoasă, căci cei doi coregrafi geniali reușesc turul de forță de a fugi pe loc. Iluzia e perfectă. Scena are de toate: sprijinirea elastică a tălpii de sol, elanul și detenta piciorului opus, efortul antebrațelor care

caută, pe rând, viteza și spațiul, saltul care îi propulsează și totuși se termină de fiecare dată în același loc. Fug unul în spatele celuilalt, la nesfârșit, ca și cum viața lor ar depinde de asta, cu coatele pe lângă corp, cu capul plecat, iar în umbră răsunau percuțiile, însoțite și susținute de respirația șuierătoare a unui monstru muzical, a unui instrument fără nume care simulează spaima și gâfâiala...

După groaza pe care o putem citi pe chipul celui urmărit, după sumbra determinare pe care o afișează urmăritorul, după rictusul de poftă crudă și măciuca inexorabilă, înțelegem argumentul: dacă îl prinde, îl regulează...

Tăcerea din jurul scenei e elocventă. În sinea lui, fiecare așteaptă, speră, se îndoiește... Încă buimacă după gura inhalată adineauri, mă prind pasionată în joc. Tremur, gâfâi și fug alături de acest uriaș obscur și terorizat: Salvează-te! Salvează-te! Fugi! Vine! E aici! Te prinde! Sare pe tine! Uite-l!

Distanța care îi separă s-a redus imperceptibil, diabolic. Vânătorul aruncă o mână în față o dată, de două ori... Gata, își atinge prada! Nu, încă nu, prada se zbate, îi scapă, își ia literalmente zborul și, în efortul său, își pierde acoperitoarea din șold, care rămâne în pumnul atacatorului.

Ah! Tabloul merită toți banii! Africanii ăștia sunt gemeni pe de-a-ntregul, și la nivel de penis. Acum fug din profil, în șir, dacă se poate spune așa, și efectul e

năucitor. Sunt amândoi în erecție, cu o sănătate, o energie, o convingere formidabile, cu o magnifică evlavie.

Admirația și dorința îmi dau furnicături în degete, frisoane în tot corpul. Am găsit fermoarul prohabului tău, iar tu, amabil, îmi ușurezi manevra de extragere cambrând șalele, desfăcând picioarele. Ți-am scos vergeaua pe care un slip simpatic oricum nu o ascundea prea mult și, tot pe sub masă, m-am cramponat de ea cu o ardoare elocventă. Alunecă docilă în mâna mea, puțin lipicioasă, iar contactul cu ea a sfârșit prin a mă da de tot peste cap. Am chef să te trag ca niciodată, să-ți fac rău, să te frământ, simți ce feroce s-a făcut mâna mea, ce nerăbdătoare, ce solicitantă? Îți vreau capătul cât mai gol cu putință, vreau să te decalotez până la durere, până sus, să ating firele de păr, să trag învelișul pentru a întinde vergeaua, să umflu glandul, să îl torturez...

Apoi, foarte iute, îl îmbrac la loc, în întregime. Închis, cusut, ermetic. Țin prepuțul zdravăn, bine strâns, aș putea face un nod, un pachet-cadou, iar în el, un mădular dur, gata să țâșnească, ca o banană coaptă, cu coaja care stă să plesnească...

Nu, nu va ieși, o sugrum, ți se trag testiculele înainte, simți? Uite, dau drumul pielii, dar încet, foarte încet. Milimetru cu milimetru. E drăcesc. Trebuie ca melcul să iasă din cochilie cât mai încet cu putință, trebuie să controlez pe deplin situația în fiecare secundă. E ceva magic.

Puțin câte puțin, puțin câte puțin, relaxez presiunea, puțin câte puțin vergeaua împinge și își croiește

drum printre degetele mele, dilatează orificiul pe care îl țin cu fermitate, se naște cu încetinitorul în mâna mea extaziată. Capul e pe cale de a trece, dur, rotund, alunecos, iar pielea se trage în continuare înapoi...

Sub ochii noștri, teribilul prădător sare în sfârșit asupra prăzii și o încolțește. O ține jos, ghemuită, îi apasă umerii cu cele două brațe puternice. Muzica nu mai este decât o rostogolire de bătăi de tobe îndepărtate, halucinante. Puțin câte puțin, victima abandonează lupta, epuizată, capitulează, își lipește mâinile de pământ, iar celălalt profită pentru a face o primă recunoaștere concupiscentă a locurilor. Cu genunchii propțiți de o parte și de alta a învinsului, plimbă peste fundul acestuia o măciucă demențială, se leagănă de pe un picior pe altul pentru a o dirija mai bine, încremenește o clipă înaintea asaltului final, cu vârful ciocanului exact între fesele partenerului care, dacă nu ar avea între coapse această vergea revoltată care zvâcnea nebunește, nu ar mai semnifica decât supunerea.

În mâna mea, scula ta își urmează înaintarea regulată. Acum strâng baza glandului care țâșnește din mâna mea ca un as de pică, iar contactul cu gulerul rulat care coboară în continuare mă înflăcărează la fel de mult ca reprezentația la care asistăm: negrul triumfător, sigur de victorie, își ia răgazul de a se asigura de poziția lui. Își trece mâinile pe sub subțiorile victimei, o trage spre el, se lipește strâns de fundul care i se oferă și, celebrându-și invazia brutală cu un strigăt sălbatic, i-o bagă în fund până la rădăcină.

Văd scena în trei dimensiuni: în mâna dreaptă am obiectul în relief, iar acesta continuă să evolueze în legea lui. Îți ating din nou pubisul: măciuca ta e dezgolită, incandescentă, udă din cauza acestui îndelungat striptease la care a fost supusă. Și eu sunt tulburată să o țin așa, mult mai mult decât de obicei, debusolată complet de acest viol în direct, în care victima și călăul continuă să danseze unul în altul, asalturile acestui rut fiind punctate de o melopee halucinantă.

Cu o privire scrutătoare, urmăresc cu o atenție febrilă îndelungul du-te-vino al acestui Tamango smintit cu șolduri neobosite, măsor, în distanța care îl separă de iubitul lui, atunci când se dă îndărăt, fără a i-o scoate totuși din fund, mărimea vergelei cu care îl țintuiește. Celălalt este magnific sub tortură. Înalță capul ca un cal care se cabrează, sub abdomen mădularul i se zbate frenetic, pe chipul lui trece expresia rătăcită a martirilor, deopotrivă agonie și extaz.

Mă copleșește o poftă infernală... Aș da zece ani din viață ca să îmi simt fundul explodând sub atacul acestui negru etalon! Toate zvâcnesc în mine; am impresia că sunt larg deschisă din cauza intensei chemări, și în față, și pe la spate, dar mai ales în spate. Mi se pare că m-am umezit peste tot, chiar și fundul, și am impresia că nu sunt singura. În mâna mea frenetică, ce a început să îți zgâlțâie scula cu violență, să o acopere și să o descopere cu furie, scapi și tu o lavă groasă, caldă și vâscoasă, care mă înnebunește, iar eu îți frământ cu conștiinciozitate măciuca, te trag de testicule, de părul

pubian, de parcă aș vrea să mă lipesc de tine. Efectiv mâna mea rămâne o secundă iluzoriu lipită de abdomenul tău și mă delectez, cu o beție exagerată datorată fără îndoială vaporilor inhalați, cu contactul cleios al spermei tale care începe să se usuce...

În haloul de lumină din fața noastră cei doi și-o trag în continuare, cu regularitate, puternic, cu o amplitudine din ce în ce mai convingătoare. Măciuca celui regulat a devenit absolut smintită, bate, între coapsele bărbatului, o măsură regulată și fabuloasă. Dintr-odată, când celălalt a încetat pomparea și a încremenit, cu grumazul răsturnat și cu ochii spre cer, iată că din ea izbucnește un val onctuos, generos... Sunt aproape uimită să văd că această măciucă din marmură neagră juisează alb. Și ce abundență! Chiar a meritat efortul de a fugi așa, ipocritule, de a tremura așa, pentru a te lăsa mai apoi regulat cu atâta bucurie și pentru a juisa la nesfârșit! Frumoasă descoperire! Unchiul Tom e de fapt mătușa!

O gelozie perfidă mă necăjește și, în timp ce actorii părăsesc scena în aplauze umede (probabil nu sunt singura care și-a încleiat mâna), rămân cu un penibil sentiment de frustrare...

Muzica și luminile s-au schimbat... Acum e aproape întuneric și particulele de praf în suspensie din aer scânteiază în razele mov care cad din plafon. Tensiunile se calmează într-un slow languros, iar eu ascult cum mi se potolesc bătăile inimii pe care le-au stârnit spectacolul anterior. Dacă am dansa? Mă voi lipi de

tine cu emoția și tulburarea mea, mă voi alinta și îmi voi uita poate setea neostoită...

Tocmai deschideam gura pentru a te invita, când mâna ta s-a așezat peste a mea, imperioasă, presantă: Privește!

Nici măcar nu ai întors capul spre mine, fixai altceva, de cealaltă parte a sălii, ceva care părea a te pasiona. Am căutat din ochi punctul pe care mi l-ai indicat cu un semn vag din bărbie și am zărit-o imediat. E superbă. Nu puteam fi de acord mai mult decât atât în această seară exotică.

O mulatră înaltă, foarte aranjată, se unduia languros într-o rochiță gen furou din mătase bleu. Umerii goi erau mângâiați de blondul artificial ale coafurii ei de vampă. Am conchis că îți plăcea de ea. Dansa singură, vizibil satisfăcută de corpul ei, de rochia care mai mult o dezgolea decât o acoperea, de sânii ei atât de încordați pe sub rochie, că îi ghiceai sfârcurile dure și obraznice, de talia ei suplă, de șoldurile rotunde, de crupa ei ispititoare...

Mai ales pântecele ei era captivant, ușor bombat, mulat cu o asemenea indecență de la stomac până la pubis, că îi puteai zări, prin pânza fină, gaura buricului și emoționanta densitate a părului pubian.

Vaporii de acid mi-au dat toată îndrăzneala din lume. „O vrei?"

Am murmurat întrebarea în gâtul tău, iar privirea ta interesată, vag neîncrezătoare, m-a recompensat deja. Lasă-mă pe mine, îți voi aranja o partidă magnifică...

M-am strecurat printre cuplurile înlănțuite care se mișcau pe ring și m-am fofilat pe lângă ea, dând din fese și din umeri. Am ajuns. Lipită de ea, îi simțeam parfumul și mișcările din șolduri. Ea nu a remarcat prezența mea; părea pierdută în lumea ei. I-am atins ușor cotul și, cum nu a reacționat, am pus mâna pe brațul ei. Aha! Totuși! Mă vede! Intru destul de abrupt în subiect. Îi arăt fiola cu vapori-minune pe care am păstrat-o în palmă. „Vrei?"

Ea a clătinat din cap: Nu, am ce-mi trebuie. Dar s-a oprit din dans, așteptând continuarea. Vocea ei era gravă, caldă, dar părea mai curând răgușită decât senzuală și mirosea puțin a alcool. Cu atât mai bine, va fi mai ușor.

– Îl vezi pe tipul de acolo?

– Cel care e așezat?

– Da, în roșu.

– Un aranjament?

– Și-ncă cum!

– Hai la toaletă, să mi-l prezinți.

Ce lume aparte! Aproape că m-a dezamăgit extrema simplitate a demersului! M-am întors la tine nu foarte mândră de această victorie ușoară. Cu un gest, te-am invitat să mă urmezi, iar tu te-ai supus fără comentarii. Ai fi putut măcar s-o faci pe uimitul!

Ea era deja la subsol, examinându-se aplecată în oglindă, deasupra vasului roz al unei chiuvete de lux, cu riscul de a-i ieși sânii magnifici din rochiță. Ne-a zărit în oglindă, s-a întors. Frumoasă mutriță, la drept

vorbind, în mod cert revăzută și corectată de o chirurgie așa-zis estetică, ce regularizează și în același timp banalizează nasuri, pleoape, maxilare...

Chipul ei era absolut perfect, absolut stereotip: ochi migdalați, pometi vag asiatici, nas mic, drept, gură cărnoasă, bosumflată, bărbie ovală... Am văzut de o sută de ori trăsăturile astea pe copertele magazinelor, la cinematograf și, firește, în câteva cluburi de felul acestuia.

Prezentările nu vor fi dificile, doar pe tine te frecventez cu asiduitate, iar pe ea o cunosc, cu toate că nu am mai văzut-o niciodată. Poate îți va cere bani...

O analizezi cu o anumită plăcere, căzut în capcana frumuseții ei impersonale, și nu sunt deloc supărată că îmi apreciezi într-atât darul. Te contemplă și ea, fără repulsie. Bun, examenul a durat destul, să trecem la protocolul unei întâlniri cordiale și de bonton.

Ezit o frântură de secundă, căci brusc îmi dau seama că nu îi știu prenumele și că va fi greu să salvez aparențele în asemenea condiții. Doar nu puteam spune: Uite, ți-o prezint pe fata la care te-ai uitat adineauri cum dansa... Nu contează, cert e că eu căutam în adâncurile beției mele curajul de mă arunca în cea mai deșănțată improvizație cu putință, când ea ne-a anunțat, hotărâtă: Cu amândoi în același timp!

...Dumnezeule, la asta nu mă așteptam, nu zic nu, și mă gândesc că nici tu, deschis cum ești la toate experiențele, nu vei refuza proiectul! Tăcerea noastră lipsită de reprobare o încurajează să continue. „Când și unde?" te aud gândind cu voce tare și mă alătur

mutual aprobării tale. Cu un index priceput, ea ne răspunde, la fel de tacit, la întrebare. Ah! Ce dialog concis! E clar, nu suntem într-un film de Cocteau! Să sperăm că măcar acțiunea va compensa lipsa cuvintelor.

Unghia lăcuită cu care a împuns întunericul indica o mică încăpere primitoare, un fel de chicinetă deschisă, dar discretă, destul de întunecoasă, intimă, păzită de un fel de draperie și mascată de ferigi stufoase. Nu avea rost să mai pierdem timpul, urma să se întâmple aici, imediat. O scurtă privire de conivență între noi. Drace! Și am luat-o după ea.

În alcov, în spatele plantelor dese, zărim un dulap ale cărui umerașe goale ne liniștesc în privința lipsei de animație a locurilor, un suport mare pentru umbrele, la fel de gol, un fel de fântână de salon, cu niște robinete complicate. De parcă eram în holul unui hotel de lux.

Gazda noastră, care părea a cunoaște foarte bine locurile, împinge cu o mână hotărâtă vaza care ținea draperia. O nouă privire complice.

– Ai văzut?

– Da, un semn mai curând bun.

Draperia, acum liberă, ascunde pe trei sferturi intrarea în vizuina care s-a întunecat din nou. Iată-ne toți trei în penumbra înghesuită și caldă a unui cabinet de trei metri pătrați, la adăpost de privirile indiscrete grație unei catifele pe post de draperie, care mirosea a praf și a neumblat.

Atmosfera asta mă îmbată. Dar nu era momentul să mă las pradă deliciilor ambianței: însoțitoarea noastră, care în mod evident are simțul realității și fobia timpului pierdut, ne zgâlțâie, ne violentează, ne poruncește. „Tu, îți ordonă ea pe un ton fără replică, mă iei pe la spate!".

Și, însoțindu-și gesturile de cuvinte, se răsucește, îți întoarce spatele, își ridică în grabă cu mâna stângă cel mai strâmt furou din lume și îți întinde fesele, mă împinge puțin cu mâna dreaptă pentru a lua un săpun aflat pe aripile de lebădă ale lavaboului, care dispare în spatele ei și, după ce presupun că a efectuat una dintre cele mai intime oncțiuni reapare la fel de repede după ce i-a umplut orificiul cu spumă. Îl aruncă fără să se uite în chiuvetă, iar eu îl aud căzând.

Ochii mei, încă neobișnuiți cu întunericul, mai curând au ghicit decât au văzut scena; încă îmi puneau întrebări asupra itinerarului exact al săpunului, asupra reacției tale, căutând în întuneric sclipirea aprinsă a pupilelor tale galbene, când ea m-a atins cu un deget autoritar: Tu mă sugi!

Și, cu o mână pe umărul meu, m-a obligat să mă aplec, să îngenunchez în fața ei. În toată graba asta a ei exista însă o organizare extrem de rezonabilă care nu pot spune că nu mă seducea...

S-a unduit puțin, suscitându-ți dorința frecându-și fundul de scula ta, și presupun că, aflat în spatele ei, te-ai descheiat deja la pantalon. Eu sunt între picioarele ei, între cele două coloane superbe, regale, satinate,

pe care le mângâi cu adevărate furnicături de plăcere în degete. Cu dosul palmelor urc spre interiorul coapselor ei, pe care le desface pentru a ne primi mai bine pe amândoi, și ajung la fofeaza încă acoperită de partea de jos a rochiei. Îi ridic mătasea pe abdomen, gata să îi descopăr tufa de păr prin care mă pregătesc să scormonesc cu gura plină. Dar cu uimire, descopăr sub degete un material textil destul de tare. Ce-i asta? Doar i-am zărit fesele când s-a întors spre tine, și mi s-a părut că erau goale. O acoperitoare? Așa pare, acum încep să observ, efectiv, în întuneric, un triunghi alb pe pubisul umflat. Dar ce textură ciudată! Puțin cerată, ca un fel de gumă! Oricum, nimic mătăsos. Să fie oare o sculă din cauciuc? Caut elasticul acestui chilot bizar, dar ea scapă de el, își îndepărtează puțin bazinul de mine, în același timp ți se oferă ție și, aplecată, cu picioarele îndepărtate, mă ține cu o mână de cap, o mână care înseamnă „Așteaptă!", departe de ceea ce se petrece acolo, în fața mea. Cu bărbia înfundată în umăr, coordonează invazia care se petrece în spatele ei: Haide! Treci! Intră dintr-o lovitură, zdravăn și adânc, vreau să îți simt ouăle!

E genul de ordin pe care nu trebuie să îl repete de două ori. Îți percep abordajul de corsar sălbatic. Aproape că s-a rupt în două, înțepată dincolo de speranțele ei, aproape frântă. Luptă sălbatică corp la corp! Furtună la orizont! Ah! Frumoaso, nu știai cu ce pirat ai de-a face, nu? Are o lovitură eficientă și precisă, îți vei da curând seama!...

O clipă, mă simt tentată să mă ridic și să o sprijin să suporte șocul, căci acostarea a dezechilibrat-o pe moment, iar tu o zgudui acum cu o spadă atât de puternică, încât se va prăvăli peste mine în mod sigur! Dar de fapt, fata pare obișnuită cu genul ăsta de confruntare și, odată trecut șocul primei lovituri, și-a întărit poziția, s-a înfipt solid în tocuri și s-a înclinat cât mai mult, pentru a profita de toată floreta cu care o străpungi în ritm rapid...

Ei, și slipul acela? Mă întorc la căutările mele, din ce în ce mai perplexă. Nu tu cordon, nu tu elastic, nu tu șnur... Mâinile mele încep să se enerveze în aceste căutări sterile. La naiba, chestia asta se ține singură! Dar când cu un singur gest brutal ea și-l smulge singură, înțeleg pe dată! Crac! Un plasture enorm cauciucat pentru a ascunde, pariez că nu veți ghici ce! O nenorocită de sulă care se prăvălește cu viteza luminii sub ochii mei neîncrezători...

– Ține! Asta e pentru tine! precizează ea (precizează el), înșfăcându-mă de plete și trăgându-mă spre obiectul năucelii mele. Pe moment, m-am îndoit o fracțiune de secundă de propria mea luciditate. Poate am inhalat prea mult? Folosindu-mi mâinile pe post de spioni, cu toate simțurile în alertă, scrutez, adulmec, palpez, gust chestia cu pricina. Nicio îndoială, e o măciucă, una adevărată, cu o pereche de ouțe lipsite de păr, asemenea pubisului (plasturele obligă!), dar în bună stare de funcționare, care îmi joacă printre degete,

se întăresc, se rotunjesc... Și vergeaua funcționează, are mișcări de du-te-vino, alunecă, se umezește...

O poveste de nebuni care îmi taie răsuflarea, și poate că e mai bine, pentru că această creatură onirică, felliniană, cu sânii ca niște pepeni, cu un fund de zeiță, tocmai îmi înfundă-n gât scula ei enormă, fără a-mi lăsa timp să inspir în mod adecvat acestui tip de exercițiu. Ce destin tragic, am s-o sfârșesc sufocată de măciuca nemiloasă a acestui travestit pe care tu îl pompezi de mama focului, iar tu vei fi indirect responsabil de moartea mea, pentru că de fiecare dată când te înfigi în fundul lui, vergeaua lui îmi gâdilă glota, obturându-mi traheea și smulgându-mi un lătrat convulsiv și surd, care precede un val de greață. Nu mă auzi?

Opriți-vă! Opriți-vă! Ajutor, am să mor sau, în cel mai bun caz, am să vomit aici, pe jos, printre ferigi!

Urâtă treabă...

Încerc să rezist, încerc să frânez entuziasmul care îl propulsează până în fundul gâtului meu, dar ea mă țintuiește cu un pumn de fier, violentă, sacadată, ceea ce spune mult despre senzațiile pe care i le oferim, eu – cel puțin – în mod involuntar! Tu o pompezi în continuare, aproape că te aud gâfâind, ca un tăietor de lemne care ridică toporul sau mai curând coada, și percep undele șocurilor tale prin intermediul freamătului și unduirilor ei. Ah! E prea mult! Căpcăuna asta o să mă lase fără vlagă, gata, e destul, pe toți dracii! Și cu palmele hotărâte, placate pe pubisul ei, cu degetele mari orientate în jos pentru a-i controla bijuteriile de

familie, o împing și o mențin la o distanță rezonabilă, iau în sfârșit o gură de aer și îmi umplu plămânii, și îmi recapăt suflul cu ușurarea celui care a scăpat de înec. E pentru prima dată în viața mea când o sculă mi-a tăiat la propriu răsuflarea!...

Revolta aceasta nu e pe gustul androginului meu, care încearcă să forțeze din bazin barajul buzelor mele și mă trage cu frenezie de plete. Dacă mai continuă așa, am să-l muște de sculă. Și cum agitația lui e departe de a se potoli, ba chiar pare a se transforma în furie, mă prefac, cu o anumită repulsie, că strâng incisivii în jurul glandului cu care mă asaltează din ce în ce mai brutal. Amenințarea mea nu obține efectul scontat: smintitul începe să scrâșnească din dinți și să mormăie cu accente care frizează demența: Da, da, mușcă-mă! Umfl-o! Hai! Mușcă! Mai tare!

Pe cuvânt, ăsta e nebun! Un sărit de pe fix! Doar n-am să-i retez eu socoteala! Există clinici pentru asta! Dacă vrei să-ți tragi o fofează, dragule, du-te la Casablanca, nu conta pe mine!

Tot în genunchi, cu maxilarele crispate, cu brațele încordate pentru a limita incursiunea, cu pletele torturate, mă rog fierbinte să juisezi cât mai repede și să plecăm cât mai departe de acest hermafrodit isteric care se zvârcolește acum de parcă ar fi ars de viu pe rug. Numai că asta însemna că nu te cunosc îndeajuns! Dacă te-ai abandona prea repede plăcerii, ai avea impresia că ai dat chix, că nu știi să profiți de o aventură. Mai întâi, vrei să o copleșești, să o surprinzi cu

o măciucă robustă, neostenită, vrei ca ea să geamă, să se predea, să te implore, să exclame, să se extazieze, vrei să gâfâie, să țipe, să roșească și să danseze înțepată de vergeaua ta magică. Dacă ai știi, dacă ai știi... Căci, evident, nu ai habar de nimic. Ai rămas în spatele ei, respirându-i în plete, năucit de unduirile ei, străduindu-te să o pompezi, iar eu nu văd din tine decât mâinile pe sânii ei, care au țâșnit din strânsoarea rochiei și s-au eliberat, și pe care acum îi frământi, îi zdrobești, îi apeși cu o voluptate de condamnat.

Ah! Dragul meu, ai în brațe un foc de artificii, iar tu habar nu ai. Hormoni și silicon, vrăjitorie a timpurilor moderne, alchimie încă bâiguită și deja teribilă a unui secol care mărșăluiește spre ambiguitate...

Dacă ai știi că în partea de jos a pântecelui pe care îl pompezi atârnă o mătărânga asemănătoare cu a ta, că această creatură pe care o muști de ceafă, căreia îi frământi sânii, căreia i-o tragi pe la spate cu măiestrie intră în erecție sub dinții mei, sub limba mea, sub amigdalele mele, mă trage de păr pentru a-i ciopli cea mai ciufulită pană din istorie. La un moment dat, își scoate labele din părul meu și îmi ghidează mâinile spre testiculele sale umflate și fremătătoare pentru a le aplatiza, cerându-mi, prin gest și prin cuvânt, o mângâiere arzătoare, pasionantă, al cărui impuls însă îmi lipsește.

– Zdrobește-mă! repetă ea rătăcită, pierdută, iar tu în continuare nu știi, dragul meu, că acest nebun, această nebună vrea să îi fac terci ouăle cu un sadism care îmi lipsește. Ah! Mă simt atât de mică, de neînsemnată, de

pacifistă! Tipul ăsta îmi face milă prin neîncetata lui căutare a suferinței. Oare de fiecare dată trebuie să își regizeze un simulacru de castrare pentru a reuși să juiseze? Eu, care odinioară mi-am dorit atât de mult să am o sculă pentru a te silui, pentru a-mi asigura stăpânirea și puterea asupra ta, pentru a-ți vizita mărunțaiele calde și strâmte, pentru a te simți temându-te de mine mai întâi, apoi privindu-mă neîncrezător, iar după aceea primindu-mă puțin câte puțin, făcându-mi loc, pompându-mă...

Ah! Tristă viață! Tristă trebuie să mai fie viața celui care se neagă pe sine, se refuză, tristă viața acestui mădular sufocat sub un plasture, înghemuit, pansat ca o rană, considerat o boală rușinoasă, era să spun „bandajat"! Mădular trist, suicidar, care se agață de dinții mei, cere ghilotina unei mușcături expeditive și răzbunătoare...

Nu am inima să te mușc, biet travestit copleșit de o nedorită virilitate, paradoxală, de nestăvilit, nu am inima să te ascult, să îți zdrobesc testiculele, să te masacrez, să umilesc și mai mult ceea ce tu oricum ascunzi și reprimi...

Și totuși, ce puteai face tu cu compasiunea mea, monstru mândru și nemilos, soră a mea doar pe jumătate, numai pe jumătate, deși cu mult mai frumoasă, dar și mult mai fragilă?... Mâinile mele ezitau în continuare la marginea tandreții, gura mea la fel, iar ea a uitat dintr-odată să mă mai forțeze, abandonându-se uneia dintre cele mai spectaculoase cavalcade. Trupul

i se zgâlțâie, se clatină, tresaltă, în întregime cuprins de fierbințeală, dar tot nu juisează...

Iar tu, masculule, cel adevărat, vei mai ține multă vreme cadența asta fulgurantă? Îmi fac griji pentru voi doi, pentru tine mai ales, care riști în orice moment să dai peste cap ordinea fragilă, să încerci altceva, o altă abordare, în altă poziție. Îți cunosc propensiunea către varietate și ardoarea îndrăzneață de care faci uz pentru a trece dincolo de limitele voluptății. Păzește-te, așadar, de șoc! Reacția ta mă înspăimântă dinainte. La fel m-a înspăimântat și Carmen Jones când, cu o mână sub bărbia mea, a încercat să mă ridice, poruncindu-mi: Hai. Întoarce-te! Groaza m-a copleșit cu totul. Nu, în niciun caz asta! Doar n-o să înșirăm în șir indian, nu? Nu vreau, nu vreau ca tu să îți dai seama de adevăr, nu vreau să te vezi regulând un travestit, mă simt responsabilă de toate, de surpriza pe care nu ți-o vei putea ascunde, de scandalul pe care l-ai putea face, de ura din privirile lui, ale ei... Ce-aș putea spune? Ce-aș putea face?

Sunt panicată. Și, e drept, nefututã, dar nu de asta îmi pasă acum. Fierbințeala mi-a trecut de o bună bucată de vreme deja. Sunt prinsă în capcana absurdă a prea marii și prea iluzorii noastre libertăți. E un coșmar. Continui să dai din buci în spatele ei, conștiincios, inocent... Dar pentru cât timp? Lupt cu tot trupul meu îngenuncheat, de parcă i-aș cere o ciudată iertare. Iertare, nu mai fac, nu știam... Împing cu o mână disperată pumnul lui de pe bărbia mea. „Ridică-te! Întoarce-te!" Cealaltă mână a mea mi s-a strecurat în

buzunar. Fiola e acolo, micul meu cilindru purtător de speranță... Doamne, mulțumescu-ți! O adulmecare rapidă și îmi voi regăsi liniștea...

Mireasma explodează în mine, îmi scaldă creierul cu un efluviu binefăcător. Simt că mă destind și mă extind peste tot în același timp, inima, fundul, ideile, da, mai ales ideile. Totul devine simplu, simplu și bun. Așteaptă, travestitule, mă ocup eu de măciuca ta. Pe bune, ai să vezi! Preț de un minut, ai să uiți cu totul de necazul tău de a fi bărbat, pe jumătate, fără îndoială, dar deja prea mult! Vei mulțumi cerului care ți-a dat ouțe și, poate o frântură de secundă, vei regreta că ești nevoit să le oropsești, așa cum își torturau chinezoaicele picioarele în veacurile trecute. Uită de plasture, travestitule, bandajele sunt bune pentru mumii... Vezi, nu ești încă uscat... Din contră, ești zemos, plin de sevă. Să ascunzi o asemenea vergea e o crimă! Uite-o cum germinează când o ling, cum se umflă. Vino în gura mea, da, până la fund, de data asta controlez bine situația. Aha! Climatul tropical își convine? Cald și umed... Pun la cale un mic muson, eu singură, pentru tine... Își sug scula cu o abundență pe care nu mi-o cunoșteam. Niciodată nu am avut atâta salivă. Mă transform într-o mlaștină, iar tu aluneci pe limba mea ca o luntre lungă, un buștean parfumat, acum bine primit.

Ei, fetițo, te-ai calmat brusc? Te concentrezi asupra senzațiilor tale? Nu-i așa că sug bine? Așteaptă, așteaptă, încă nu s-a terminat! Mica fiolă mi-a dat inspirația asta, răbdarea și o infinită putere. Am să-ți

umezesc ouăle, am să ți le fac lipicioase, vâscoase, am să te umezesc peste tot, până în străfundul sufletului, am să te sug cu gura plină, cu obrajii plini, ca pe o bomboană fondantă uriașă, aici, acolo, dincolo, peste tot, ascultă-mă bine...

Freacă-ți bine vârful între buzele mele, distrează-te cu zgomotul micului dop umed care părăsește sticla, freacă mai departe, mijlocul mădularului tău de vârful dinților mei, mai din scurt, fanta sculei tale pe vârful limbii melé, mai lung, bagă-mi în gură toată vergeaua, iar pielea testiculelor imediat sub gură... Te simți umflându-te? Ah, bătrâne, ce noroc să fii bărbat! Ce șansă să ai așa ceva în slip și să te lași stors! Ești făcut pentru a fi supt, pompat, aspirat, băut, lins, mestecat... Scula ta singură e un adevărat banchet! Te-ai gândit vreodată că ai un adevărat supermarket alimentar pe sub rochiță?

La legume și fructe, tot ceea ce se călește, se asezonează, se taie pe lung, se înmoaie: praz cu sos vinegretă, sparanghel cu sos de smântână... Hei, surioarelor, în seara asta avem morcovi! Tari! Și la băcănie ne năpustim asupra mărfii. E o orgie cu castraveciori... Îți înfulec caltabosul, îți halesc cârnăciorul cu ceapă, îți înghit salamul, în timp ce tu îți lustruiești din nou rozeta. Iisuse! Ce picnic! La care, de altminteri, tu deții ambele roluri: ești și tata care înțeapă, și mama care se lasă înțepată!

Și refluxul? Știi că mie îmi plac țiparii, păstrăvii zvârcolindu-se, peștii-sabie? Cu o lovitură de înotătoare,

iată-te din nou în străfundurile palatului meu, încălzindu-mi bărbia cu prunele tale arzătoare. La desert, deja? Așteaptă, lasă-mă pe mine să organizez totul, sunt o gurmandă rafinată: lasă-mă să îmi îndulcesc cafeaua cu o linguriță lungă, pentru zahăr, lasă-mă să îți umezesc biscuitul, să înmoi pâinea ta în lapte...

La naiba cu caloriile! Îmi ofer un festin după toate regulile artei! E momentul euforic în care convivii ghiftuiți trec la farse belgiene. Pentru mine, va fi o farsă cu tabac, de aceeași naționalitate, evident, am să îți fumez țigara, rulată în mătase, melc ascuns în cochilia lui, da, poponarule, chiar voi înghiți fumul ca o specialistă, fără a tuși... Dacă vrei, îmi poți servi acum lichiorurile...

Cu o mână lacomă și îndrăgostită, îi mângâi testiculele ca și cum le-aș zgâlțâi, înainte și înapoi, la marginea unei frumoase sticle cu alcool promițător de umflată. Partea suprarealistă a situației e că, mișcându-mi degetele mai departe, dau de o altă pereche de coaie, a ta, dragul meu, care continuă să se zdrobească ritmic de fesele ei obraznice, să se dezlipească, revenind și lipindu-se din nou, iar și iar...

Patru surori din aceeași lovitură, mișto familie! În mâna stângă am cele patru fete ale doctorului Darche, iar cu dreapta strâng rădăcina lui Popaul, cu care această Virginie care nu are nimic virginal îmi obturează glandele salivare. Dacă sula asta ar fi fost o rindea, nu aș fi dat prea multe șanse limbii mele...

Numărul pe care i-l voi face își va merita curând renumele... Articulațiile maxilarelor mele sunt în

agonie, bărbia îmi cade brusc, iar eu o sug în continuare. Ia ziceți, băieți, când aveți de gând să vă uscați? Niciun strop, nimic?

Dacă aș mai putea inspira puțin acid... Dar în starea actuală a lucrurilor pe care le rumegam cu o nerăbdare de înțeles, nu trebuia să mă gândesc la asta.

Nu se poate, travestitul ăsta are o dificultate majoră de a juisa! Bun, ultima linie dreaptă, te avertizez, apelez la argumentele forte, la figura patru. De data asta, trec la o felație diabolică, gura mea e închisă ermetic în jurul mădularului recalcitrant, limba și palatul meu sunt ca niște ventuze, buzele mele ca niște trompe... Am să-ți aspir cu forță sămânța, pișoarca, scula ta cea uscată, am să ți-o smulg din țâțâni, am să te sondez, să te operez, am să te însângerez până ai să te albești, ai să explodezi odată, pentru Dumnezeu!

Măciuca ta și-a dublat volumul, ți-o pompez de mă asfixiez; niciodată pontiful nu a fost slăvit cu atâta credință, cu atâta religiozitate... Haideți, coițelor, e momentul evaluării! Ce liturghie! Asta e felația secolului, pompierul piroman, îți dau foc și lansez extinctorul în același timp...

Ah! Ce bine e să extragi măduva moale! Încă mai trebuie să vină! Din osul ăsta pe care îl rod de peste un sfert de oră nu curge încă decât un firicel de bulion limpede care se amestecă așa de bine cu saliva mea, că nu mai știu dacă el juisează sau mie îmi curg balele.

Promit, promit! Ăsta e ultimul dintre mohicanii mei, nu voi mai lua niciodată niciun scalp, nu voi mai

fuma decât pipa păcii! Dar ce energie risipesc: aspir de-mi pocnesc obrajii, mi se umflă gâtul! Eu sunt broasca, dar boul, ia spune, frumușico, cine-i? Sper că ai totuși ceva în ouțe, pentru că sterilitatea eforturilor mele reușește să mă aducă la disperare...

Nu, nu se poate, există o totuși o justiție, o morală; la școală am învățat că perseverența e întotdeauna răsplătită! Iată că-i vine, corciturii, hoțomanei, în galop, cu țipete, se zvârcolește și cântă în furtună. Răsturnându-mi ceafa înțepenită, îți zăresc mâinile înfipte în sânii ei, mâinile ei deasupra alor tale, zgâriindu-te cu furie, îi zăresc pântecele neted și întunecat care se contorsionează sub valul de plăcere și în sfârșit primesc valul bucuriei ei, al unui gâtlej neîncrezător inundat de trei spasme fructuoase, însoțite de plângerile sincopate, muzicale, lirice aproape... Cântă, Amanda Lear de veceu, suflet în delir, divă de vestiar, castrat tragic! Pentru un rebut de sculă, ținută la secret sub adăpostul unui plasture, a ta mă inundă cu un preaplin de iaurt cât se poate de nutritiv, ceea ce îmi aduce aminte că în meniul meu de adineauri uitasem de brânzeturi.

Nu-mi mai rămânea decât să sper că și tu, la rândul tău, din spatele ei... Dar nu am răgazul să mă îngrozesc prea multă vreme. Uitasem că, în afară de juisare, această Marilyn cu pendul le făcea pe toate foarte repede. Dintr-o aceeași mișcare s-a dezlipit de gura mea și de tine, și-a tras rochia în jos, și-a înșfăcat geanta aruncată la întâmplare înainte de luptă, și-a luat de pe jos biata rămășiță a plasturelui ei acum inutilizabil și

a dispărut aproape instantaneu cu o piruetă și un „Salut! La bună vedere!", care ne-a lăsat încremeniți, unul în fața celuilalt, năuciți de acest turbion, de această dispariție, de golul brusc pe care l-a lăsat între noi. În ascunzătoare, lenta noastră întoarcere la realitate e punctată de murmurul unui firicel de apă care țâșnește...

Aproape că nici nu îndrăznesc să te privesc. Ce ai văzut de fapt? Ce-ai apucat să observi din insolita ta iubită, ce ai ghicit din graba cu care ți-a întors spatele, din graba ei de a ne părăsi? Nu ai simțit, sub propriile tale testicule, o atingere îndoielnică și asemănătoare, nu ai presimțit în juisarea care a făcut-o să se cabreze una asemănătoare cu a ta, victoria unei țâșniri îndelung dorite, triumful unui bărbat care ejaculează în sfârșit, se naște și moare în același timp?

Nu știu dacă ai juisat și tu, nu am curajul să te întreb. Mădularul tău e încă gol, ieșit din hainele în neorânduială, și e încă erect. Dar asta nu e o dovadă, căci îl știu mai independent decât media onestă și nu o dată l-am văzut sfidând toate statisticile și luând-o de la capăt după un prim număr, fără a se resimți nici măcar puțin...

Acum, însă, trebuie să recunoaștem că aventura te-a obosit, pari puțin năucit, puțin încetinit. Mă întreb care sunt impresiile tale. Îți aștept verdictul. În fine, cu un suspin (regret? osteneală? resemnarea de a vedea cum se termină cele mai frumoase momente?), îmi zâmbești rostind: A fost bună, nu?

Chiar așa, dragul meu, cu adevărat bună. Nu ai prea des parte de ființe din astea! Dar contează pe mine pentru a nu dezonora, cu o confidență veselă și vag răutăcioasă, amintirea pe care i-o vei păstra acestei fete frumoase care ți-a întins fesele... Erați frumoși amândoi, iar eu voi rămâne în umbră, umilă și diligentă, să beau în buza nefericirii, să consolez cu gura și cu mâinile mele această metisă emoționantă și splendidă, pe care un destin ironic a făcut-o să ezite între două culori, între două rase, între două sexe, această sirenă ametită de coada ei, această prizonieră a unei singure și tragice gratii, această sculptură de la prora unei nave în derivă legată crud la mal de o funie inoportună...

Lasă-te legănat, iubitul meu, de orgoliul de a fi posedat o creatură de vis, o vampă, un star, un cal nărăvaș, și lasă-mi mie, fără să știi, durerea de a fi făcut așa de puțin, de a fi putut atât de puține, de a fi străpuns, sub un amărât de pansament, un abces halucinant, și de a-mi fi obligat gura să extragă din rană otrava, așa cum sugi veninul după o mușcătură de șarpe...

Hai afară, iubirea mea, bărbatul meu, draga mea jumătate, vino să respirăm noaptea, fericirea de a fi doi, atât de diferiți, atât de dotați unul pentru celălalt. Vino și fă-mă să-mi iubesc feminitatea, virilitatea ta, ușurința cu care se pot ele întâlni, copleși reciproc. Pune mâna acolo, între coapsele mele, unde e cald, scobit, despicat, umed, vibrant, găurit...

Știi că există bărbați care plâng în întuneric pentru că nu văd gaura asta, năsturelul ăsta, fanta asta?

...Spune! Ai păstrat ceva și pentru mine? Spun? Nu mă iei aici, în stradă, lipită de zid? Da, chiar acolo, în pisicuța mea... Cred că m-am născut cu gaura asta, cu prăpastia asta doar pentru a te putea cunoaște pe tine, pentru a ți-o putea oferi într-o bună zi și pentru a mă simți pustiită când tu nu mă pătrunzi... Ce delicios ești în seara asta și cum mă mai faci să juisez!

Dacă ți-aș spune că tu m-ai învățat să îmi cunosc corpul și plăcerea de a mă juca astfel cu el, m-ai crede? Dacă ți-aș spune că nu am fost niciodată mai fericită că sunt o femeie caldă, deschisă, parfumată, ușoară, m-ai crede?

Dacă ți-aș mai spune că...

Epilog

Ar fi lipsit de onestitate din partea mea dacă aș nega că în povestea noastră au existat episoade mult, mult mai indecente. Regulatul de la cinematograf, partida în trei sau anecdota cu ginecologul sado-maso nu sunt decât imitații palide a ceea ce uneori și aproape involuntar am trăit... Spun „aproape involuntar" căci este evident că, pentru a te deda la asemenea enormități, nu poți fi, cum se spune, „în toate mințile".

Li se întâmplă tuturor să scape frânele și să lase să se exprime fiara din ei, să o lase să se exprime cu vorbe crude și gesturi murdare. Să devină un sex imens, un fund uriaș, fierbinte și dezlănțuit, iată ceva cât se poate de banal și scuzabil. Dar să amesteci aici – abia îndrăznesc să rostesc cuvântul, dar adevărul obligă, mă va ierta cine va putea! – să amesteci inima în acest gen de afaceri dezvăluie, veți fi de acord, sper, o îndrăzneală blestemată și o obscenitate la limita suportabilului.

Cu toate acestea, și asta o pot jura, noi eram absolut protejați, râdeam evocând o asemenea eventualitate pe care o consideram în mod riguros imposibilă. Am stabilit „E interzis să iubești!" ca și cum am fi spus „E interzis să mergi pe lună!". Numai că tot căutând al nouălea cer, tot plutind pe rând prin aer, a trebuit să aselenizăm de câteva ori, fără măcar să ne gândim, să ne dăm seama...

Despre astfel de momente îți voi vorbi astăzi, chiar cu riscul de a-ți tortura pudoarea, de a-ți viola memoria care probabil că le-a pus la păstrare în dulap, ca tot atâtea scandaluri care trebuie înăbușite. Crede-mă, și mie îmi vine să urlu de durere, cu atât mai mult cu cât vina mea e cea mai mare. Mea culpa. Trec la mărturisiri. Ar fi bine să ne amintim că greșeala mărturisită...

Au fost semne prevestitoare care ar fi trebuit să ne pună în gardă. Îmi amintesc că într-o zi anume, după o partidă de călărie dintre cele mai frenetice – m-ai pompat îndelung și ai avut pretenția să juisez de un respectabil număr de ori, iar eu am considerat că nu e cazul să te contrazic –, ne-am reluat răsuflarea, ne-am lungit unul lângă altul cum ne-a venit la îndemână și ne-am abandonat plăcerii nevinovate a micilor confidențe lipsite de importanță și tachinăriilor complice.

Dintr-odată, după o strâmbătură a mea sau o interjecție care mi-a scăpat și care ți se va fi părut nostimă, ai avut o mișcare plină de elan spre mine, foarte spontană, foarte vie, foarte inedită, m-ai cuprins în brațe cu acest comentariu aparent anodin: Ah! Ce mult te

iubesc! M-am ghemuit lângă tine pentru a-mi ascunde tulburarea. Ceea ce tocmai îmi spuseseși mi s-a părut dintr-odată foarte grav.

M-am luptat: mi-am ținut predici. Mi-am demonstrat că nu eram decât o mizerabilă vicioasă care croia scenarii în gând și vedea răul acolo unde nu era și că exclamația ta, limpede și fără gânduri ascunse, rezulta în mod cert dintr-o tandrețe postcoitală dintre cele mai firești.

Ceea ce nu o împiedica să semene mult cu ceea ce numim îndeobște „strigătul inimii"...

În ceea ce mă privește, e drept că aveam de ceva vreme impresia că voi ceda. Nu eram întotdeauna o amantă onestă și nu de puține ori preocupările mele se depărtau de calea cea dreaptă pe care nu ar fi trebuit să o părăsească: cea trasată de mădularul tău, atunci când mă penetra, erect...

Am început să visez la tine, dar poate fi cineva vinovat de visele sale? Partea cea mai teribilă e că visele mele nu erau în mod necesar erotice. Mi-e rușine să mărturisesc, dar mi se întâmpla din ce în ce mai des să mă gândesc la tine fără a mă excita, fără măcar a simți acea fierbințeală, acel frison onest pe care evocarea unui iubit se cuvine să îl suscite în chiloțeii amantei. Exista ceva în mine, altceva decât sexul, care se emoționa, ceva ce nu prea știam unde să plasez, dar care, incontestabil, mi se părea dubios. Am păstrat pentru mine cât mai mult cu putință această abominabilă îndoială și apoi, într-o bună zi, când aveam o gripă puternică, la

adăpostul unei febre care ar fi putut scuza totul, agățată de tine, am început să îți dezvălui înspăimântătorul adevăr: decăzusem cumplit, căci în mod viclean, insidios, începusem să te iubesc...

Ai fost perfect în privința tactului și a indulgenței. Te-ai prefăcut a nu băga în seamă această mizerie în voia căreia m-am lăsat. Cu un zâmbet blând în colțul gurii, cu gesturi liniștitoare și puține cuvinte, m-ai mângâiat pentru a-mi închide gura. S-a terminat, a dispărut, a zburat mica mizerie a unei mărturisiri pe care aș fi putut-o regreta. Spălată cu un sărut, negată printr-o expresie dubitativă, mica mizerie s-a topit la soarele candorii tale care, se înțelege, prefera să îmi asculte delirurile imunde din momentele fierbinți decât cuvintele bolnave de iubire...

Întărită de exemplul tău și de un tratament dintre cele mai aspre, m-am repus repede pe picioare. „Știi, deliram din cauza febrei..." Sigur că știai... Știai din instinct, știai din experiență, știai „pe de rost"...

După această cădere trecătoare, mi-am promis: Niciodată nu voi mai mânji o atât de frumoasă poveste de regulat cu trivialitatea sentimentelor mele impure, și m-am străduit să uit că exista în sinea mea un loc ciudat, nici gaură, nici fir de păr, nici epidermă, care te aștepta în continuare cu aviditate, căci pe toate celelalte ai apucat să le mângâi, să le copleșești, să le lingi...

Orice ar fi, mi-am recucerit nevinovăția prin procedee pascaliene. „Pentru a crede în Dumnezeu, spunea filozoful, îngenunchează și rugați-vă, restul va veni

de la sine." Așa că am început o reeducare cât se poate de conștiincioasă. Mi-am interzis să mă gândesc la tine și altfel decât la un amant. Asta implica o serie de exerciții spirituale și fizice: mă educam să nu îți evoc sufletul decât ca suport pentru fanteziile sexuale, din vocea ta să nu îmi amintesc decât cele mai răgușite intonații, cele mai tulburătoare, iar din ochii tăi – numai lucirile lubrice care îi îngălbeneau. În orice caz, era mult mai bine să îmi amintesc de corpul, nicidecum de sufletul tău, de mâinile, și nu de vocea ta, de mădularul – mai curând decât de ochii tăi...

În plus, aceste fantasme trebuiau să însoțească, de câte ori era cu putință, sacrificii serioase aduse celui mai convins onanism. Așadar, de multe ori m-am mângâiat gândindu-mă la tine, într-un scop eminamente terapeutic. Ba chiar mă întrebam dacă nu cumva am dobândit reflexul teoretizat de faimosul savant rus al cărui câine saliva la auzul soneriei: înlocuiam câinele cu o cățea, soneria cu un prenume – al tău, în ocurență – și obțineam același rezultat...

Eram pe calea cea bună a vindecării...

Dar tu ai compromis totul. Da! Tu! Și recăderea a fost severă, ca să nu spun definitivă. Într-o zi, ai hotărât: Vreau să petrec toată noaptea cu tine. Vreau să dorm cu tine!

Iar eu am avut un mic șoc delicios. Nu că nu m-aș fi gândit vreodată la o asemenea extravaganță, dar mi-a fost teamă ca acest capriciu al meu să nu dezvăluie, în ochii tăi, o viclenie extrem de vulgară. Proclamând

„Iubirea interzisă", am ridicat în felul nostru bariere, am inventat tabuuri. „Iubirea interzisă" nu însemna și „Sentimentalismul interzis"? A dormi cu mine, doar „dormi" ai spus, era un program inedit, niciodată realizat, nici măcar închipuit, a cărui neașteptată perversitate m-a dat peste cap.

În culmea corupției, am pus la punct scenariul. Nici lumina crudă cu care îți plăcea să luminezi partidele noastre, nici întunericul deplin care favoriza delirul spiritelor, dar și explozia trupurilor, ci licărirea unei lumânări, o periculoasă rătăcire spre romantism, spre intimitate, spre prietenie, spre tandrețe și blândețe. Flacăra ei dansa pe noi și ne făcea mai frumoși, mai misterioși, mai emoționanți... În plus, nu eram singuri în casă și pereții subțiri, prea puțin discreți, ne interziceau obișnuita noastră turbulență a elanurilor. Cum să nu cazi pradă mediului? Penumbra care încălzea fără a trăda strălucirea ambrată a unei lumânări, tăcerea molatică, populată doar de șușotelile noastre... Și alții, mai îndârjiți decât noi, ar fi căzut pradă ispitei...

Aveam un chef nebun de tine și la început am crezut că trupul meu, acest tovarăș drag, zdravăn și hotărât, ne va monopoliza toată atenția. S-a purtat ca un erou, aruncându-se în apă pentru a salva aparențele și a îneca otrava, zbătându-se, luptându-se, și juisând repede, foarte repede și foarte puternic, tăindu-mi răsuflarea și cuvântul.

Dar de vorbit, ai vorbit tu. Ah! Nu ar fi trebuit să vorbești! În obscuritatea caldă, tremurătoare, vocea

ta, vocea ta scăzută, mai gravă decât în alte zile, și măcar o dată atât de lejeră, curgea firesc, ca o apă călduță... Nu ca o apă limpede, de exemplu. O apă tulburată, turmentată, îndoielnică, un curent care urca din străfunduri și aducea cu sine un val de alge, nisip, resturi de cochilii, atâtea secrete, atâtea mărturisiri, atâtea confidențe, iar eu te ascultam încremenită de stupoare, cu o imensă recunoștință...

Oh! Ce spune! Ce spune! Înotam în plină nebunie, tu îmi povesteai despre stările tale de suflet, iar eu îți sorbeam cu delectare cuvintele... Nu-i așa că povestea devenea sordidă?

Sigur că animalele raționale care se agitau în noi au preluat rapid controlul. Și am început cu înțelepciune să ne atingem, să ne îmbrățișăm, să ne mângâiem. Dar inima nu mai era acolo. Am înțeles că ar fi fost prea mult. M-am dăruit cu furie, cu pasiune, cu nebunie. Mi-ai cerut cele mai tandre gesturi, cele mai arzătoare capitulări, mi le-ai cerut și le-ai comentat cu alte cuvinte decât cele din precedenta ta confesiune, dar chiar și aceste cuvinte porcoase, suculente, în fine, convenabile, mă făceau să mă topesc de gratitudine, căci pentru prima dată îmi ofereai atâtea fraze, atâta elocvență, iar vocabularul pe care îl foloseai îmi aducea un omagiu, amintindu-mi de cuvintele mele (era să spun de propriile mele cuvinte, adjectivele mai au astfel de fantezii!), cele pe care ți le-am șoptit sau strigat uneori și pe care le-ai păstrat în tine, iar acum mi

le înapoiai transformate, metamorfozate de vocea ta de bărbat îndrăgostit.

M-ai avut de mai multe ori și peste tot, peste tot în același timp. Ai făcut în așa fel încât să nu rămână niciun loc din mine care să nu fie acoperit de carnea ta, iar eu consimțeam nebunește la toate invaziile tale, și le încurajam, și le ridicam în slăvi. Ai intrat pe poarta mea cea strâmtă cu o ușurință care te-a surprins. Mi-ai șoptit: Niciodată nu ai fost atât de primitoare, și da, era adevărat, mă simțeam profundă, ușoară, permeabilă tuturor investigațiilor tale.

Ceva din ființa mea a cedat fără violență, fără rezistență, nu mai existau baraje, aș fi putut să te preiau cu totul în mine... M-ai înmuiat, m-ai înduioșat cu discursurile tale, cu vocea ta, mai mult chiar decât cu trupul tău mare și viu pe care juca flacăra unei lumânări, mai mult cu ochii tăi în întuneric, decât cu mâinile tale pe pielea mea...

În capul meu se învârteau cuvinte, cuvinte smintite, care amestecau iubirea cu bestialitatea cea mai încântătoare, cea mai naivă, cuvinte banale, cuvinte fantastice...

Iubirea mea, vino, invadează-mă, alunecă bine în mine, locuiește în fundul meu ca în singura ta casă posibilă... Vino mai departe, mai departe... Vino și bate în străfundurile mele, distruge-mi digurile, cucerește-le, năruiește-le, sparge-le. De ce nu vii mai mult, mai gros, mai puternic, sunt o grotă magică, afundă-te bine în secretele mele, în comorile mele. Pune-ți și testiculele, am chef să le simt în mine, pline și pulsând, lărgește-mă,

e așa de ușor, căci te iubesc și am dreptul să o spun... Gura mea nu a mărturisit încă nimic, dar corpul meu da, o strigă în felul lui. Corpul meu care se deschide pentru tine cum nu s-a deschis niciodată. Nu degetele, nici dulcele și teribilul tău mădular l-au umezit în halul ăsta, nu ele l-au convins. Cuvintele tale sunt cele care au curs în mine, care m-au scăldat, care m-au udat toată, sunt un hău imens care se umple de tine și care nu se va sătura niciodată.

Când pulsezi atât de voluptuos în străfundurile pântecelui meu mă faci să plec foarte departe, îți simt mângâierea inefabilă a testiculelor pe fese, îmi simt inima explodând de trei ori pe secundă și minunatul tău mădular pătrunzându-mă pe mine, care sunt atât de primitoare, o catedrală larg deschisă în care berbecele tău se zbate nărăvaș...

Asta e, asta e, vine, am s-o spun, am să spun că te iubesc, că te iubesc de atât de multă vreme, și atât, atât de tare... Te iubesc!

Am spus-o, am spus-o în mod conștient, voluntar, juisarea nu scuză nimic, am proferat această delectabilă abominație singură, te iubesc, de acum nu voi mai putea juisa fără a o striga iar și iar... Te iubesc, te iubesc... Ah! E frumos, e curat, ce pierdere, ce înfrângere, de ce mă voi fi abținut atâta vreme, de ce mă voi fi luptat atâta vreme pentru a capitula astfel din cauza unei lumânări mizerabile și a ta, care ai devenit brusc vorbăreț!... Sunt dezolată din cauza acestei inconștiențe, dezolată, dar și ușurată...

M-ai posedat din nou, te-ai culcat sub mine, m-ai primit, iar eu te-am călărit, minunatul meu cal de curse, și gura mea la urechea ta își continua teribila ei poveste... Fă-ți loc, iubitul meu, trasează-ți calea în mine, te simt palpitând în sexul meu ca pe o pasăre captivă, o pasăre foarte caldă, foarte vie, orbită de capcana în are tocmai a căzut. Te voi păstra, voi deveni colivia ta, închisoarea ta din carne și sânge, toate cuvintele pe care le pronunț se vor țese într-o plasă în jurul tău, o plasă din care nu vei mai putea ieși. Croiește-ți cu mădularul un tunel în mine, un tunel în care vei dori să te cufunzi mereu și ale cărui frontiere te amețesc...

Pune-ți mâinile pe mine. Nu ai mâinile meseriei tale. Ai mâini de zidar, de fierar, mâini puternice, care mă vor deschide și mai mult. De când te cunosc, nu mă mai pot mulțumi cu o singură vizită o dată, îți vreau degetele în fundul meu, degete care mă vor netezi, mă vor umple, vor lucra pentru bucuria mea dureroasă și suverană.

Îți vreau buzele pe sânii mei, vreau contradicții intense, uriașul meu, micuțul meu, bărbat care pătrunzi în măruntaiele mele și te întorci asemenea somonilor care revin la izvor, vreau să fiu femeia și mama ta, vreau să te alăptez cu un lapte imaginar, un lapte de tandrețe și de minunății.

Vreau să mă ții foarte deschisă, foarte desfăcută, vreau ca brațele tale să îmi susțină coapsele, iar atacul tău să fie impetuos, profund, de parcă m-ai lăsa însărcinată sau te-ai naște în mine...

Cer paradoxul: cer să mă aștepți, să îți păstrezi în mine mădularul până la limita puterilor tale, să te abții, să te reții mult, cât mai mult și cer să îți dai drumul, să te scurgi, să țâșnești, să mă stropești, să juisezi repede și viguros, să-și golești testiculele cu un strigăt de surpriză și fericire, de regret și de victorie...

Vreau toate aceste dovezi de dragoste și multe altele încă, cele mai obișnuite, cele mai uzuale, cele mai minunate. Vreau să te masturbezi în fața mea, să nu ai pic de rușine, vreau ca supunerea ta să mă tulbure: vreau să îți urmăresc din priviri mâna pe măciucă, poziția aparte a degetului mare care imprimă mișcarea, vreau grimasa de concentrare, febra solitară care în ultimul moment te aruncă spre mine. Te agăți de gâtul meu cu mâna ta nevinovată, în timp ce cealaltă se sustrage controlului tău în cursa ei frenetică. Mă iei de după gât pentru a mă invita, pentru a mă asocia, pentru a-mi mulțumi... Ce greu ești în clipa în care ejaculezi, ce viu și magnific ești, și ce mult te iubesc pentru că mă iubești îndeajuns ca să fii simplu și bărbat, și pentru a spune: „E prima dată când fac asta pentru cineva!..." O formulă amețitoare: „prima dată!" Căci printre toate exigențele, printre toate banalitățile mele, există în continuare una, utopică, îmbătătoare, imposibilă: a fi prima, a fi prima pentru tine, într-un sens oarecare, a fi prima și poate singura, cea mai mare, cea mai măruntă, superlativa, cea care le eclipsează pe toate celelalte prin fervoarea ei, prin prezența și cuvintele ei, prin iubirea ei...

Noaptea nu s-a sfârșit și noi am mai sporovăit îndelung, resemnați la trista noastră soartă de desfrânați care se iubesc. Lumânarea arde, simbol al unei elocvente fragilități, dar atât de tenace, așa, protejată de vânt cum este... Ard și eu deopotrivă cu ea și flacăra mea nu e mai puțin fervență. Tu vorbești în continuare, e o desfătate pentru inima mea. Vorbești și mă emoționezi cu vorbele tale simple, fără promisiuni, cu frazele tale la timpul trecut și cu mișcătoarea ta grijă de a nu conjuga niciodată verbele la viitor...

Singura viziune a viitorului pe care mi-ai propus-o mi-a rămas înscrisă în memorie drept cea mai bulversantă dintre confesiunile tale. „Să nu îmi porți pică dacă într-o bună zi va trebui să plec!" Și am acceptat de la tine, numai și numai de la tine, ceea ce m-ar fi rănit din partea oricui altcuiva. Mai mult decât am acceptat, am savurat aceste cuvinte...

Oricui altcuiva, susceptibilitatea mea ofensată ar fi răspuns: „De ce n-aș pleca eu prima?" Dar din partea ta, știam exact ce însemna această formulă și mă îmbătam analizând-o.

Căci era o declarație pe care mi-o făceai astfel, nu încape îndoială. O declarație dintre cele mai îndrăznețe, un mod de a sugera: „Și dacă într-o zi te voi iubi periculos de mult, te voi iubi până la necesitatea rupturii?..." Acest gând era demn de Napoleon, cel care spunea astfel: „În iubire, nu există decât un eroism: fuga!"; gândul acesta imperial și delicat, modul acesta de a mărturisi și de a te retrage în același timp rămâne

pentru mine un giuvaier neprețuit, inelul de logodnă pe care nu mi-l vei oferi niciodată, non-cererea în căsătorie a unui bărbat care se simte la marginea pasiunii, dar se pregătește să nu cedeze niciodată.

Iată cum am înțeles eu acest „Să nu îmi porți pică dacă într-o bună zi va trebui să plec!"; iată de ce această rugăminte a rămas în ochii mei drept cel mai năucitor lucru pe care l-ai rostit vreodată, cel mai torid moment al romanului nostru libertin...

Nu, tandrul meu amant, nu îți voi purta pică, ești liber și stăpân pe mișcările tale, pe sufletul și inima ta, pe neliniștile și scrupulele tale, dar liber și de orice remușcare, căci voi avea stoicismul, fie doar și pentru a-ți face pe plac, de a jura precum Cyrano în momentul morții: „Nu, nu, iubirea mea dragă, nu te-am iubit!"...

Și m-ai posedat din nou, pentru a amăgi emoția, această codoașă redutabilă. M-ai strâns și mai tare, mai aproape, nu mai exista nicio distanță, și ai făcut dragoste cu mine de parcă ai fi vrut să contrazici mărturia abia făcută. În noaptea aceea plăcerea mi-a stat la îndemână. Am alergat, am dansat, am zburat în brațele tale ca un cățeluș nebunatic, ca o braziliancă posedată de samba, ca un om urmărit de un pericol incert.

Am fugit și eu de tine, am negat puterea ta care tocmai mă copleșise, și mi-am propus să te ignor, să nu mă desfăt decât de sexul tău imperios, de mâinile tale dintr-odată mai pricepute, de pielea ta care aluneca peste a mea, de gura ta care mă copleșea cu sărutări și

care mă făcea să deschid tot atâtea zăvoare, să explodez, să mă predau...

Dar din nou, în momentul de bucurie limba m-a trădat, ți-a pronunțat pronumele pe care până atunci reușisem să îl reținem... Impetuos ca un cal evadat care rupe barierele, prenumele tău s-a prăvălit în întuneric și nu am mai putut să îl prind, să îl reduc la tăcere... Sălbatic ca un prizonier evadat, de atunci încolo mi-a urcat de multe ori pe buze, de fiecare dată în clipe la care vigilența mea, adormită de voluptate, nu a mai fost în măsură să îl reprime...

Și am adormit, atât de miraculos ghemuiți unul în altul în acest pat strâmt, două piese complementare ale aceluiași puzzle, tovarăși dintr-odată desfăcuți din toate contingențele cotidianului. Experiența va fi fost nouă, dar eu aveam totuși impresia asta bizară că am împărțit dintotdeauna somnul, și am știut din instinct ce poziție să adopt pentru a mă adapta trupului tău mare și a nu-l jena. În odihna ta, te-am descoperit modest și gentil, la fel de atent la confortul meu cum eram și eu la al tău. M-am gândit: „Ah! Nu ar fi trebuit! Ar fi trebuit să păstrez imaginea lui trează, impunătoare, uneori egocentrică, turbulentă. Acum îl voi iubi și pentru că doarme, iar somnul lui este mai înduioșător decât toate celelalte!..." Vezi tu, am ajuns la fundul pornografiei, al ororii, al indicibilului...

Zorile ne-au găsit obosiți, tulburați, cumva năuciți de aventură. Ai plecat fără prea multe cuvinte și brusc am sperat că nu a fost nimic, că noaptea trecută era

din categoria obișnuitelor partide în doi în care am exagerat puțin sau ne-am exaltat mai mult decât ne era permis...

Când te-am revăzut, te-ai arătat puțin îndepărtat, puțin molatic, puțin absent. Oh! Dureros, dar era atât de greu! După suferința care s-a ridicat deja în mine, vie, ascuțită, teribilă, am înțeles că puteam face o cruce mare peste speranțele mele de vindecare, o cruce grea și dureroasă. Ce mai la deal, la vale! Diagnosticul mi s-a precizat dintr-odată, în mod limpede și iremediabil, după simptomele mult prea evidente: îndoiala mea și privirea ta fugară, precum și durerea mea că s-ar putea opri asupra altei femei...

Am încercat să privesc adevărul în față: era grav, foarte grav. O tumoră poate nu incurabilă, dar în orice caz malignă. Mai rău decât un abces inflamat, dar care se sparge repede, era o boală adevărată, insidioasă, evolutivă, luată prin imprudență, prin inadvertență, prin naivitate. O boală de inimă, dintre cele despre care credem că nu li se întâmplă decât altora.

Am respirat puternic și am hotărât să trăiesc astfel, cu boala asta rușinoasă și bine ascunsă, cu lepra, cu cancerul acesta, cu acest nenufar în piept, dar pe care nu îl vedea nimeni, și pe care toți cei din jur îl ignorau: iubirea mea pentru tine.

Trecerea ta prin viața mea nu a fost lipsită de urme. Ești tatăl acestui copil, singurul pe care îl vom avea vreodată împreună, și pe care îl aduc pe lume rând după rând, pagină după pagină, și pe care tu ai

știut să îl chemi, să îl susciți, să îl sugerezi... Paternitatea ta, asemenea tuturor paternităților, se limitează la acest unic rol de ferment, restul l-am făcut eu, cu seriozitate, cu fervoare, cu durerea și plăcerea de a lucra îndelung, de a alege cuvintele, formulele și frazele pentru a naște unica noastră operă comună: un copil născut din iubire, un copil de hârtie, făcut cu sămânța ta – amintirile pe care mi le-ai lăsat, visele pe care mi le-ai inspirat – și ivit din munca mea loială, din nașterea mea de scriitor. Copilul de hârtie al unei femei de hârtie...

Ți-l dedic în memoria aventurilor și rătăcirilor noastre, semn al unei iubiri care niciodată nu se va preda capcanelor cotidianului și care, odată devenită prea sinceră, a preferat sacrificiul de sine, banalității...

Ție, bărbatule cu ochi galbeni, iubirea mea interzisă, a cărui tandrețe pudică, al cărui sex entuziast vor bântui multă vreme memoria mea de femeie de hârtie...